

JEZUS' LAATSTE REIS NAAR JERUZALEM

41 Bijbelverhalen

Verteld door Ulbe van Houten in zijn kinderbijbel

De 'Hillige Histoarje'

Vrij vertaald vanuit het Fries in de Nederlandse taal

door pake Eelke voor zijn kleinkinderen.

DE LIJDENSWEG VAN JEZUS

OP DEZE WERELD

EN ZIJN

HEERLIJK EINDE

OPGESTAAN UIT DE DOOD

**Iedereen die met zijn of haar mond zegt:
“Jezus is Heer.”
En in zijn of haar hart gelooft dat God
Jezus uit de dood heeft opgewekt,
wordt behouden.**

Romeinen 10 vers 9

Woord vooraf

Lieve kleinkinderen, nu ik dit schrijf is het 29 juni 2024. Het is al meer dan 2000 geleden dat onze jaartelling begon. Onze jaartelling begint in het jaar dat Jezus in een stal bij Bethlehem werd geboren. Je kunt volgens onze jaartelling zeggen dat Jezus in het jaar nul is geboren.

Er zijn ook andere jaartellingen. De moslims gebruiken de islamitische jaartelling die volgens onze jaartelling begint op 16 juli 622. En in de Joodse jaartelling is het nu het jaar 5785.

In de tijd toen Jezus hier op deze wereld leefde waren de Romeinse soldaten (de keizer van Rome) de baas in het land Palestina, in het land dat nu Israël heet. Palestina was een deel van het groot Romeinse Rijk.

De Joden die toen in Palestina woonden kun je in verschillende groepen indelen. Zo had je er de Farizeeën, de Sadduceeën, de Zeloten, de tollenaars en als grootste groep het gewone volk dat de wet niet kende. En die wetten, die Mozes zelf van God gekregen had, kenden de Farizeeën en de Sadduceeën juist heel goed. Dat kun je in de bijbel lezen.

De meeste Joden, vooral de mensen uit het gewone volk vonden het heel erg dat zij overheerst werden door de Romeinen. Dat ze Romeinse soldaten moesten gehoorzamen. Mensen die in opstand kwamen en hun land wilden bevrijden van de Romeinse overheersing werden Zeloten genoemd. Zij waren de vrijheidsstrijders. Jammer voor hen, maar elke opstand werd door de Romeinse soldaten bloedig neergeslagen.

Toen Jezus in het hele land veel wonderen deed wilden de Zeloten hem koning maken en met Jezus als aanvoerder van een groot leger alle Romeinse soldaten het land uitjagen. Jezus weigerde om hun koning te worden. Zijn Koninkrijk was / is niet van deze wereld. Maar dat begrepen de mensen niet. Ook zijn vrienden niet, zijn volgelingen die in de bijbel zijn discipelen worden genoemd.

Dit boek begint met hoofdstuk 61 uit de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje', deel 2 - Het Nieuwe Testament. – geschreven door Ulbe van Houten en door mij vanuit het Fries in het Nederlands vertaald.

De titel van dit hoofdstuk 61 is: Lazarus van Bethanië.

Maar zelfs al voordat Jezus Lazarus opwekte uit de dood (lees het verhaal maar) was er in heel Palestina een grote spanning voelbaar. En die spanning werd door het weer levend maken van de overleden Lazarus alleen maar groter. Er stond iets groots te gebeuren, waar men al eeuwen lang op gewacht had.

Jezus van Nazareth ging in het jaar 33 vanuit de provincie Galilea, omringd door een grote groep mensen op weg naar Jeruzalem om daar het Paschafeest te vieren. En heel, heel veel mensen verwachtten toen dat Jezus op dat feest zijn Koninkrijk zou stichten. Dat hij alle Romeinse soldaten het land zou uitjagen en dat hij in de stad Jeruzalem zichzelf tot KONING zou laten kronen.

Veel mensen geloofden dat Jezus de lang verwachte Messiaskoning was. De Redder van de mensheid. God had die Redder al aan de eerste mens op deze wereld beloofd. Zijn naam was Adam. En later door de eeuwen heen, steeds maar weer beloofd door de profeten van God. Ja, het HEIL van God zou nu op het komende Paschafeest in de persoon van Jezus op aarde gestalte krijgen.

Er zou een nieuw tijdperk beginnen! Net zoals in oude tijden David en zijn zoon Salomo de machtigste koningen op deze wereld waren, zo zou ook Jezus nu over alle volken gaan heersen.

Bijna alle mensen wisten het zeker. Het nieuwe Koninkrijk van Jezus zou er tijdens dit Paschafeest komen! En Jezus zou dan de grote koning (de nieuwe keizer) over de hele wereld worden. Om dit te verwezenlijken wilden alle inwoners van Jeruzalem en ook uit het hele land daar graag aan meewerken! Met het zwaard in je vuist vechten voor Jezus! Ja, dat wilden ze allemaal wel. Graag zelfs. Ze wilden in de strijd zelfs hun leven wel voor Jezus geven.

Onder deze omstandigheden en verwachtingen van de mensen begon Jezus in het jaar 33 zijn laatste reis naar Jeruzalem.

*Pake Eelke en omie Zwanny
met hun acht kleinkinderen*

28 september 2018

Lieve kleinkinderen,

Alle bijbelverhalen die in dit boek staan kunnen jullie ook vinden op onze website www.huizeplexat.nl Maar omdat de praktijk is dat jullie bijna nooit een bezoekje brengen aan onze website (*heel begrijpelijk*) heb ik de voor mij belangrijkste bijbelverhalen in dit boek geplakt.

Het zijn de hoofdstukken 61 t/m 102 van het Nieuwe Testament. Ik hoop dat jullie deze hoofdstukken gaan lezen. Natuurlijk op jullie eigen tijd.

De verhalen gaan over onze Here Jezus. Over zijn lijdensweg hier op aarde en ook over zijn opstanding uit de dood. En dat laatste geloof je of je gelooft het niet.

Geloven dat Jezus zijn echte Vader God in de hemel is.

Geloven dat Jezus de Zoon van God is.

Geloven dat Jezus aan het kruis buiten de stadspoorten van Jeruzalem van zijn Vader de straf heeft gekregen die jullie en ik en alle andere mensen op deze wereld verdiend hadden.

Geloven dat Jezus na drie dagen is opgestaan uit de dood.

Geloven dat Jezus in het bijzijn van zijn discipelen (*zijn vrienden en volgelingen*) duidelijk zichtbaar voor hen naar de hemel is gegaan.

Geloven dat je door je geloof in Jezus na je sterven bij Hem in de hemel komt.

Lieve kleinkinderen, met je mensenverstand kun je dit niet geloven. Dit 'verhaal' van Jezus is gewoon bespottelijk, te eenvoudig, te simpel, te ongelofelijk om waar te kunnen zijn. Je kunt en mag alleen maar bidden of je in dit verhaal van Jezus zijn lijden, zijn sterven en zijn opstanding uit de dood ook mag gaan geloven.

Net zoals Maria Magdalena dat deed toen zij als eerste mens de uit de dood opgestane Jezus zag en Hem haar naam hoorde noemen.

Zij zei toen tegen Jezus: *'Mijn Heer en mijn God!'*

En dat is Jezus voor alle mensen die in Hem geloven.

Lieve kleinkinderen, ik geloof dat ik bij mijn geboorte als baby mijn leven van God gekregen heb.

Ik geloof niet dat ik uit het niets gekomen ben en ik kan ook niet geloven dat ik na mijn sterven naar het GROTE NIETS terugga.

Elk mens, waar ook ter wereld, wordt met een godsbesef geboren. Ook dat is van alle tijden. Denk maar aan de natuurgodsdienst van de oude Germanen. Ja, overal ter wereld, vroeger en ook nu bedenken mensen hun eigen godsdienst.

Ik hoop dat het jullie gegeven is dat jullie je ook aan Jezus mogen toevertrouwen.

Jullie pake Eelke

Het eerste hoofdstuk in dit boek

(dat is hoofdstuk 61 in de kinderbijbel
'De Hillige Histoarje' geschreven door Ulbe van Houten)

Lieve kleinkinderen,

*Mijn moeder zei vaak tegen mij, dat er elke dag nog wonderen gebeuren.
'Alleen Eelke, wij zien ze niet.'*

*Lieve kleinkinderen, ik wil jullie nu één wonder vertellen, dat ik gelezen heb in het boek 'Hel en Hemel van Dachau' geschreven door dominee J. Overduin.
Deze dominee 'verbleef' in 1942 als gevangene in het concentratiekamp Dachau. Het leven was daar zo slecht, dat zijn medegevangenen bij tientallen stierven door uitputting, honger en door de vreselijk slechte behandeling, die ze daar van kampcommandant, het beestmens Hoffmann, moesten ondergaan. Ook deze dominee Overduin uit Arnhem zou het niet lang meer maken.*

De gemeenteleden van zijn kerk in Arnhem en ook de gevangenen in concentratiekamp Dachau hielden op 17 december 1942 's avonds een bijeenkomst, (kerkdienst mocht niet van de Duitsers) waarin ze God baden (vroegen) of er een andere kampcommandant in Dachau mocht komen, die 'menselijker' zou zijn dan Hoffmann.

Een gebedsverhoring? Een wonder?

Maar op 18 december 1942, vroeg in de ochtend werd deze moordenaar Hoffmann met ingang van direct, overgeplaatst naar het Oostfront.

Zijn opvolger Weisz was veel 'menselijker'. Dankzij, of moet ik zeggen ondanks deze nieuwe kampcommandant, hebben een aantal gevangenen het concentratiekamp Dachau overleefd. Ook deze dominee Overduin.

Een wonder....

Lieve kleinkinderen, ik geloof dat alle mensen hun leven van God krijgen. Wij mensen komen niet uit het niets. Nee, dat kan ik niet geloven.

Elk mens draagt zijn eigen verantwoordelijkheid. Kan goede en kwade dingen doen, kan zover gaan als zijn eigen geweten het hem toestaat.

Er zijn mensen die geen geweten hebben....

Van tijd tot tijd grijpt God in en gebeurt er iets wat wij met ons beperkt menserverstand niet begrijpen. Maar het gebeurt wel....

'Een wonder Eelke!' zei mijn moeder dan, ja jullie overgrootmoeder beppe Sjo. (Sieuwke Visser-Hovinga)

Hoofdstuk 61 - Lazarus van Bethanië - Johannes 11 : 1 - 44

In het kleine dorpje Bethanië, ongeveer drie kilometer vanaf de grote stad Jeruzalem, woonde Lazarus met zijn beide zussen Martha en Maria.

Nadat ze nog met elkaar het Chanoekafeest gevierd hadden, werd Lazarus ziek.

Ernstig ziek. De dokter die er direct bij gehaald was, kon maar weinig voor Lazarus doen. En Jezus was niet in de buurt. Hij was helemaal aan de overkant van de rivier de Jordaan, in het land van Péréa.

Zo snel mogelijk stuurden de beide zussen een bode naar Jezus met het verzoek of hij zo snel mogelijk wilde komen. Lazarus was ernstig ziek.

Ze twijfelden er niet aan of Jezus hun broer weer beter kon maken. Ze gingen er ook van uit dat Jezus zo snel mogelijk zou komen. Lazarus was immers zijn beste vriend en wie zou dan niet zijn best doen om zo snel mogelijk te komen helpen?

Toen de bode was vertrokken bleven de beide zussen wachten bij het bed van hun doodzieke broer. Als het maar niet te laat was....

Ze zagen dat de koorts steeds hoger werd en dat de krachten van Lazarus afnamen.

Lang voordat de bode met Jezus terug zou kunnen zijn stierf Lazarus, de vriend van Jezus en werd begraven in een rotsgraf in Bethanië.

Tegen iedereen die op die zwarte dag bij hen kwam, zeiden de beide zussen: 'Als Jezus bij ons was geweest, dan was onze broer niet gestorven.'

Toen de bode na een lange reis Jezus eindelijk gevonden had, zei hij: 'Heer, uw vriend Lazarus is erg ziek.'

De discipelen van Jezus schrokken hevig. Jezus zou natuurlijk direct naar zijn erg zieke vriend Lazarus gaan.

Maar, dan moest hij ook naar Jeruzalem, de stad waar de Farizeeërs al twee keer hadden geprobeerd om hem te doden. Ze konden, nee ze mochten er nu niet heen. Dat was veel te gevaarlijk.

Maar...., de Here Jezus hield zo veel van zijn vriend. Nee, Jezus zou zijn vriend niet in de steek laten en hem laten sterven. Jezus was nooit bang en wie weet wat hem zou overkomen als hij nu naar Bethanië ging. Jezus zelf was ook erg onder de indruk. Hij was ook een mens, net zoals zijn twaalf leerlingen. Mocht hij dan niet bedroefd zijn nu hij wist dat zijn beste vriend erg ziek was? Jezus dacht aan Martha en Maria, de zussen van Lazarus, die nu aan zijn ziekbed zouden zitten en alle hoop op hem gevestigd hadden. Maar hoe Jezus op grote afstand ook met hen meeleefde, hij mocht er nu nog niet naar toe gaan. Nog een paar dagen moest hij hier blijven en pas dan zou hij op reis gaan naar Bethanië en zijn vriend opwekken uit de dood, zodat iedereen in Jeruzalem zou kunnen zien wie hij was. Dit zou dan de derde keer worden dat hij een gestorven mens weer tot leven riep. De eerste keer bij het dochtertje van Jairo. Toen waren alleen zijn drie discipelen Johannes, Jacobus en Petrus getuige geweest. De tweede keer, bij de jongeling van Naïn, had een grote groep Galileërs het gezien. En nu, wanneer hij straks zijn vriend Lazarus uit zijn graf zou roepen, zouden zelfs zijn vijanden uit Jeruzalem getuige zijn. Het zou hun haat alleen maar erger maken. Het moment waarop Jezus zou sterven, kwam dichterbij....

Jezus mocht nu nog niet zeggen wat hij over een paar dagen in Bethanië ging doen, maar hij zou de bode een boodschap van troost voor Martha en Maria meegeven. Hij zei tegen de bode: 'Ga terug naar de beide zussen en zeg tegen hen dat hun broer niet ziek is geworden om voorgoed te sterven. Dit gebeurt zodat Gods hemelse macht zichtbaar kan worden. En Gods Zoon de hoogste eer krijgt.'

Met grote stappen liep de bode blij terug naar Bethanië. Ook de discipelen van Jezus waren blij. Ze dachten dat Jezus met deze woorden Lazarus weer beter had gemaakt, net zoals hij toen gedaan had in Galilea, met de zoon van die Romeinse centurio. Lazarus was weer beter en zij hoefden nu niet terug naar dat gevaarlijke Judea! Het had ook niet gekund. Het was te gevaarlijk! En Martha en Maria zouden wel weer een bode sturen om te zeggen dat Lazarus weer beter was en om Jezus te bedanken.

Twee dagen bleef Jezus nog op diezelfde plaats en de naam Lazarus werd niet meer genoemd. Op de ochtend van de derde dag zei Jezus ineens tegen zijn discipelen: 'Kom, laten we naar Jeruzalem gaan.' Verbaasd en bang keken ze Jezus aan. 'Rabbi, nog maar zo kort geleden wilden de Farizeeërs en Sadduceeërs u daar stenigen! En wilt u er nu weer heen?' Jezus antwoordde: 'Overdag is het twaalf uur lang licht. Zolang het licht is kun je veilig reizen. Zo is het ook met mij. Ik ben het licht voor deze wereld. Bij mij ben je veilig.' Terwijl de discipelen zich klaarmaakten om op reis te gaan, zei Jezus tegen hen: 'Onze vriend Lazarus slaapt. Ik ga naar hem toe om hem wakker te maken.' Jezus bedoelde dat Lazarus gestorven was. Maar omdat hij een woord gebruikte dat in hun moedertaal ook 'in slaap vallen' kon betekenen, begrepen zijn leerlingen het verkeerd. 'Heer,' zeiden ze, 'zolang Lazarus nog slaapt, kunt u hem toch ook vanuit hier beter maken?' Dan hoefden ze die gevaarlijke reis naar Jeruzalem niet te maken, dachten zij. Daarop zei Jezus heel duidelijk: 'Lazarus is overleden. En het was heel goed, dat ik daar niet was om hem beter te maken. Want nu zullen jullie een groot wonder zien en in mij gaan geloven. Kom, we gaan naar hem toe.'

En nog waren de twaalf leerlingen het met elkaar er niet over eens dat ze naar Jeruzalem zouden gaan. Jezus zei het en dan durfden ze niet te weigeren, maar wat waren ze graag hier in Péréa gebleven. Eén van hen, Thomas, die ook wel Didymus werd genoemd, zei tegen de anderen: 'Laten we maar met Jezus meegaan. Dan kunnen we samen met hem sterven....'

Pas op de vierde dag na het sterven van Lazarus kwam Jezus in Bethanië aan. Het huis waar Lazarus gewoond had, was nog steeds overvol met vrienden en bekenden, die allemaal waren gekomen om de zussen Martha en Maria te troosten. Zij vonden al dit meeleven wel mooi, maar zo nu en dan werd het hen gewoon een beetje te veel. Steeds weer hoorden ze weer hoe goed Lazarus was geweest. Zo jong was hij nog maar geweest en dan nu al te moeten sterven. Ja, steeds weer diezelfde vraag die nooit uit hun gedachten was: waarom moest Lazarus nu juist zo erg ziek worden terwijl Jezus zo ver weg was? Maar er was niemand die daarop een antwoord kon geven.

En weer zagen ze het voor hun ogen gebeuren, die dag toen de bode terugkwam. 'Ik heb goed nieuws!' riep hij al van grote afstand. 'De rabbi heeft gezegd dat deze ziekte van Lazarus niet dodelijk is!' O God, op dat moment lag Lazarus al meer dan een dag in zijn graf! Hoe vaak hadden de beide zussen steeds weer de bode gevraagd om nog een keer de woorden van Jezus te herhalen? Ze kenden de woorden van Jezus uit hun hoofd. Maar wat gaf dat wanneer Jezus zelf niet kwam? De eerste dag hadden ze een beetje hoop gehad. Ze wisten zelf niet eens precies waarop en waarom, maar

had Jezus niet eens eerder een overleden iemand zijn leven teruggegeven? Die had toen nog niet in het graf gelegen, maar je kon nooit weten. En Jezus was zo machtig!
Maar nu was het al de vierde dag en het graf zou niet meer geopend mogen worden. Stel je voor, alleen al die lijklucht.
Het was duidelijk. Ze moesten hun broer missen. Maar waarom, waarom? Hij was zo goed en hij geloofde in Jezus als zijn Messias en toch moest hij voor zijn tijd sterven.
En dan kwam weer dat zinnetje van Jezus in hun gedachten: *deze ziekte van Lazarus is niet dodelijk...*
Nog nooit had Jezus iets gezegd dat hij niet nagekomen was en hij was nog steeds niet gekomen.... Of zou het toch nog kunnen? De vierde dag na zijn overlijden?

De deur van de huiskamer ging open en boven het geroezemoes van veel mensen, ook uit de stad Jeruzalem, klonk een heel blijde stem die zei: 'Jezus komt eraan. Hij is niet ver meer van ons dorp Bethanië vandaan.'
Maria knikte. Het was goed dat Jezus kwam en dat zij zijn troostwoorden zou horen. Maar voor haar broer Lazarus kwam hij te laat.
Maar Martha stond al. Zo snel ze kon liep ze naar buiten, het dorp door om Jezus op te halen. Buiten adem kwam ze bij hem en het eerste wat ze zei was: 'Heer, als u hier geweest was dan was mijn broer niet gestorven.'
En toen moest Martha plotseling denken aan die zin die Jezus tegen hun boodschapper had gezegd. En al stotterend zei ze: 'Toch weet ik ook heel zeker dat God alles zal doen wat u hem vraagt.'
Vol spanning keek ze Jezus aan. Wat zou hij zeggen? Haar hart bonsde en haar ogen liepen vol met tranen. Jezus zei: 'Je broer zal opstaan uit de dood.'
En zelfs dit woord van Jezus begreep Martha verkeerd.
'Dat weet ik Heer,' zei ze. 'Als het einde van de wereld komt zal hij samen met alle doden opstaan.'
Dat was een grote troost om te weten. Lazarus was nu bij God in de hemel en dat ook eens zijn lichaam daar zou komen, geloofde ze. Maar *nu* miste zij haar broer en ze had gehoopt dat hij *nu* uit het graf op zou staan. Jezus zei: 'Martha, ik ben het die de doden laat opstaan. Ik ben het die leven geeft. Iedereen die in mij gelooft zal leven, ook als hij sterft. En iedereen die leeft en in mij gelooft zal niet voor eeuwig sterven. Geloof je dat?'
Martha antwoordde: 'Ja Heer, dat geloof ik zeker. Want u bent de Messias, de Zoon van God die naar de wereld gekomen is.'

Jezus wist dat hij Martha niets meer hoefde te leren. Iemand die zulke woorden sprak verwachtte alles, maar dan ook alles van hem.
'Roep je zus Maria,' zei Jezus.

Vlug liep Maria naar huis waar haar zus nog steeds zat te huilen. Zonder dat de anderen in de kamer het merkten fluisterde Martha in haar oor: 'De Meester is er en hij vraagt of je bij hem komt.'
Maria ging vlug staan. Zojuist nog voelde zij zich verslagen. Had ze geen moed gehad om naar Jezus toe te gaan. Maar nu Jezus haar riep was alles anders. Ze voelde dat ze naar hem toe moest gaan. Naar Jezus, van wie zij zo veel hield.
Ze merkte niet eens dat alle andere mensen in de kamer achter haar aanliepen om ook naar het graf van Lazarus te gaan, zoals zij dachten. Maria zou zich daar helemaal willen uithuilen en dan moesten zij erbij zijn om met haar mee te weeklagen.

Jezus was niet verder gelopen toen hij Martha naar huis had gestuurd om Maria op te halen. Hij wachtte buiten het dorp. Het was zijn bedoeling geweest om eerst rustig met Maria te praten, maar nu kwamen al die mensen achter haar aan. Maar hij mocht ze niet wegsturen. Nee, ze moesten straks allemaal zien wat hij ging doen....

Maria was bij Jezus en al huilend viel ze voor zijn voeten neer. 'Heer, als u hier was geweest dan was mijn broer niet gestorven.'
Het waren dezelfde woorden die ook Martha gezegd had. Hoe vaak in deze vier bittere dagen zouden deze beide zussen dat tegen elkaar gezegd hebben?
Met veel medelijden keek Jezus naar hen. Maar nog voordat hij een woord van troost tegen hen had kunnen zeggen waren daar ook al die andere mensen. En toen die zagen hoe erg Maria huilde, braken ook zij in luide jammerklachten uit. Jezus ergerde zich aan deze mensen. Het was niet verkeerd dat zij huilden, - wie zou niet huilen bij zo'n groot verdriet? - maar Jezus keek door die tranen van deze mensen heen. Straks zou hij Lazarus zijn leven teruggeven en in plaats van huilen zouden ze dan luid jubelen. Maar in hem geloven dat hij de Messias was, nee dat zouden ze niet doen!
Tussen deze mensen stonden er nu die jammerden om de dood van zijn vriend Lazarus en over een paar maanden zouden diezelfde mensen schreeuwen: 'Aan het kruis met hem!'
Omdat Jezus dit wist kon hij hun tranen niet verdragen.

Terwijl Jezus weer naar Martha en Maria keek zei hij diep bewogen: 'Waar hebben jullie Lazarus begraven?'

Martha en Maria antwoordden: 'Kom maar mee, Heer.'

Nu Jezus met niemand meer behoefde te praten had hij tijd om aan Lazarus te denken. Lazarus, zijn vriend die een paar dagen geleden op hem lag te wachten, terwijl hij worstelde met de dood. O, wat was dat vreselijk! De dood die mensen van elkaar losrukt, zoals een boer een druiventros lossnijdt van de druiventak.

En over de wangen van Jezus rolden de tranen.

Jezus huilde.

De mensen om Jezus heen zagen het en fluisterden tegen elkaar: 'Kijk eens, hoeveel hij van Lazarus hield!'

Maar andere mensen mompelden tegen elkaar: 'Die tranen komen te laat! Hij heeft een blinde man genezen. Kon hij dan niet de dood van Lazarus voorkomen?'

Ook deze bittere woorden hoorde Jezus en het deed hem pijn. Weer ergerde hij zich mateloos over zoveel onverstand. Dachten ze dan inderdaad dat het hem geen pijn had gedaan om in Péréa te blijven terwijl zijn beste vriend op sterven lag? Konden ze dan niet begrijpen dat zijn Vader in de hemel hem dit opgedragen had? Maar nu was de tijd gekomen: *nu zou hij hen allen laten zien dat hij waarlijk Gods Zoon was.*

Ze stonden bij het graf, een grote spelonk met een smalle opening, afgesloten door een zware steen.

'Haal die steen weg,' sprak Jezus.

Vlug liep Martha naar Jezus toe. Nee, dit kon nu niet meer! Na zoveel dagen kon je niet meer naar dat dode lichaam kijken.

'Heer,' zei ze, 'dat kan niet! Het graf kan niet meer open want de lijkvlucht is er al. Het lichaam stinkt. Het ligt er al vier dagen.'

Jezus keek haar aan, niet kwaad, maar toch met iets van een verwijt in zijn ogen.

'Martha, denk aan wat ik je gezegd heb! Als je gelooft zal je Gods hemelse macht zien.'

Toen pakten een paar sterke mannen de steen en rolden die voor de opening vandaan.

Voor het open graf waar de geur van dood en verderf uitkwam, stond Jezus, de Vorst van het leven. Nu huilde hij niet meer om zijn overleden vriend. Nu was Jezus er klaar voor om Lazarus te roepen uit de dood en uit het graf.

Maar voordat hij dit deed wilde Jezus eerst nog bidden, zodat iedereen die erbij stond, ook de Joden uit Jeruzalem, goed zouden weten dat hij Gods eigen Zoon was en dat hij de werken deed, waartoe zijn Vader hem opdracht had gegeven.

Jezus hief zijn handen omhoog en terwijl hij omhoog keek, bad hij: 'Vader, ik dank u dat u naar mij luistert! Ik weet dat u altijd naar mij luistert. Maar ik zeg dit speciaal voor alle mensen die hier staan. Zij moeten geloven dat U mij gestuurd heeft.'

Daarop boog Jezus zich naar het donkere graf en met luide stem riep hij: 'Lazarus, kom naar buiten!'

Op datzelfde ogenblik kwam de dode tot leven. Hij ging staan en tastte om zich heen om de uitgang te vinden. Want niet alleen zijn lichaam was in doeken gewikkeld, ook zijn hele hoofd was in linnen gewikkeld.

Jezus zei tegen de mensen: 'Maak de doeken los en laat hem gaan.'

'Lazarus, kom naar buiten!'

Toen Lazarus zich weer vrij kon bewegen en om zich heen keek, net alsof hij uit een heel diepe slaap wakker was geworden, brak er een luid gejubel uit van al die mensen die van dit grote wonder getuigen waren.

Veel mensen, ook uit Jeruzalem, geloofden vanaf deze dag in Jezus. Tot nu toe waren ze het met de Farizeeërs eens geweest dat Jezus uit eigen kracht de mensen leerde en wonderen deed. Maar nu hadden ze het met eigen ogen gezien: God in de hemel verhoorde zijn gebed. Het kon niet anders. *Deze rabbi uit Galilea was Gods Zoon, de beloofde Messias.*

Maar er waren ook anderen die Jezus hadden horen bidden, maar niet konden of niet wilden geloven dat het Gods kracht was die in Jezus werkte.

Vlug gingen deze mensen naar Jeruzalem. En daar in één van de tempelgebouwen werd het Sanhedrin bijeengeroepen. De Joodse leiders waren het snel met elkaar eens: 'Zo kon het niet langer!'

Als zij deze Jezus z'n gang lieten gaan en hij bleef maar wonderen doen, dan zou iedereen in hem gaan geloven en dan zou het gewone volk hem koning maken. Dat zou dan een oproer geven dat je niet wilde weten!

Ja, want als het zover zou komen dan kwamen de Romeinen met een groot leger en heel het land Israël en de tempel en het hele volk zou vernietigd worden.

Toen men het onderling niet eens kon worden over het hoe en wat er nu precies moest gaan gebeuren ging hogepriester Kajafas staan. Zijn naam betekent: keiharde.

Een hard en wreed man was deze Sadduceeër. Als vriend van de Romeinen was hij maar voor één ding bang en dat was voor de toorn van de keizer in Rome. Rechttop stond hij daar terwijl hij met een streng gezicht naar zijn toehoorders keek. Ja, hij wist wat hij wilde. Voor niemand ging hij aan de kant.

Zijn stem klonk gewoon minachtend toen hij zei: 'Jullie begrijpen er helemaal niets van! Jullie durven geen beslissing te nemen. *Maar ik zeg jullie: het is beter dat er één mens sterft voor het volk, dan dat het hele volk vernietigd wordt!*'

Deze woorden, uitgesproken door Kajafas, als de hogepriester van Israël, had hij niet zelf bedacht. Nee, God liet hem op dit moment als de hogepriester spreken, als een profeet. Dat besepte deze door haat bezeten man zelf niet eens.

Als profeet voorspelde hij dat Jezus zou sterven voor het volk. En niet alleen voor het Joodse volk, maar voor al Gods kinderen op de hele wereld. Want door de dood van Jezus zouden zij samen één volk worden.

Na deze woorden van Kajafas: '*Het is beter dat er één mens sterft voor het volk, dan dat het hele volk vernietigd wordt*', was het even doodstil in die grote zaal. Maar al heel snel begonnen de eerste hoofden van ja te knikken. Iedereen was het ermee eens. De hele Raad (alle leden van het Sanhedrin) stond achter dit besluit om Jezus te doden. Hoe, waar en wanneer, dat wisten ze nog niet. Maar het vonnis werd uitgesproken: Jezus werd veroordeeld en zou gedood worden....

Het vonnis werd nog niet openbaar gemaakt. Het gewone volk hoefde het nog niet te weten. Zodat het ook niet voor Jezus in de bres zou gaan springen. En vooral Jezus zelf, die mocht het ook zeer beslist niet weten! Het wachten was nu alleen nog op een gunstige gelegenheid. En die zou binnenkort zeker komen.

Hoofdstuk 62

Lieve kleinkinderen,

Vraagje: Hoe heet de vader van de zonen van Zebedeüs?

Weten jullie het antwoord? Ik vroeger niet. Als kind begreep ik deze vraag niet.

In het verhaal van vandaag gaat het over de moeder van deze twee zonen van Zebedeüs. Maar eerst iets anders.

Wie wil er nu niet bij zijn meester of juf in een goed blaadje staan? Wie wil er nu niet de eerste, de beste van allemaal zijn?

Ja, ook jullie papa's en mama's willen heel graag dat het later 'goed' met jullie gaat. Nog liever zelfs: uitstekend!

Daar hebben jullie papa's en mama's alles voor over.

Ja, en daar kan ik van meepraten. Ook mijn moeder deed dat. Zij heeft zelfs stiekem armoede geleden, om mij maar te kunnen laten studeren.

Mijn moeder had alles over voor haar negen kinderen. Zij cijferde zichzelf helemaal weg.

Is het gek wat de moeder van de zonen van Zebedeüs in onderstaand verhaal aan Jezus vroeg? Volgens mij heel begrijpelijk.

Maar bij Jezus gelden andere normen en waarden, andere wetten dan bij ons.

Hoofdstuk 62 - De laatste reis - Mattheüs 20 : 17 - 28

Nadat Jezus zijn vriend Lazarus uit de dood had opgewekt reisde hij door Péréa naar de provincie Galilea, waar hij de hele winter bleef. Hij gaf daar vooral zijn discipelen onderricht. Maar ook veel andere mensen luisterden graag naar hem. Ook had Jezus daar veel wonderen gedaan. Gelukkig was daar in Galilea zijn leven niet in gevaar, zoals dat in Judea wel het geval was geweest.

Nu was de winter voorbij en werd het weer voorjaar met veel bloemen en nieuw gras. Terwijl de fruitbomen uitbundig bloeiden en de hele natuur weer tot leven kwam begon Jezus aan zijn laatste reis hier op aarde. Hij ging naar Jeruzalem, waar hij moest sterven.

Want het liep naar Pasen en op dezelfde dag dat in de tempel de lammeren geslacht werden om het blijde feest van de uittocht uit Egypte te vieren, zou ook het bloed van Jezus vergoten worden om zijn kinderen te verlossen van al hun kwaad en schuld.
Jezus was immers het grote offerlam van God en hij zou vrijwillig zijn leven geven en zo de wet volbrengen.

Jezus wist wat hem binnenkort in Jeruzalem te wachten stond. Het werd hem zwaar te moede als hij dacht aan alle hoon en smaad die de mensen hem zouden aandoen, aan de zweepslagen, aan het kruis en de schande van het graf. Maar ook in deze moeilijke uren dacht Jezus niet alleen aan zichzelf. Zijn gedachten gingen uit naar zijn leerlingen. Hij wilde hen nog één keer duidelijk maken wat er stond te gebeuren. Misschien konden ze het nu nog niet begrijpen, maar het zou hen later een troost zijn te weten dat Jezus hun alles van te voren verteld had. Alleen dan zou het hun duidelijk zijn dat hij niet door de macht van de vijanden gestorven was. Maar dat hij zich vrijwillig aan de dood had overgegeven en dat hij door zijn sterven de satan, de duivel overwonnen had.

Het werd weer lente.

Om deze reden riep hij zijn discipelen bij zich en zei tegen hen: 'We zijn op weg naar Jeruzalem. Daar zal de Mensenzoon uitgeleverd worden aan de priesters en de wetsleraren. Zij zullen besluiten dat hij gedood moet worden. Zij zullen hem uitleveren aan de ongelovigen. Die zullen hem bespotten en hem met de zweep slaan. Daarna zullen ze hem aan het kruis hangen. Maar drie dagen later zal hij opstaan uit de dood.'

Dit was nu al de derde keer dat Jezus met zijn discipelen sprak over zijn sterven. Maar de mannen konden het niet geloven. Ja, Jezus had nu weer gezegd dat hij gekruisigd en begraven zou worden. Maar dat kon gewoon niet waar zijn! Wat Jezus zei was een gelijkenis zijn, een soort van raadselspreuk zoals hij wel vaker verteld had.

Deze trieste en sombere woorden hadden een betekenis die zij niet kenden.

Nee, Jezus was de Messias. En Gods Messias kon niet sterven. Ze geloofden voor honderd procent zeker dat Jezus zou zitten op de troon van David en dat hij zou heersen over Gods volk.

Misschien zou dat pas gebeuren na heel veel moeite en strijd. Ook koning David was immers door diepe dalen gegaan voordat hij koning werd.

De discipelen van Jezus waren er klaar voor. Ze wilden alles met hem meedragen en leek het er niet op dat deze reis de beslissing zou brengen? Zij twijfelden geen moment aan de eindoverwinning.

En hoe feller de strijd, hoe groter het gevaar, des te groter zou Jezus' Heerlijkheid zijn! Ja, de Heerlijkheid van Jezus zou ook de hunne worden. Dan zouden zij naast hem zitten in zijn groot paleis. Met Jezus zouden ze heersen over de twaalf stammen van Israël....

De Here Jezus wist wat zijn leerlingen van hem verwachtten. Het deed hem pijn, dat ze hem nog steeds niet begrepen, maar hij bestrafte hen niet. Ook dit was een deel van zijn lijden dat zijn trouwste vrienden zo aards van hem dachten en geen oog hadden voor zijn geestelijke roeping.

Zij zagen Jezus niet als het Lam van God zoals Johannes de Doper een keer gezegd had. Nee, nog steeds zagen ze Jezus als een aards koning die de Romeinen zou verslaan.

Niet lang daarna, tijdens zijn laatste reis door Galilea, gebeurde er nog iets waaruit zou blijken hoe weinig zijn discipelen begrepen van wat Jezus hen leerde over Gods Koninkrijk.

Op een keer gingen de twee broers Johannes en Jacobus stiekem naar Jezus toe. Ze wisten dat hij alleen was en dat de anderen hen niet konden horen. Ja, ze hadden een vraag die de anderen niet mochten horen. Het was een vraag die voor hen zo belangrijk was dat ze hun moeder hadden meegenomen om het aan Jezus te vragen.

Deze moeder hield met haar hele hart van Jezus en samen met andere vrouwen was ze met Jezus meegegaan op reis naar Jeruzalem. Van haar beide zonen had ze gehoord dat er deze keer geweldige dingen stonden te gebeuren. En omdat zij Jezus goed kende durfde zij hem wel om een grote gunst vragen. Vol goede moed liep ze op Jezus toe en liet zich voor zijn voeten op de grond vallen terwijl ze eerbiedig wachtte tot Jezus haar als eerste aan zou spreken.

Jezus vroeg vriendelijk: 'Wat wil je vragen?'

Ze keek Jezus smekend aan en vroeg: 'Als u straks koning bent, mogen mijn zonen dan naast u zitten?'

'Wat wil je vragen?' vroeg Jezus

De één rechts en de ander links van u?

Ze was blij dat ze haar vraag gesteld had en heel gespannen keek ze naar Jezus. Had ze te veel gevraagd? Had ze met deze vraag de andere discipelen onrecht aangedaan? Maar haar beide zonen hadden immers alles achter zich gelaten om Jezus te volgen. En nu werd het toch eens tijd om aan hun eigen toekomst te denken. En de Here Jezus zou het een moeder toch niet kwalijk nemen dat zij voor haar eigen zonen opkwam? Hij, die zelf een moeder had die al zoveel om haar zoon uitgestaan had. Deze moeder van Johannes en Jacobus begreep niet dat zij met deze vraag het lijden van Jezus nog zwaarder maakte. Hier, tijdens zijn laatste reis naar Jeruzalem, viel al de schaduw van het kruis op zijn weg en in plaats dat zij met hem meeleden, droomden zijn trouwste volgelingen van kronen, koningseer en ministersposten. Ze wilden naast hem zitten in zijn koninkrijk.

Ze geloofden nog steeds niet dat hem het kruis wachtte.

Van hun moeder keek Jezus naar zijn beide discipelen en zei tegen hen: 'Jullie weten niet wat jullie vragen! Ik zal zwaar moeten lijden. Kunnen jullie dat soms ook?'

Johannes en Jacobus antwoordden: 'Ja Heer, dat kunnen we.'

Ze meenden echt wat ze zeiden. Ze hielden immers zo veel van hem. Hoe zouden zij dan zijn lijden niet mee willen dragen dat hij eerst moest ondergaan voordat hij zijn Heerlijkheid inging?

En nog werd Jezus niet boos. Bij alle pijn om hun dwaze dromen zag Jezus hoeveel ze van hem hielden en hoe groot hun vertrouwen in hem was.

Hij zei alleen maar: 'Inderdaad, jullie zullen net als ik zwaar lijden. Maar ik bepaal niet wie er straks naast mij mag zitten. Dat bepaalt mijn Vader.'

En met dit antwoord moest de moeder van de zonen van Zebedeüs en ook haar zonen tevreden zijn.

Was het nog diezelfde dag dat de andere discipelen hoorden wat de moeder van de zonen van Zebedeüs aan Jezus gevraagd had? Ze werden er erg boos om. Was dit nu een manier van doen? Lekker voordringen om de belangrijkste baantjes in de wacht te slepen! Ook zij hadden alles achter zich gelaten om Jezus te volgen. Ze hadden toch allemaal recht op een ereplaats? Die kwam hun toch allemaal toe, nietwaar?

Toen de onderlinge ruzie al heftiger werd, riep Jezus hen alle twaalf bij zich.

Hij zei tegen hen: 'Jullie weten hoe het gaat in de wereld. Koningen heersen over hun volk. Mensen met macht spelen de baas over anderen. Maar zo mag het bij jullie niet gaan. Als je de belangrijkste wilt zijn moet je de anderen dienen. Als je de voornaamste wilt zijn moet je de anderen dienen zoals een slaaf dat doet. Zo is het ook met de Mensenzoon. Ik ben niet gekomen om over de mensen te heersen. Ik ben juist gekomen om mensen te dienen. Ik zal mijn leven geven om veel mensen te redden.'

Daar stonden ze nu.... alle twaalf! Niet alleen Johannes en Jakobus schaamden zich. Nee, alle twaalf hadden ze de woorden van Jezus goed tot zich door laten doordringen.

En 'vechten' om wie later de belangrijkste in Jezus' koninkrijk zou zijn, dat deden ze niet weer. Alleen die laatste zin dat hij zou sterven. Dat geloofden ze niet. Dat was natuurlijk weer beeldspraak.

En achter Jezus aan, heel gespannen over wat er zou gebeuren, ook bang en tegelijkertijd blij, reisden ze verder naar de stad Jeruzalem....

Hoofdstuk 63 - De zoon van David - Lucas 18 : 35 - 43

Lieve kleinkinderen,

'Mama, hoeveel nachtjes nog slapen, voordat ik jarig ben?'

'Lieve dochter, dit is wel de duizendste keer dat je me dit vraagt.'

'Ja, mama, maar ik heb er zo'n zin in!'

'Dat begrijp ik, maar nu willen we ergens anders over praten.'

Lieve kleinkinderen, begrijpen jullie dit kleine meisje dat zo'n zin in haar verjaardag heeft? Jullie kennen toch het spreekwoord: Waar het hart vol van is, loopt de mond van over.

Nu, over bepaalde zaken in je leven zit je zo vol dat je heel graag op elk moment van de dag daarover wilt praten....

Hoofdstuk 63 - De zoon van David - Lucas 18 : 35 - 43

Deze reis van Jezus en zijn twaalf discipelen (zijn volgelingen) ging totaal anders dan hun vorige reis naar Jeruzalem toen ze het Loofhuttenfeest gingen vieren. Een paar maanden geleden waren ze zo onopvallend mogelijk door het land van de Samaritanen gegaan omdat Jezus niet samen met de Zeloten naar Jeruzalem wilde reizen. Nu liepen ze met veel andere feestgangers over de drukke wegen in Péréa,.

De vorige keer wilde Jezus zo weinig mogelijk contact met mensen en nu zocht hij ze gewoon op. En zo in een heel grote optocht reisden ze naar Jeruzalem.

En Jezus deed hij niet anders dan de mensen toespreken over zijn werk in Jeruzalem en over de grote dingen die daar stonden te gebeuren!

Niet alleen de discipelen merkten het grote verschil op van de vorige reis en nu. Een paar maanden geleden heerste er in het land een gespannen sfeer. Iedereen verwachtte een opstand van de Zeloten en die was er ook gekomen. Maar de Romeinse soldaten hadden deze opstand met harde hand onderdrukt. Er waren erg veel doden gevallen.

Nu hing er een heel ander soort van gespannen verwachting in de lucht. Blij liepen ze allemaal achter Jezus aan en droomden van de grote dingen die de komende dagen zouden gaan gebeuren.

De mensen zelf wisten niet hoe het kwam, maar iedereen hoopte, ja rekende erop dat rabbi Jezus tijdens het komende Paasfeest zijn Koninkrijk in Israël zou stichten. Niemand durfde het te zeggen, niemand durfde het Jezus zelf te vragen, maar er hing iets groots in de lucht. En nog uitbundiger als voorgaande jaren zongen ze hun optochtsliederen.

Elke keer wanneer Jezus wat wilde zeggen en zijn hand opstak werd het stil en luisterden ze heel aandachtig naar Jezus' woorden. De mensen hingen aan zijn lippen. Als het nu toch eens waar mocht zijn, hun bevrijding uit de macht van Rome! Het was bijna te mooi om waar te kunnen zijn.

Ze moesten nog even geduld hebben. Ze waren nog niet eens in Jericho en van Jericho naar Jeruzalem lopen duurde nog uren....

Ergens in de buurt van Jericho, bij de grote karavaanweg waar alle feestgangers langs liepen, zat een bedelaar die aan alle voorbijgangers om een aalmoes vroeg.

Hij had wel een slechtere plek uit kunnen zoeken, deze zoon van Timeüs, zoals hij meestal genoemd werd. Op doorreis naar Gods heilig huis, de tempel, waren de meeste mensen nogal royaal. Ja, wie barmhartig was en gaf met gulle hand, mocht zelf ook hopen op Gods barmhartigheid....

Maar deze blinde Timeüs dacht niet aan geld of rijke giften. De laatste tijd had hij veel over Jezus gehoord, over die wonderbaarlijke rabbi die zulke geweldige wonderen deed: de verlamde man van Bethesda, de man die blind geboren was en over Lazarus van Bethanië....

De meningen over deze Jezus waren nogal ongelijk. De Farizeeërs moesten niets van hem hebben maar het gewone volk zag hoog tegen hem op. Volgens hen was deze Jezus een groot profeet.

Bar- Timeüs - zoon van Timeüs

Maar Timeüs had zijn eigen mening waar niemand hem meer vanaf kon brengen. Een man die zulke geweldige dingen deed was meer dan een profeet, meer dan een leraar in Israël. Deze Jezus van Nazareth was de Messias, de Zoon van David. En ook al spraken de Farizeeërs nog zo slecht over hem, Timeüs wist het zeker. Deze Jezus was de beloofde Messias!

En als hij hier langs kwam voordat het Paasfeest gevierd zou worden dan ging hij hem vragen om zijn blinde ogen te genezen. En dat zou Jezus zeker doen. Dat geloofde deze Timeüs heel zeker. Ja, daar was hij voor de volle honderd procent van overtuigd! Als Jezus hier nu maar langs kwam en niet weer de kortste weg door het land van de Samaritanen zou nemen.

Niet lang daarna hoorde hij veel mensen aankomen. Niet zoals gewoonlijk snelle en haastige voetstappen van mensen die snel naar huis wilden, maar deze voetstappen klonken vrolijk als van mensen die naar een groot feest gingen.

Al dichterbij kwamen blijde stemmen die hij duidelijk hoorde. O, als Jezus er nu maar bij was.... Hij moest het weten. Zo'n kans als nu mocht hij niet aan zich voorbij laten gaan!

Zou Jezus erbij zijn? Luid begon hij te roepen: 'Wie komen daar aan?'

De mensen keken niet naar deze blinde bedelaar, laat staan dat ze naar hem luisterden. Zij hadden andere, belangrijker zaken aan hun hoofd.

Maar opnieuw begon deze blinde man en nu heel luid en ook heel dwingend te schreeuwen: 'Wie komt daar aan?'

Een haastige stem naast hem antwoordde: 'Jezus, de Nazarener loopt daar op de weg.'

De Nazarener. Het klonk een beetje minderwaardig zoals die persoon dat tegen hem zei, maar het hart van deze blinde man begon van blijdschap heftig te kloppen. En nog luider opdat Jezus hem niet voorbij zou lopen, schreeuwde hij uit alle macht: 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!'

De mensen die voorop in de optocht liepen keken verschrikt naar deze 'schreeuwlelijk'.

Dat zo'n blinde bedelaar graag door Jezus genezen wilde worden begrepen ze. Maar daarom hoefde hij Jezus nog niet 'Zoon van David' te noemen. Iedereen hoefde toch nog niet te weten dat Jezus de Messias was?

Als de tijd daar rijp voor was zou Jezus dat zelf wel bekendmaken.

Wanneer de vijanden van Jezus deze blinde man zo hoorden schreeuwen konden wel eens kwaad worden en Jezus beschuldigen van oproer.

'Man, houd je stil! Schreeuw toch niet zo hard!'

De blinde man luisterde niet naar hun verwijten. Nee, hij wist dat deze mensen hem niet konden en ook niet zouden helpen. Hij moest bij rabbi Jezus zelf zijn. En nog luider schreeuwde hij: 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!'

'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!'

De Here Jezus bleef staan. Hij nam het de blinde man niet kwalijk dat hij zo luid naar hem schreeuwde. Nee, Jezus had geen bezwaar meer dat de mensen hem bij zijn erenaam aanspraken. *Hij was de Zoon van David!*

De Galileeërs mochten nu weten dat hij de Messias was en dat zijn Vader in de hemel hem naar deze wereld gestuurd had.

'Breng die man bij mij,' gebood Jezus.

Vlug liepen ze naar de blinde man en zeiden tegen hem: 'Houd moed. Kom, want Jezus roept jou.'

De blinde bedelaar stond al. In zijn haast om bij Jezus te komen struikelde hij over zijn wijde mantel. Hij nam geen tijd om die mantel goed vast te maken. Nee, hij gooide hem op de grond en even later stond hij in zijn wit onderkleed voor Jezus.

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg Jezus.

De blinde antwoordde: 'Rabboeni, ik wil weer kunnen zien.'

Jezus stak zijn hand naar hem uit, raakte zijn dode ogen aan en sprak: 'Kijk om je heen. Je kunt weer zien, dankzij je geloof.'

Nog maar nauwelijks had Jezus deze woorden gesproken of deze blinde bedelaar, de zoon van Timeüs kon weer zien. Hij zag Jezus en al die mensen om Jezus heen. De witte huizen van Jericho en de donkere palmbomen. Hij liet alles

wat hij zag op zich inwerken. Besefte deze zoon van Timeüs wel goed wat er gebeurd was?

Plotseling begon hij weer luid te roepen, maar nu jubelde hij om God te eren om wat Jezus bij hem gedaan had. Nu kon hij weer gaan en staan waarheen hij maar wilde. Hij kon weer zien! Maar hij ging niet weg....

Nee, zijn plaats was bij Jezus, bij zijn Messias die zijn ogen weer beter hadden gemaakt.

De mensen om Jezus heen begonnen mee te zingen en God te loven om de grote dingen die Hij gedaan had. Hadden ze het niet gedacht? Tijdens deze reis zouden er wonderen gaan gebeuren! En wat zou hen in Jeruzalem nog te wachten staan als het nu al begon? Dat deze blinde bedelaar weer kon zien was niet het voornaamste wapenfeit.

Deze zoon van Timeüs (Bartiméus) had Jezus Zoon van David genoemd en Jezus had hem dat niet verboden....

Elk mens die getwijfeld had kon het nu weten: Jezus van Nazareth was de Davidszoon, de Messiaskoning van Israël. Dit was vandaag zijn dag, zijn uur en heel spoedig zouden ze zijn Heerlijkheid zien en het meemaken. Hiervan waren ze allemaal heilig overtuigd!
Blij en enorm opgetogen liep de menigte verder door de straten van Jericho. Al blijer en al luider klonk het gezang van de psalmen, de optochtsliederen. Met elkaar gingen ze naar Jeruzalem.
Nog nooit hadden ze zó gezongen! Nog nooit was het komende koninkrijk van God zo dichtbij geweest....

Hoofdstuk 64

Lieve kleinkinderen,

Wie niet sterk is moet slim zijn. En wie niet groot is moet ervoor zorgen dat hij vooraan staat. Of hij moet een list verzinnen zodat hij toch alles kan zien.

Hoofdstuk 64 - Zachéüs - Lucas 19 : 1 - 10

In Jericho, een stad bijna 30 kilometer bij Jeruzalem vandaan woonde een bijzonder rijk man. Iedereen in de stad kende hem. Zijn naam was Zachéüs. Hij was een tollenaar. Ja, hij was zelfs de hoofd tollenaar in Jericho. Hij woonde in een prachtig huis. Hij bezat een hele rij slaven en kon alles kopen wat zijn hartje begeerde. Behalve dat ene niet: de vriendschap en het respect van de burgers van zijn stad. Hij wist maar al te goed hoe de mensen over hem dachten. Dat ze hem zelfs verachten. Nooit werd hij door de burgemeester of door een ander belangrijk persoon in de stad uitgenodigd voor een etentje. Alleen voor zaken mocht hij bij hen komen en dan was hij alleen maar welkom in het kantoor.

Vooraf de felle Zeloten (de verzetsstrijders) haatten hem en de vrome Farizeeërs spuwden minachtend op de grond wanneer ze hem in een smalle straat tegenkwamen.

Niet dat de meeste tollenaars dat heel erg vonden. Ze deden hun werk en zorgden ervoor dat ze zelf financieel niets tekort kwamen. En wat een ander over hen dacht dat liet hen koud. In de regels van de Romeinen stond precies hoeveel belasting je van de mensen mocht innen. Maar als je een beetje handig was zorgde je ervoor dat je binnen de kortste tijd rijk was. Dat zette natuurlijk wel kwaad bloed. Maar wat gaf dat? Je stond onder de hoge bescherming van de Romeinse keizer en niemand durfde je daarom kwaad te doen.

Zachéüs evenwel, de baas van alle tollenaars in Jericho, was niet zo onverschillig als zijn collega's. Hij had er wel last van dat de mensen hem schuwden. Ja, dat hem zelfs een verrader noemden. Hij was niet een man, die alleen maar oog had voor geld en rijkdom. Hij had een groot huis. Daar was hij eerlijk aangekomen, al had hij misschien wel eens een keertje van iemand te veel belasting geëist.

Maar om met de vrome burgers van de stad over geldzaken praten, dat was onmogelijk. Bij voorbaat geloofden ze hem niet. Maar God in de hemel wist dat het waar was.

God.... Juist deze laatste weken had hij vaak aan God gedacht. God die alles van hem wist, ook wat hij verkeerd had gedaan. Ja, alleen bij God was vrede te vinden voor zijn onrustig hart. Tussen hem en de mensen kon het nooit weer goed komen - in dat geval zou hij zijn hele bezit moeten opgeven en ook breken met de keizer in Rome - maar tussen God en hemzelf moest het wel in het reine komen. Maar hoe kon hij met God alles weer goed maken als niemand hem daarbij wilde helpen en de vrome Farizeeërs hem zelfs de toegang tot de tempel weigerden?

Wat zou hij graag over dit alles met iemand willen praten. Met iemand die hij volledig zou kunnen vertrouwen. Hij wist wel van iemand die hem misschien zou kunnen helpen: de rabbi van Nazareth. Maar hoe zou hij ooit met hem in contact kunnen komen? Met hem onder vier ogen kunnen praten? Er werd gezegd dat die Jezus ook wel met tollenaars sprak, dat hij zelfs bij tollenaars in huis kwam en met hen at. Ja, daar in Galilea was dat misschien mogelijk, maar hier, zo dicht bij Jeruzalem zou dat een wereldwonder zijn. Onmogelijk. Mocht Jezus op weg naar Jeruzalem deze keer wel door Jericho reizen, dan zou Zachéüs al heel blij zijn, wanneer hij hem zou kunnen *zien*.

Na alles wat hij over Jezus gehoord had, wist hij het zeker: Jezus was een heilig man.

En toen kwam de dag dat Jezus de blinde Bartiméüs de ogen opende en hij met een grote groep mensen in een optocht door de straten van Jericho liep.

Zachéüs liet alles waar hij mee bezig was liggen en liep direct de straat op. In de verte hoorde hij het gejubel van mensen. Zo snel hij kon wilde hij naar Jezus toe.

Maar in zijn haast was hij één ding vergeten: hij was een erg klein mannetje. Nooit zou hij over al die mensen heen kunnen kijken om Jezus te zien. En aan de mensen hoefde hij niet te vragen om hem ruimte te geven. Nee, zo'n verachte tollenaar zag men niet eens staan.

En zo liep Zachéüs helemaal achteraan door de poort uit. Heel misschien zou hij buiten de stad nog een klein kansje krijgen om Jezus te zien. Maar nee, ook hier buiten de stadsmuren bleven al die mensen om Jezus heen lopen. Dat kleine mannetje met zijn groot verlangen om Jezus te zien kon beter maar weer terug naar huis gaan.

Prachtig zat hij hier.

vijgenboom wilde graag een glim van hem zien, een woordje van hem opvangen. Maar voor deze kleine tollenaar zou het vandaag een feestdag worden. Jezus wilde met hem praten en met hem eten in zijn eigen huis.

Ook dit moest een teken zijn voor alle Galileeërs om hem heen. Zij riepen en zongen nog steeds luid van: 'Heil de Zoon van David'. Ja, dat was hij, Jezus was de Messias. Maar volgens de mensen zou de Messias het land van God zuiveren van de Romeinen en van landverraders zoals deze tollenaar Zachéüs.

Maar in plaats daarvan zouden de mensen vandaag een Messias zien die zelfs naast hoofdtollenaar Zachéüs aan tafel zat te eten. En voor mensen die dat niet wilden zou in het koninkrijk van de Messias geen plaats zijn. Nu was de tijd gekomen dat iedereen een keuze moest maken: voor Jezus of tegen Jezus. Een andere weg was er niet....

Terwijl Jezus onder de vijgenboom bleef stilstaan, keek hij omhoog en zei: 'Zachéüs, kom vlug uit de boom, want vandaag moet ik bij jou in huis zijn.'

De kleine tollenaar Zachéüs schrok hevig en pakte nog steviger de takken vast. Wist deze Jezus dan alles? Kende hij zijn naam en wist hij waar hij de laatste tijd steeds aan moest denken? Maar dan was hij meer dan een heilig man. Dan was het waar wat de Galileeërs over hem zongen. Dan was Jezus de Messias van Israël. En een koning mag men niet laten wachten. Zo vlug hij kon liet Zachéüs zich uit de boom glijden en blij liep hij naast Jezus terug naar de stad.

Terwijl hij met Jezus in zijn eigen kamer zat te praten maakten zijn slaven een feestmaaltijd klaar. Zuinig werd er niet gedaan want dit was zijn grote dag: Zachéüs, de ambtenaar van de keizer had vandaag zijn koning te gast.

En toen ze aan tafel gingen stonden de deuren uitnodigend wijd open. Iedereen mocht binnenkomen en mee-eten. Iedereen mocht horen wat Jezus te zeggen had tegen oppertollenaar Zachéüs

Natuurlijk gingen ze lang niet allemaal naar binnen. De twaalf discipelen wel, ook al vonden ze het jammer, dat Jezus voor een tollenaar zijn reis naar Jeruzalem onderbroken had. Ook een paar Galileeërs die het niet zo nauw namen met de wetten en voorschriften gingen mee naar binnen. Ze hadden wel trek en moedig liepen zij de grote eetkamer binnen. Het was wel vreemd deze gastmaaltijd bij een tollenaar in huis. Maar deze Galileeërs wilden bij Jezus blijven en geen woord van hem missen.

Maar daar in de verte maakte de weg een grote bocht en weer verderop langs de kant van de weg stonden wilde vijgenbomen. Dit kon natuurlijk niet. Een man van zijn leeftijd, een man in zijn positie kon toch niet als een grote schooljongen in zo'n boom klimmen?

Maar wat zou hij daar zittend in die boom Jezus goed kunnen zien. En ineens nam hij een besluit. Dwars door de velden heen liep hij op zijn korte benen zo snel als hij kon naar die vijgenbomen. Bij de eerste de beste boom smet hij zijn dure mantel op de grond en klom in de boom. Gelukkig, Jezus was er nog niet. Zachéüs kon in die boom eerst even op adem komen.

Prachtig zat hij hier en Jezus zou onder deze boom doorlopen. Als hij geluk had zou hij heel misschien ook nog een paar woorden van Jezus kunnen opvangen.

De Galileeërs die voorop liepen en ook de luid zingende Bartiméus hadden dat kleine mannetje wel gezien. Als een grote jongen klom hij heel behendig in die vijgenboom. Ze vonden het niet eens vreemd. Waarom zou je ook niet in een boom klimmen wanneer Gods Zoon, de Messias er aan kwam?

Bartiméus keek vandaag nergens vreemd van op. 'Heil de Zoon van David!' zong hij uit volle borst.

Jezus had Zachéüs ook de boom zien inklimmen. Jezus wist van de onrust van Zachéüs, van zijn verlangen naar innerlijke vrede. Jezus wist wat hem vandaag te doen stond. Die kleine man daar in de

De meeste mensen bleven buiten staan, de vrome burgers, de felle Zeloten (*verzetsstrijders tegen de Romeinen*) en de strenge Farizeeërs. Als die rabbi dan niet wijzer was en zich liet uitnodigen door een tollenaar, dan zouden zij maar de wijsten zijn. Zij lieten zich het komende Paasfeest niet bederven door het onreine huis van een tollenaar binnen te gaan. Nota bene bij zo'n dief als Zachéüs was!
En als Jezus wel de Messias was dan was dit ongehoord. Of, zouden ze zich toch vergist hebben? Was deze rabbi die blinden weer kon laten zien toch de lang beloofde koning? Was hij toch de Messias?
Al heftiger werden onderling hun discussies. Al kwader werden ze.
Deze vrome mannen die daar buiten stonden te wachten wisten niet wat ze daar in dat dure huis van oppertollenaar Zachéüs misten.
Jezus deed hier weer een wonder. Een wonder dat niet minder groot was dan het wonder van Bartiméus. Jezus nam deze tollenaar aan tot zijn kind en vergaf hem alles wat hij in zijn leven verkeerd had gedaan. En Zachéüs? Hij geloofde in Jezus. In Jezus die zijn Messias werd.

Toen de feestmaaltijd bijna afgelopen was ging Zachéüs staan. Wat was hij blij dat Jezus in zijn huis had willen komen. Dat Jezus naar hem had willen luisteren en dat hij met Jezus had mogen praten. Nu kon hij zich niet langer stilhouden. Iedereen mocht, ja moest weten dat hij door Jezus een ander mens was geworden. Hij hoefde zijn werk niet op te geven. Dat vroeg Jezus niet van hem. Hij hoefde zich niet eens te veranderen. Maar hij wilde iets doen uit dankbaarheid voor het heil dat hij vandaag van Jezus gekregen had. Het zou geen klein offer worden. Nee, bij zo'n grote genade geeft het geen pas om een klein offer te geven. Luid, zodat iedereen het kon horen, zei hij: 'Ik beloof dat ik de helft van mijn bezit aan de armen zal geven. En als ik geld van iemand afgepakt heb, hem te veel belasting heb laten betalen, dan geef ik hem dat vier keer terug.'
De gasten aan tafel werden er stil van. Sommigen schaamden zich omdat ze verkeerde gedachten over Zachéüs hadden gehad. Hij moest Jezus wel erg lief hebben om dit te doen. En...., hij kon ook geen dief geweest zijn want in dat geval zou hij wat hij gestolen had nooit viervoudig terug kunnen geven. Wie van alle mensen hier in Jericho deed hem dit na?

De Here Jezus was erg blij met dit offer van Zachéüs. Alles was nu goed met hem. Dat was het voornaamste. Maar wat ook belangrijk was, iedereen kon zien dat Zachéüs geloofde dat hij de Messias was. Heel ernstig sprak Jezus: 'Zachéüs, je hoort weer bij het volk van Abraham. Jij en je gezin zijn vandaag gered. Want ik, de Mensenzoon ben gekomen om mensen te redden die verkeerde dingen hebben gedaan.'

Jezus had al vaker tegen Farizeeërs gezegd, dat hij voor alle mensen op deze wereld gekomen was. Voor alle mensen die spijt hadden van de verkeerde dingen die ze gedaan hadden. Dat hij ze wilde vergeven en hen aannemen als zijn kinderen.
Maar als zij dit teken van Zachéüs niet begrepen, dan zou het binnenkort te laat zijn.
Dat Jezus zelfs tollenaars met al hun kwade praktijken als zijn kinderen wilde aannemen wanneer ze spijt hadden en om vergeving vroegen, was dat niet het beste bewijs dat Jezus ook hen de Zeloten en de Farizeeërs zou willen aannemen als zijn kinderen en hun het eeuwige leven geven?
Maar die felle Zeloten en die strenge Farizeeërs kwamen niet. Nee, ze wilden Jezus zijn genade niet en zeker niet wanneer zij die zouden moeten delen met tollenaars en met meer van dat soort minderwaardig volk.

Maar toen de Here Jezus diezelfde dag zijn reis vervolgde liepen ze toch maar mee. Ze hadden zo'n vermoeden dat er in Jeruzalem grootse dingen stonden te gebeuren.

Hoofdstuk 65

Lieve kleinkinderen,

Papa is naar zijn werk en mama, die vandaag een vrije dag heeft, moet deze middag wel naar de kapper. Tegen haar dochter zegt mama: 'Nu ben ik vanmiddag een paar uurtjes weg. Kun jij op het huis passen? Vind je het niet erg dat je helemaal alleen in huis bent? Kijk, hier heb je een paar koekjes, eet ze straks maar lekker op.'

*En wat doet die dochter wanneer haar mama de deur uit is?
Ze pakt meel uit de kast en eieren uit de koelkast. Ja, ze weet hoe het moet. Ze gaat stiekem een cake bakken voor papa en mama. En die lekkere koekjes plakt ze op het deeg zodat de cake nog lekkerder wordt.*

*Die avond als het theetijd is roept deze grote tienjarige dochter: 'Papa en mama, verrassing!'
Wat zijn papa en mama blij met hun dochter die hen zo verwent. Wat is zo'n door je eigen dochter gebakken cake heerlijk....*

Hoofdstuk 65 - De Koning op reis - Lucas 19 : 11 - 27

Hoe dichterbij de grote optocht Jeruzalem naderde, hoe meer de feestgangers ervan overtuigd raakten dat Jezus vandaag zijn koninkrijk zou stichten. Ja, want zoals nu had Jezus nog nooit eerder gereageerd op hun huldeblijken. Ze mochten zo maar zingen en iedereen kon het horen: Jezus, de Zoon van David is de Messias.

Misschien moest er eerst nog wel het nodige gebeuren zoals bijvoorbeeld een felle strijd tegen de Romeinse soldaten, maar iedereen wist dat Jezus die zou winnen! Wat gaf het dan dat je eerst door diepe dalen moest gaan, dat er veel doden zouden vallen als je wist dat de eindoverwinning heerlijk zou zijn? En al luider klonk hun blij psalmgezang en al harder riepen ze: 'Hosanna, de Zoon van David!'

De Here Jezus hoorde de mensen zingen, maar blij was hij er niet mee. Hij was hun koning en iedereen mocht dat weten. Maar daarom was hij nog geen koning zoals deze mensen het zich voorstelden.

In Jeruzalem wachtte hem geen koningskroon, maar in plaats daarvan het kruis.

Het was waar dat hij eens op de wolken zou komen om te heersen over alle landen van de wereld. Maar dat zou nog erg lang kunnen duren.

Om al die mensen om hem heen en ook zijn twaalf discipelen goed op het hart te binden dat hij niet bij hen kon blijven maar dat hij naar de hemel zou gaan en dat het wel heel lang kon duren voordat hij terugkwam, vertelde Jezus hun de gelijkenis van een koning die een verre reis maakte en heel lang wegbleef.

In die tijd van Jezus was de keizer in Rome de baas over de hele wereld. In al zijn landen had hij een koning aangesteld die voor hem in dat land regeerde. Maar de keizer was de baas over al die koningen. Hij besliste of iemand koning mocht worden of niet.

Nu was er in een land een koningszoon die zijn vader graag als koning wilde opvolgen. Maar daar had hij de toestemming van de keizer voor nodig. Om die reden ging hij die verre reis naar Rome maken en als hij van de keizer zijn goedkeuring hiervoor had gekregen zou hij weer terug naar huis gaan en over zijn volk heersen. Deze koningszoon had niet zo'n beste naam in zijn eigen land. Er waren zelfs veel mensen die hem haten. Om deze reden stuurden ze boden naar de keizer in Rome met de boodschap: 'Laat deze man geen koning over ons worden maar geef ons alstublieft een andere koning!'

Natuurlijk moest de keizer onderzoek doen en dat duurde lang. Voordat deze koningszoon met de titel van koning kon terugkeren naar zijn eigen land waren er zelfs veel jaren voorbij gegaan.

'Zorg goed voor mijn geld.'

Voordat deze koningszoon naar Rome ging had hij drie slaven bij zich geroepen en had hun elk een pond zilver gegeven om daar handel mee te drijven.

Veel geld was dat niet - wij zouden nu zeggen van zo'n vijftig euro - maar het ging deze koningszoon ook niet om winst te maken, nee hij wilde zien wat zijn slaven gingen doen al die tijd dat hij afwezig was.

Als zij goed hun plicht deden zou hij hun als hij als koning terugkwam koninklijk belonen. Maar dat zei hij er niet bij toen hij hun het zilver gaf. Zij moesten gewoon hun best doen omdat hij hun heer was en niet om de beloning die ze zouden krijgen.

En zo ging de toekomstige koning op reis naar de keizer in Rome. De slaven bleven achter en begonnen aan hun opdracht.

Dat is te zeggen: negen van hen begonnen handel te drijven en maakten winst. Maar één van hen deed niets. Hij voelde er niets

voor om voor zijn heer te gaan werken. Natuurlijk, toen zijn heer nog thuis was en erop toekeek wat hij deed kon het niet anders. Toen deed hij zijn plicht. Maar nu de heer er niet was? Waarom zou hij zich voor hem druk maken? Zo'n geweldige man was zijn heer niet. Niet voor niets hadden een aantal burgers van het land boden naar de keizer in Rome gestuurd om zijn benoeming te voorkomen. Misschien werd zijn heer niet eens koning! Het kon zelfs zo zijn dat de keizer hem in de gevangenis gooide en dat hij niet eens weer terugkwam. In ieder geval, hij zou *geen* handel gaan drijven met dat beetje zilvergeld. Zo'n klein bedrag was eigenlijk niet eens de moeite. En stel je eens voor dat hij geen winst maakte maar verlies zou lijden. Dat zou ook kunnen. In dat geval zou hij moeilijkheden krijgen. Nee, hij zou het geld goed opbergen. En stel dat zijn heer toch terugkwam dan kon hij alles weer terugkrijgen tot op de cent nauwkeurig. Daar kon zijn heer zeker van zijn.

Een paar jaar later kwam de koningszoon als een door de keizer gekroonde koning terug in zijn land.

Hij liet die tien slaven bij zich roepen en zij moesten verantwoording afleggen van het geld dat hij hun in bruikleen gegeven had.

De eerste slaaf kwam en zei: 'Heer, uw geld heeft het tienvoudige opgeleverd.'

De koning werd heel blij. Niet omdat hij nu rijker was geworden - hij was nu als koning immers rijk genoeg - maar nu wist hij dat deze slaaf een betrouwbaar dienaar was die alles voor hem wilde doen. En bescheiden was hij ook nog. Hij zei niet: 'Ik heb zoveel voor u verdiend, nee uw geld heeft zo veel opgebracht.' Iemand die zo trouw zijn werk deed en zo bescheiden was verdiende een grote beloning.

Vriendelijk zei hij: 'Uitstekend gedaan. Jij bent een goede dienaar. Je hebt trouw gezorgd voor iets kleins. Daarom geef ik jou de leiding over tien van mijn steden.'

De tweede slaaf kwam ook naar voren en zei: 'Heer, uw geld heeft vijf keer zo veel opgebracht.'

Weer blij zei de koning: 'Goed gedaan, ik geef jou de leiding over vijf van mijn steden.'

En daar stond de derde slaaf voor zijn heer. Het was die ene slaaf die het bevel van de koning niet opgevolgd had en die geen winst had gemaakt.

Hij schaamde zich niet dat hij zijn plicht verzaakt had. Zelfs een beetje geërgerd keek hij zijn koning aan en zei: 'Heer, hier is uw geld terug. Dit is het geld dat u mij in bruikleen gegeven hebt. Ik heb het in een doek voor u bewaard. U kunt het natellen, er mist geen cent! Ik heb er geen handel mee gedreven omdat ik bang was dat ik het zou verliezen. En in dat geval zou u mij straffen, want u bent nu eenmaal geen gemakkelijk heer. Voor u is het nooit genoeg. U wilt altijd meer. Ja, u wilt zelfs vruchten plukken waar u niets geplant heeft en oogsten waar u niet gezaaid hebt. Als u winst wilt hebben van dit geld dan zult u er zelf handel mee moeten drijven!'

'Ik heb het geld goed voor u bewaard!'

De koning keek hem streng en verwijtend aan. Deze slaaf was niet eerlijk. Niet uit angst had hij het geld in een doek opgeborgen en er niets mee gedaan. Nee, deze slaaf wilde niet voor hem werken. Hij hoorde bij die groep mensen die hem niet als koning wilden. Om die reden had hij zijn plicht niet gedaan. Hoe durfde deze man zeggen dat hij vruchten wilde plukken waar hij niet geplant had en wilde oogsten waar hij niet gezaaid had?

Had deze slaaf niet net zoals die negen anderen geld van hem gekregen om ermee te werken! Het was *zijn* geld, dat hij hun toevertrouwd had en had hij de andere slaven niet koninklijk beloond voor het werk dat zij voor *hem* gedaan hadden?

Ernstig zei de koning tegen deze slaaf: 'Jij bent een slechte dienaar. Met je eigen woorden zal ik je veroordelen! Je wist dat ik een streng man ben. Ik vorder terug wat ik niet heb gestort en ik oogst waar ik niet gezaaid heb

Maar als je dit echt meent, waarom heb je dan niet *mijn* geld bij een bank in bewaring gegeven? Dan had ik het nu met rente kunnen terugkrijgen. Maar ik ken jou. Ik weet dat jij niet uit angst niets voor mij gedaan hebt. Maar jij haat mij en jij wilde niet voor mij werken.'

Terwijl de koning zich omdraaide en naar zijn soldaten keek, zei hij streng: 'Pak hem het geld af en geef dat aan mijn slaaf die met mijn geld het vertienvoudigd heeft.'

De soldaten keken verwonderd hun koning aan en zeiden: 'Maar majesteit, die man heeft al de grootste beloning.'

De koning antwoordde: 'Luister naar mijn woorden: Iedereen die veel heeft krijgt nog meer. En die niets heeft, ook het laatste wat hij nog heeft zal hij kwijtraken.'

En zo gebeurde.

Daarna zei de koning tegen zijn soldaten: 'En nu die vijanden van mij die niet wilden dat ik koning over hen zou worden. Breng ze hier en dood ze voor mijn ogen.'

De discipelen zullen op weg naar Jeruzalem wel geen tijd hebben gehad om lang over dit 'vreemde' verhaal van Jezus na te denken. Dit verhaal was weer een gelijkenis zoals Jezus er wel meer verteld had. Ze dachten er verder niet over na want ze zaten te vol van alles wat binnenkort in Jeruzalem zou gaan gebeuren.

Hadden ze maar beter nagedacht over de betekenis van deze gelijkenis. Die koningszoon die later koning werd, daar bedoelde Jezus zichzelf mee. Hij zou niet naar de keizer in Rome gaan maar wel naar zijn Vader in de hemel, van wie hij dan alle macht zou krijgen in de hemel en op de aarde.

Ze begrepen niet dat het ook nog erg lang zou kunnen duren voordat Jezus weer terug zou komen. Ze begrepen op dat moment ook niet dat Jezus hun allemaal de opdracht gaf om zijn evangelie aan alle mensen op deze wereld te vertellen.

Dat waren de zilveren ponden waar Jezus van sprak. Later zouden ze het begrijpen.

En ze wisten toen ook niet dat één van hen die ongehoorzame slaaf was. Dat was Judas, de man uit Karioth die zij allemaal voor de volle honderd procent vertrouwden. Ja, Judas was zelfs de penningmeester van Jezus. Hij beheerde het geld van Jezus. Ook Judas zou later nooit kunnen zeggen dat Jezus hem niet gewaarschuwd had.

Maar ook de andere mensen in deze grote optocht naar Jeruzalem hadden beter naar deze gelijkenis van Jezus moeten luisteren, in ieder geval om uitleg kunnen vragen. Zoals de Farizeeërs die hem tot de dood toe haatten en de Zeloten die hem wilden dwingen om hun koning te worden en ook de Galileeërs die nu zo uitbundig zongen.

Jezus bedoelde hen allemaal toen hij vertelde over de burgers in het land die niet wilden dat de koningszoon later hun koning zou worden.

Al deze mensen wilden hem niet als de beloofde Messias. De Galileeërs geloofden hem niet op zijn woord. De Zeloten hadden hem verlaten nadat Jezus 5000 mensen in de wildernis eten had gegeven. En de Farizeeërs wilden hem zelfs tot twee keer toe stenigen op het tempelplein.

Nu was de tijd aangebroken dat al deze mensen moesten kiezen: voor Jezus of tegen Jezus. Ze konden niet langer Jezus volgen en toch niet in zijn woorden geloven.

Evenmin als de discipel Judas zouden ook zij later nooit kunnen zeggen dat Jezus hen niet gewaarschuwd had.

Hoofdstuk 66

Lieve kleinkinderen,

Ik ging naar de MULO en zat in de tweede klas. Bij mij in de klas zat een heel knap en ook heel lief meisje. En dat niet alleen, ze had ook een geweldige vader. Wij kenden hem allemaal want hij kwam wel eens bij ons op school om een gastles te geven. Wat kon die man mooi vertellen. We hingen aan zijn lippen. Wat was hij een sympathiek figuur. Iedereen wilde graag vriend zijn met deze directeur van een grote middelbare school uit het naburige dorp.

En ik? Ik droomde dat hij mijn schoonvader werd.

Op een dag kwam zijn dochter al huilend op school. Ze liep tussen twee vriendinnen die haar een stevige arm hadden gegeven. Rechtstreeks liepen ze over het schoolplein de school binnen en gingen met hun drieën in een schoolbank zitten.

Al heel snel kenden wij allemaal de reden waarom zij zo overstuur was. De avond daarvoor was de politie bij haar thuis geweest en had haar vader meegenomen. Hij had geld, bestemd voor de nieuwbouw van zijn school gestolen en de afgelopen nacht had hij in een cel op het politiebureau doorgebracht. Wat een drama!

Dat lieve meisje heb ik na die dag nooit weer gezien. Eerst ziek thuisgebleven?

Maar al heel snel is zij met haar moeder, broertje en zusjes naar een andere plaats in Nederland verhuisd, waar niemand hen kende.

*Aan dit **waar gebeurd verhaal** moest ik gisteravond denken, toen ik onderstaand hoofdstuk in de bijbel las.*

Hoofdstuk 66 - De zalving door Maria - Johannes 12 : 1 - 11

Het was zes dagen voor het Paasfeest. De Here Jezus was niet in één keer doorgereisd naar Jeruzalem. Hij was in het dorpje Bethanië gebleven waar zijn vriend Lazarus woonde. Hij logeerde wel vaker bij Lazarus en zijn zussen Martha en Maria. Dat gebeurde vooral wanneer er tijdens feestdagen in Jeruzalem geen slaappleaats te vinden was.

Maar deze avond was Jezus niet bij Lazarus in huis. Hij was met zijn leerlingen voor een etentje uitgenodigd bij Simon, 'de melaatse'. Natuurlijk was deze man al lang niet meer melaats. Was dat wel zo geweest dan had hij niet in het dorp tussen de mensen in mogen wonen. En al helemaal had hij geen gasten in zijn huis mogen ontvangen. Hij vond het niet erg dat de mensen hem nog altijd 'Simon de melaatse' noemden. Nee, hij was veel te blij dat hij destijds door Jezus genezen was. En nu zou Jezus van Nazareth deze avond zijn gast zijn. Ook Lazarus en zijn beide zussen Martha en Maria behoorden tot zijn gasten. Ook al was Martha een gast, ze kon het niet laten om toch erop toe te zien dat Jezus niets te kort kwam. En Maria? Zij zat dichtbij Jezus en luisterde heel aandachtig om maar geen woord van Jezus te missen.

De sfeer was deze avond anders dan gewoonlijk. Maria voelde het, ja ze wist het heel zeker dat Jezus niet lang meer in hun midden zou zijn. Ze had gehoord van de laatste reis door Jericho en dat Bartiméus Jezus 'Zoon van David' had genoemd.

Ja, Maria had gehoord dat veel mensen verwachten dat Jezus op het komende Paasfeest zijn koninkrijk zou gaan stichten.

Maar Maria wist dat wat velen verwachten niet met de werkelijkheid klopte. Zij had Jezus al driemaal horen zeggen: *'Ik moet naar Jeruzalem gaan om daar verhoogd te worden.'*

Iedereen kende deze uitdrukking. Het betekende dat je als een misdadiger, als een moordenaar aan een kruis werd geslagen. Dat je een vervloekte dood moest sterven. Het had haar benauwd en heel angstig gemaakt. Dit kon toch niet waar zijn?

Haar broer Lazarus geloofde dat Jezus in beeldspraak sprak, maar Maria wist beter....

Zij kende dat gruwelijke, dodelijke strafproces. Nadat een gekruisigde was gestorven werd zijn lichaam in het dal van Gehenna gestort. Dat was de vuilverbrandingplaats van de grote stad Jeruzalem.

Afschuwelijk.

'Verhoogd worden' betekende dat het dode lichaam niet begraven zou worden en er geen verzorging van het gestorven lichaam zou zijn door het te wassen, te zalven en in doeken te wikkelen. En er zou geen graf zijn.

Maria had het vanaf het begin geweten: Jezus was geroepen om grootse dingen te doen, maar nu bleek het zo heel anders te gaan als zij verwacht had.

Maria nam een radicaal besluit. Voordat Jezus zou sterven wilde ze hem laten zien hoeveel ze van hem hield. Voor zijn sterven wilde ze Hem de dodenzalving geven.

Niemand wist ervan maar van haar eigen geld had ze een flesje peperdure nardusolie gekocht in een albasten kruikje. Alleen dat kruikje kostte al een vermogen. Uit die lange dunne hals van dat kruikje kwam druppeltje na druppeltje die kostelijk dure olie. Wat dat allemaal gekost had hoefde niemand te weten. Het liefst had ze Jezus gezalfd waar niemand bij aanwezig was. Maar wanneer was zij alleen met Jezus? Langer wachten kon niet meer, want elke dag kon nu de laatste zijn....

Vlug kwam ze overeind en ging achter Jezus

staan. Uit haar flesje liet ze een paar

druppels olie op Jezus' hoofd vallen. Maar

een paar druppeltjes waren niet genoeg....

Haar liefde voor Jezus was zo groot! Ze

boog zich en brak de hals van dat kostbare

flesje af. Alle olie goot ze over Jezus'

lichaam en voeten. Ze schrok, want veel olie

liep van Jezus' voeten op dat dure divanbed.

Een doek om alles schoon en droog te

maken had ze zo vlug niet bij de hand.

Daarom boog ze zich nog dieper en met

haar haren droogde ze Jezus' voeten.

De hele eetkamer vulde zich met de heerlijke

geur van deze dure nardusolie.

Met haar haren droogde ze Jezus' voeten

Maria zat al weer op haar plek. Haar wangen gloeiden en ze voelde haar hart in haar keel bonzen. Nog steeds had Jezus niets gezegd.

Jezus wist waarom Maria dit gedaan had en was daar blij om. Tegelijkertijd was daar ook het verdriet.

Het verdriet om de reactie van de discipelen. Zij zagen hoe Maria die dure olie over Jezus' lichaam goot. Zij roken die heerlijke geur. Dit was wel erg dure olie! De mensen aan tafel beseften niet hoeveel Maria voor Jezus overhad. Erger nog, zij kenden niet de werkelijke bedoeling van Maria. Het kwam zelfs zover dat één van de twaalf discipelen het woord nam, Judas. Hij zei: 'Ik vind het een schande wat Maria zojuist gedaan heeft! Die olie had voor een enorm bedrag verkocht kunnen worden! Een arbeider moet daar zelfs een heel jaar lang voor werken. Waarom is deze olie niet verkocht? Dan hadden we het geld aan de armen kunnen geven. En nu is alles in één keer weg!'

Ze werden er allemaal stil van, zo schrokken ze van Judas' woorden. Ja, zo hadden zij het niet bekeken. Maar zoals Judas dat zei, dat was waar! Maria had beter aan de arme mensen moeten denken. Maar zo gaat dat met de rijken van deze wereld. Ze hebben geen oog voor de armoede van anderen. En zoveel geld....

Hoeveel arme kinderen hadden ze daar wel niet blij mee kunnen maken, ja zelfs van de hongerdood kunnen redden. En over de tafel heen knikten ze instemmend naar Judas, terwijl ze Maria met verwijtende blikken aankeken.

Ze hadden het eens moeten weten.... Ze hadden eens de gedachten van Judas moeten kunnen lezen. Het was waar, Judas was de penningmeester en hij beheerde het geld van Jezus en ook van hen allen. Zo nu en dan gaf hij geld aan arme mensen. Maar niemand wist dat Judas dan altijd een beetje geld in zijn eigen zak stak. Nee, daar had niemand iets mee te maken. Maar hij, Judas spaarde in het geheim voor zichzelf. Voor

later wanneer Jezus er niet meer zou zijn. De anderen mochten dan dromen van koningseer en een groot paleis, nee daar geloofde Judas niet meer in. Jezus had daarvoor zijn kans gehad. Daar in Galilea, bij de Zeloten, maar Jezus had die kans laten liggen. En zoals het nu ging? Jezus maakte alleen maar ruzie met de leiders van het volk. En dat hij zulke domme dingen deed, zoals kortgeleden nog in Jericho. Gaan eten bij een tollenaar in huis. Een Messiaskoning die bij een tollenaar aan één tafel ging zitten eten! Nee, dit kwam niet goed. En als die domme Galilese vissers dan niet beter wilden weten, hij wel. Hij, Judas zelf zorgde ervoor dat hij straks als Jezus alles verloren had, niet met lege handen zou staan. Na Jezus kwam er weer een ander tijdperk. En dan zou hij weer voor zichzelf moeten zorgen. Een poosje terug was hij ermee begonnen. Geld stelen uit de grote pot die van hen allemaal was. Eerst waren het kleine beetjes. Later werden dat grotere bedragen. Niemand merkte het immers en het zou toch nooit bekend worden. Judas schaamde zich er niet eens meer voor. Hij moest toch in de eerste plaats aan zichzelf denken. En het was Jezus zijn eigen schuld. Toen de tijd er rijp voor was had hij beter door moeten pakken. En als het over een paar dagen op het Feest helemaal misliep, als Jezus geen koning zou worden, nu dan kapte hij ermee. Voorgoed!

De Here Jezus kende Judas door en door. Ja, hij kende zelfs zijn gedachten. Jezus wist dat hij een dief was. Jezus wist dat Judas zelfs van arme mensen stal. En nu had Judas een deel van dat geld dat die dure nardusolie kostte zelf willen hebben. Dat was de reden waarom hij Maria zo hard aanviel.

Jezus keek Judas streng en ook verwijtend aan. Hij kon nog terug, deze man uit de plaats Karioth. Als hij spijt zou hebben dan was er ook voor hem vergeving. Maar Judas wilde daar niets van weten. Hij deed net alsof hij zijn meester niet begreep. Daarop zei Jezus: 'Waarom doen jullie zo tegen Maria? Laat haar met rust. Zij heeft iets goeds aan mij gedaan. Jullie maken je zoveel zorgen over arme mensen? Nu, arme mensen zullen er altijd blijven en die kunnen jullie later ook goed doen. Maar ik blijf niet altijd bij jullie. Maria heeft laten zien wat er gaat gebeuren. Zij heeft mij in het voren gezalft voor mijn begrafenis. Luister goed naar mij: overal waar later mijn evangelie verteld zal worden, in welk land en in welke tijd dan ook, daar zal ook verteld worden over wat Maria vandaag aan mij gedaan heeft.'

Het was voor Maria een diepe troost dat Jezus het voor haar opnam. Dat Jezus haar offer niet afgewezen had. En diep inwendig was er een grote blijdschap in haar omdat Jezus nu wist hoe lief ze hem had.

Elf van de twaalf discipelen wisten niets meer te zeggen. Ze begrepen dat ze Maria onrecht hadden aangedaan en dat Judas ongelijk had. Het hoorde anders zo mooi en het was goed om voor de armen op te komen, maar volgens Jezus zouden er altijd arme mensen blijven en Jezus zou niet bij hen blijven. Zijn begrafenis....

Al weer dat vreselijke woord. Het moest een gelijkenis zijn, een raadselspreuk zoals de Farizeeërs ook wel gebruikten. Het was niet gemakkelijk om een leerling van Jezus te zijn en dan naar zo'n uitspraak van Jezus te moeten luisteren.

Ook Judas durfde niets meer te zeggen maar hij schaamde zich niet. Voor hem was stelen uit de gemeenschapskas al gewoon geworden. En na dit scherpe antwoord van Jezus over arme mensen die je altijd nog wel kon helpen, haatte hij Jezus. Zou Jezus weten dat hij gestolen had? Had Jezus hem daarom zo verwijtend aangekeken? In ieder geval kon niemand iets bewijzen.

Judas wist nu zeker dat Jezus nooit koning zou worden. Weer had hij gesproken over zijn begrafenis.... Jezus was een Messiaskoning die de strijd niet aandurfde. Een koning die sprak over zijn dood en begrafenis! Nee, dat was zijn koning niet! In ieder geval was er één die niet met Jezus ten onder zou gaan....

Hoofdstuk 67

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden, het was op 27 april 1967, het eerste jaar dat ik voor de klas stond, kregen mijn leerlingen en ik plotseling zomaar een dag vrij. Ja, plotseling was er in heel ons land spontaan een volksfeest losgebarsten. Bijna iedereen stopte met werken en ging de straat op om feest te vieren.

Weten jullie wel waarom? Ik denk het niet en later is zoiets ook nooit weer voorgevallen. Maar op 27 april 1967 werd er een prins van Oranje geboren en heel ons land stond op z'n kop. Wat een blijdschap, wat een feestvreugde!

Zijn ouders, prins Claus en prinses Beatrix gaven hem de volgende namen: Willem-Alexander Claus George Ferdinand.

En zijn roepnaam werd Willem-Alexander.

Een spontaan volksfeest! Wat mooi was dat....

Hoofdstuk 67 - Jouw Koning komt - Mattheüs 21 : 1 - 11

Het nieuws dat Jezus in Bethanië was aangekomen werd diezelfde dag nog in Jeruzalem verteld en veel mensen uit die stad gingen naar Bethanië om Jezus te zien en te horen. Niet alleen Jezus zagen ze daar, maar ook zijn vriend Lazarus die hij uit de doden had opgewekt. Er werd heel druk over dit wonder gepraat. Opstaan uit de dood! Dat kon toch niet....

Veel mensen uit Jeruzalem kenden Lazarus wel. Sommigen waren zelfs op zijn begrafenis geweest. Natuurlijk hadden ze al lang gehoord dat hij weer in het land van de levenden was. Maar nu zagen ze hem met eigen ogen en ze geloofden in Jezus en brachten Jezus hulde. Steeds meer mensen uit Jeruzalem kwamen en geloofden in hem. Toen ze later weer naar Jeruzalem teruggingen maakten ze ook daar bekend dat Jezus van Nazareth de langverwachte en beloofde Messias was.

Ook de Sadduceeërs en de priesters hoorden dit grote nieuws. Maar zij wilden niets van Jezus weten. Toen ze dit allemaal hoorden werd hun haat alleen maar groter en feller. Ja, want hoe zag hun toekomst eruit wanneer alle mensen achter Jezus aangingen?

Het Sanhedrin had al besloten om Jezus te doden, maar jammer genoeg was dat nog niet gebeurd. Alle leiders van Israël gingen samen vergaderen in één van de bijgebouwen van de tempel. Met elkaar namen ze het besluit om niet alleen Jezus, maar ook zijn vriend Lazarus te doden, zodra de gelegenheid daarvoor gunstig zou zijn. Nu, met al die feestvierende Galileeërs kon dat niet. Maar als ze binnenkort allebei dood zouden zijn, Jezus en Lazarus, dan zou het volk deze beide oproerkraaiers weer heel snel vergeten zijn. Dan zouden zij weer de enige en de echte leiders van het volk Israël zijn. En lang hierop wachten? Dat zou niet nodig zijn.

Natuurlijk kende Jezus hun plannen, maar hij werd niet bang. Rustig deed hij het werk dat zijn Vader in de hemel hem opgedragen had. Hij was immers op deze wereld gekomen om zijn leven te geven voor zijn mensen die in hem geloofden. Waarom dan bang zijn voor zijn vijanden? Alles zou gaan zoals Jezus die dag nog maar kort geleden op de berg besproken had met Mozes en Elia. En geen mens, geen Farizeeër noch Sadduceeër zou daar iets aan kunnen veranderen.

Het was nu zondag, de laatste zondag dat Jezus op deze wereld was. Nog vijf dagen en dan zouden in de tempel in Jeruzalem de Paaslammeren geslacht en geofferd worden. En op diezelfde dag, op datzelfde uur zou Jezus sterven aan het kruis. Maar voordat het zover was wilde Jezus eerst nog aan alle mensen laten zien dat hij de Messias koning van Israël was, de Zoon van God.

Ja, ze zouden het weten, dit ongehoorzame volk, deze verblinde leiders, **wie** ze gingen bespotten en veroordelen en overleveren aan de heidenen.....

Die zondagmorgen ging Jezus met zijn twaalf discipelen op reis vanuit Bethanië naar Jeruzalem. Direct was Jezus weer omringd door veel feestgangers die op hem hadden staan wachten. Met elkaar gingen ze naar de tempel in Jeruzalem.

Andere mensen liepen alvast vooruit om in de stad het blijde bericht te brengen dat de rabbi uit Nazareth eraan kwam en dat er grote dingen stonden te gebeuren. Bijna iedereen in de stad geloofde, na wat er in Jericho en in Bethanië was gebeurd, dat Jezus op het komende feest zijn koninkrijk zou stichten. En daar wilden ze allemaal getuigen van zijn.

De grote optocht ging verder. Jezus liep tussen al die feestgangers in over de bochtige bergweg naar de heilige stad. Op een plek niet ver van Jeruzalem vandaan bleef Jezus staan. Aan de ene kant van de weg kon je als je naar beneden keek het dorp Bethanië zien liggen. Hier had Jezus de afgelopen nacht geslapen. En vlak voor hen op de helling van de Olijfberg lag het dorpje Bethfagé. Het was niet veel meer dan een gehucht. Er stonden slechts een paar huizen. Maar hier, precies op deze plek begon het grondgebied van de stad Jeruzalem. Wie heel nauwgezet de voorschriften van Mozes en de profeten in acht nam en het kon betalen, nam hier een bad. Daarna huurde zo'n persoon een ezel om zo schoon en zo rein mogelijk de heilige Godsstad binnen te rijden. In dit kleine dorpje stonden altijd wel een paar ezels die gehoord konden worden.

Ook de Here Jezus wilde op deze zondagmorgen op een ezel de stad Jeruzalem binnenrijden. Het ging Jezus in dezen niet om schoon en rein naar de stad te gaan. Bij hem had het een veel diepere betekenis. Hij dacht aan de profetie van Jesaja, eeuwen geleden over hem uitgesproken: *Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, het jong van een lastdragend dier.*

Omdat Jezus vandaag de koning wilde zijn van dit volk Israël, wilde hij een ezel hebben om op te rijden. Hij ging niet naar Jeruzalem als een gewone feestganger, maar als de koning van Israël. En daarom zou hij vandaag geen ezel *huren*. Hij zou hij er zelfs niet om *vragen*, er niet voor *betalen*, maar zijn leerlingen

moesten er één nemen en het dier bij hem brengen. Eén dag zou hij koning zijn van dit volk en opeisen wat hem toekwam.

Hij riep twee van zijn discipelen en zei tegen hen: 'Ga naar dat dorp daar, naar Bethfagé. Jullie zullen daar een ezel veulen zien. Ze staat vastgebonden. Maak ze los en breng ze bij mij. Misschien vraagt er iemand, waar jullie mee bezig zijn. Zeg dan: 'De Heer heeft deze ezel nodig.' Dan zullen ze de ezel direct aan jullie meegeven.

De beide discipelen keken Jezus verbaasd aan. Dit was nog nooit eerder gebeurd. Jezus, die rijdend op het veulen van een ezel naar Jeruzalem ging. Maar deze opdracht die ze van hem gekregen hadden kon maar één ding betekenen: vandaag zou Jezus zijn koninklijke intocht houden in de stad van David. O God in de hemel, dat ze dit mee mochten maken! Heel snel liepen ze door het Kidrondal en daarna de olijfberg op, naar het dorpje Bethfagé.

De spanning om Jezus heen, werd steeds groter en groter. Je hoefde je nu niet meer af te vragen of hij echt wel de Messias, de Zoon van David was. Iemand die een ezel vorderde om zo Jeruzalem binnen te rijden, dat kon niet anders, die persoon moest de Messias zijn. Maar dan begon op deze zondagmorgen het heil in Israël. Het heil waarvan de profeten gesproken en de vromen om gebeden hadden!

Néé, niemand kon meer zeggen dat God zijn volk was vergeten en dat Hij niet meer dacht aan zijn verbond met Abraham, Izaäk en Jacob. Vandaag nog zou Jezus zijn intocht in Jeruzalem houden en gaan zitten op de troon van David. En alle heidenen en onrechtvaardigen zou hij vernietigen met het woord van zijn toorn. Dat zij dit mee mochten maken, dat zij hem mochten volgen en delen in zijn heerlijkheid!

Ondertussen waren de beide discipelen in Bethfagé aangekomen en vonden de jonge ezel die met een touw vastgebonden was aan de deur van een huis. Daar stond het veulen, een jong dier waar nog nooit iemand op gezeten had. Het hart klopte hen in de keel toen zij de ezel losmaakten. Nog nooit had hun meester iets genomen dat niet van hem was. En nu, in zijn naam, vorderden ze deze beide ezels. Maar het mocht! Dit hoorde immers bij Jezus' koningsrecht!

Daar ging de deur open en een stem zei: 'Wat moet dat met mijn ezels?'

Gewoon een beetje trots antwoordden ze: 'De Heer heeft het nodig.'

Met zijn hand wenkte hij dat het goed was.

Zo vlug ze konden brachten ze het ezelsveulen naar Jezus. Jezus wees naar het veulen en gebod: 'Help mij om daarop te gaan zitten.'

Natuurlijk, dachten de discipelen, een koning hoort niet op een ezel te zitten, waar al veel mensen op gezeten hebben. Voordat ze Jezus hielpen trokken ze hun mantels uit en legden die op de rug van het dier. Graag hadden ze Jezus een echt zadel gegeven, maar dit was beter dan niets. Ook de anderen trokken hun mantels uit en legden die op de grond waar de ezel overheen kon lopen. Dit was een blijk van hulde aan hun koning die naar zijn hoofdstad reed. Toen kwamen alle mensen in beweging. Al juichend trokken veel mannen hun mantels uit en legden die op de weg. Anderen trokken takken van de bomen en weer anderen haalden groen uit de struiken en alles legden ze neer voor de poten van de ezel die er overheen liep. Iedereen begon te zingen en te juichen. Tot ver in de bergen was hun gejubel te horen.

'Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer'

'Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer, de koning van Israël. Leve de Koning! Alle eer aan God! Leve de man die door God gestuurd is! Gezegend het koninkrijk van onze vader David, dat vandaag werkelijkheid wordt! Hosanna in de hoogste hemelen!'

De Here Jezus hoorde het blijde gejuich van de mensen om hem heen. Hij verbood het hun niet. Het was goed dat ze hem op deze manier begeleiden op weg naar Jeruzalem. Ja, alle mensen in Jeruzalem moesten weten, wie hij was.

Maar zo blij als zijn discipelen en al die Galileeërs waren, nee dat kon hij niet zijn.

'Hosanna', riepen de mensen en zeker, die hulde kwam hem toe. Maar Jezus wist te goed wat er zou volgen. Vandaag was hij hun koning. Maar deze mensen wilden een totaal andere koning dan hij zou zijn. Volgens de profetie van Jesaja zou hij een *zachtmoedig* koning zijn. Maar deze mensen wilden een koning die de Romeinse soldaten het land zou uitjagen, een koning die alle vijanden van *het heilig land van God* zou vernietigen.

Zij accepteerden geen koning die op weg was naar zijn kruis. Nu was het zondag en riepen ze 'Hosanna' en komende vrijdag al zouden veel van deze zelfde mensen roepen: 'Aan het kruis met hem!'

Nog groter, ja zelfs veel groter werd de optocht waarin Jezus naar Jeruzalem ging. Heel veel mensen kwamen vanuit Jeruzalem de berg aflopend hen tegemoet. Ze sloten zich aan bij deze grote optocht waarvan Jezus het middelpunt was. Er werd gezwaaid met kleding en groene takken terwijl hun gejuich boven alles uitklonk:

'Hosanna, in de hoogste Hemelen!'

Ook stonden er veel mensen aan de kant van de weg. Ze vroegen aan de feestgangers wat dit te betekenen had.

'Weten jullie het nog niet?'

En dan kwamen de verhalen van Bartiméus die weer kon zien en van Lazarus die zelfs vanuit de dood weer levend was geworden. Geloofden ze nu nog niet dat Jezus de Messias-koning van Israël was? Natuurlijk wel! En even luid als het gejuich van de Galileeërs klonken de blijde spreekwoorden van de Jeruzalemmers....

Er stonden ook Farizeeërs aan de kant van de weg. Met sombere gezichten en haat in hun ogen keken ze naar Jezus. Hoe hij daar zat op dat veulen! Was hij nu die koning die dat half verblinde volk verwachtte? Een koning zonder kroon en zonder scepter? Een koning op een ezel, zonder wapens en zonder een leger. Dachten ze nu werkelijk dat Pilatus, de stadhouder van de keizer, zich zou overgeven aan zo'n Messias-koning? Nee, wat dat betrof hoefden ze zich geen zorgen te maken. Dit wilde avontuur liep dood zodra ze de stadspoorten van Jeruzalem binnen waren. Maar er was een ander gevaar waar zij niet te licht over moesten denken. Die wilde, felle Zeloten zouden zo maar weer een aanval kunnen doen op de Romeinse bezetting en als er dan een groot oproer zou ontstaan? Als die Nazarener niet ophield het volk nog meer op te zwepen dan zou heel Jeruzalem met de tempel erbij wel in vuur en vlam kunnen komen te staan! Maar wat gaf die Jezus om de tempel, om Gods heilig huis? Die Jezus die zich niet aan de wet hield en vooral niet aan de sabbatswetten. Het was verkeerd geweest om hem niet te doden toen het nog kon! Maar nu al dat volk achter hem aanliep....

Maar heel misschien zou hij zelf inzien dat hij te ver was gegaan. Hij kon toch ook wel begrijpen dat het nu om de stad Jeruzalem en om de tempel ging! Ze gingen naar Jezus toe en zeiden streng: 'Rabbi, dit kan toch niet op deze manier! Zeg tegen deze mensen dat ze moeten stoppen met hun Hosanna geroep. Straks komt er een groot oproer en vallen er doden!'

Maar deze dag ging Jezus niet met hen in discussie. Vandaag was hij de koning die het voor het zeggen had. Als antwoord gaf Jezus: 'Ik zeg jullie, wanneer deze mensen vandaag zich stil zouden houden dan zouden deze stenen 'Hosanna' roepen.'

En zonder hen nog een blik waardig te gunnen reed Jezus verder.

Kwaad bleven de Farizeeërs staan. Dat die Jezus hen op zo'n toon durfde aan te spreken! Maar zo ging het wanneer al het volk je toejuichte en mooi vond wat je zei.

Bitter zeiden ze tegen elkaar: 'Zien jullie nu wel dat hij niet anders wil! En het wordt steeds erger. Straks loopt de hele wereld achter hem aan en gelooft in hem.'

Bedroefd reed Jezus verder op zijn ezelsveulen. Hij was nu dicht bij Jeruzalem en toen hij omhoog keek naar de oude, grijze muren, naar de machtige huizenblokken en de schitterende tempel daar boven op de berg, toen werd hij nog droeviger.

Jezus hield van deze stad waar de tempel, het huis van zijn Vader stond. Van de bewoners van deze stad hield hij meer dan de strenge Farizeeërs dat deden. Maar Jezus wist dat de heerlijkheid van deze stad voorbij zou gaan. Nee, de Farizeeërs hoefden zich geen zorgen te maken dat hij nu een oproer zou veroorzaken met als gevolg dat dit alles verwoest zou worden.

Maar het zou geen veertig jaar meer duren, dan zouden machtige Romeinse legers tegen de stad optrekken en de tempel en alle huizen zouden in vlammen opgaan. En de bewoners van Jeruzalem zouden sterven door het zwaard, de honger of de pest.

En terwijl het gezang en het gejubel van de mensen om hem heen weerklonken, zag Jezus dit alles voor zich gebeuren: De Romeinse soldaten die op de stadsmuren beukten, die bressen in de muren sloegen, die van huis tot huis gingen en alles wat leefde neersabelden. Jezus hoorde het wilde geschreeuw van de overwinnaars, het huilen van de kinderen, het jammeren van de vrouwen en het kreunen van de stervenden. Jezus leefde zich dit alles zo in dat de tranen hem over de wangen rolden. Niet over zijn eigen lijden huilde hij, niet om zijn bittere kruisdood die al zo dichtbij kwam, maar hij huilde om alles wat het volk van Jeruzalem zou overkomen. Ja, hetzelfde volk dat hem zou overleveren aan de heidenen....

De mensen in de grote optocht merkten niet eens dat Jezus huilde. Zij waren te vol van hun blijdschap dat zij dit allemaal mochten meemaken.

Maar zijn discipelen die het dichtste om hem heen liepen, zagen het wel en werden er stil van. Was hun Meester dan niet blij nu op deze dag zoveel mensen in hem geloofden en hem volgden naar Jeruzalem? Was dit niet prachtig? Op deze dag zou hij koning worden. Al deze mensen jubelden en geloofden in hem. Waarom huilde Jezus dan op deze dag vol vreugde?

En toen hoorden ze Jezus zeggen: 'Jeruzalem, je inwoners hebben niet geluisterd. Vandaag is de vrede voor hen heel dichtbij, maar dat zien ze niet. Daarom zullen hun vijanden komen. Jeruzalem, ze zullen jou aanvallen. Ze zullen van alle kante komen. Ze zullen je omsingelen. Ze zullen je vernietigen. Ze zullen al je inwoners doden en alle huizen verwoesten. Er zal geen steen op de andere steen blijven. Jeruzalem, ik ben gekomen om vrede te brengen. Maar jouw inwoners hebben dat niet willen begrijpen. Daarom zullen al die dingen gebeuren....'

En zo, huilend om de ondergang van zijn stad en zijn volk reed de koning van Israël zittend op een ezelsjong door de stadspoort Jeruzalem binnen. Het gejuich van de mensen in de optocht was er niet minder om. En iedereen kwam uit zijn huis om te horen en te zien wat er gebeurde.

'Wat is hier toch aan de hand?' vroegen ze verbaasd, en wie komt er op deze manier de stad binnenrijden?' En blij riepen de Galileeërs: 'Dit is Jezus, de profeet uit Nazareth in Galilea, onze koning en Messias! Hosanna, hij die komt in de naam van de Heer....'

Hoofdstuk 68 - De Messias en de tempel

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens op een veemarkt geweest? Ik vroeger wel. Ja wel vaker dan één keer. Jan, een vriend van mij op de lagere school, had drie vrijgezelle ooms en één vrijgezelle tante, die met hun vieren op een grote boerderij woonden.

De jongste oom werkte ook wel mee op de boerderij samen met zijn twee oudere broers, maar hij was veehandelaar. Die drie ooms waren rijk. Ze hadden zelfs een auto waarmee de jongste oom elke vrijdag naar de veemarkt in Leeuwarden ging. Tijdens de schoolvakanties mochten mijn vriend Jan en ik wel eens met die jongste oom mee naar de veemarkt in Leeuwarden. Daar zagen wij veel koeien en schapen die allemaal verkocht werden. De veehandelaren deden dat voor de boeren en verdienden daar geld mee. Ik herinner mij nog, dat die veekooplui allemaal dikke portefeuilles hadden met veel geld erin. Die portefeuilles waren met een kettinkje vastgemaakt aan de binnenkant van hun jassen. Wanneer ze na veel handjeklap een koe gekocht of verkocht hadden gingen ze het café in om onder het genot van een kop koffie of een borrel af te rekenen.

Mijn vriend Jan en ik kregen wanneer de markt begon altijd een gulden van die oom waar we snoep of iets anders voor mochten kopen. Eén keer, nadat die jongste oom flink geld had verdiend met zijn handel kregen Jan en ik allebei zo maar een rijksdaalder van hem, terwijl we die gulden ook al hadden gekregen. Dat was in die tijd veel geld. Een rijksdaalder was twee gulden en vijftig cent.

Lieve kleinkinderen, weten jullie nog dat wij met elkaar in die prachtig mooie Rooms Katholieke kerk in Raalte waren? Wij waren toen allemaal onder de indruk. Ja, hoe mooi en indrukwekkend was het daar in die kerk. Kunnen jullie je voorstellen dat in de hal van die mooie kerk direct na die grote toegangsdeuren poepende en plassende koeien, schapen en geiten zouden staan, die dan door veekooplui met veel lawaai en handjeklap verhandeld zouden worden? Dat kan toch niet?

Hoofdstuk 68 - De Messias en de tempel - Mattheüs 21 : 12 – 17
- **Johannes 2 : 13 – 25**
- **Marcus 11 : 11 - 26**

Natuurlijk ging Jezus, nadat hij die zondag op een ezel Jeruzalem was binnengereden, allereerst naar de tempel. Waar kon hij zich beter tot koning van Israël laten kronen dan in Gods heilig huis? Waar kon hij beter God dankoffers brengen dan in het voorhof bij het koperen altaar? Was ook niet op deze plek die andere Davidszoon, de jonge Salomo zijn koningswerk met een offer begonnen? Maar deze keer zou er toch meer bloed moeten vloeien dan alleen het bloed van koeien, schapen en geiten. Het bloed van de Romeinse soldaten, die nog altijd de baas zou de straten rood moeten kleuren.

Daar was nog altijd de burcht Antonia die vlak naast de tempel stond. Dat kon natuurlijk niet zo blijven. De Romeinen zouden nooit een koning accepteren die zij niet zelf hadden aangesteld. Maar ook een koning van Israël zou het niet accepteren dat daar op die hoge muren van de burcht Antonia Romeinse soldaten wachtlieden, die neerkeken op het tempelplein.

Vanuit de tempel zou Jezus met zijn trouwe Galileeërs de vijand aanvallen en God zou hem de overwinning geven. En als het zover was dan zouden ze hem allemaal helpen en hem laten zien dat ze nog wel iets meer konden dan alleen maar 'Hosanna' roepen en met palmtakken zwaaien. Ja, deze keer deed Jezus wat ze van hem verwachten. Door de straten van Jeruzalem reed hij op zijn ezel rechtstreeks naar de tempel. Daar zou hij straks eerst de tempel reinigen van alles wat onrein en onheilig was. Er was nogal veel dat gezuiverd moest worden in Gods heilig huis....

Van oudsher was het altijd de gewoonte geweest dat men zelf het offerdier meenam naar de tempel. Vooral voor mensen die van ver kwamen viel dat niet altijd mee. Om deze mensen van dienst te zijn was er al heel lang geleden in de buurt van de tempel een marktplaats gemaakt, waar men koeien, schapen en duiven kon kopen. Die kon je dan meenemen naar de tempel, waar ze dan geofferd werden. Mensen die deze dieren verkochten deden goede zaken. Ja, als men God met een offer wilde danken dan keek je niet op een eurootje meer of minder.

Nu was het de mensen nog gemakkelijker gemaakt. De hogepriesters Annas en Kajafas hadden toestemming gegeven om die veemarkt op het tempelplein te houden, op het voorhof van de heidenen. Wilde men God een offer brengen, dan hoefde je niet meer met een dier achter je aan door de straten van Jeruzalem te lopen. De veehandelaren waren blij met deze nieuwe regeling. Wel klaagden ze wel over het hoge marktgeld dat ze moesten betalen dat vooral de hogepriesterlijke familie ten goede kwam. Ook het gewone volk was zeer ingenomen met deze nieuwe regeling. Zo veel gemakkelijker was het nu om God een offer te gaan brengen. De gewone mensen waren het zich niet bewust dat de tempel van God hierdoor ontheilgd werd. Niet alleen door de verkoop van de dieren werd het tempelplein verontreinigd, maar veel meer door de veekooplui die woekerprijzen vroegen voor de dieren die ze te koop hadden. Het kwam zelfs wel voor dat ze voor een paar duiven dertig keer de normale prijs vroegen. Ja, vooral in tijden dat er weinig duiven waren lieten ze zich met goud betalen.

Niet veel beter dan de duivenverkopers waren de geldwisselaars. Zij zaten breed en machtig achter hun platte tafels en voor hen lag netjes gesorteerd het zilvergeld van de Romeinen en de oude heilige munten uit de tijd van de Makkabeeën. Nee, zulke munten werden niet meer geslagen. Maar niemand kon zonder dit oud geld. Het was ten strengste verboden om Romeins geld met de 'afgodskoppen' van de keizer erop in het offerblok van de tempel te doen.

Wilde je je tempelbelasting betalen dan werd je gedwongen om naar de geldwisselaars te gaan om 'heilig' geld te kopen. En die oude munten waren duur. De geldwisselaars konden elke prijs maar vragen die ze wilden. En dat deden ze. Vooral bij eenvoudige mensen die geen verstand van zaken hadden. Natuurlijk wisten de hogepriesters dat er veel zaken gebeurden die het daglicht niet konden verdragen. Maar dat interesseerde het niets. Als het offeren maar gebeurde volgens de voorschriften, dan was al het andere niet zo belangrijk meer.

En dat niet alleen, die hele markt met al die dieren en die ruziemakende geldwisselaars gebeurde niet in de echte tempel. Nee, al dit soort zaken bleef mooi in het voorhof-van-de-heidenen, de plaats voor de vreemdelingen en voor verlamde mensen en blinden. Met dit soort mensen hoefde je toch geen rekening te houden!

Elke keer weer wanneer Jezus de tempel binnenkwam had hij zich geërgerd aan alles wat zich hier afspeelde. Hij kon het niet uitstaan dat men van het Huis van zijn Vader een veemarkt had gemaakt en ook dat arme mensen die duiven kochten zo verschrikkelijk werden afgezet. Nooit had hij er iets van gezegd, maar nu hij als de Messias naar de tempel reed, nu wilde hij aan deze praktijken een einde maken en Gods Huis zuiveren van leugen en bedrog.

Bij de tempel aangekomen liet Jezus de beide ezels terugbrengen naar hun eigenaar en met zijn trouwe Galileeërs liep hij de buitenste voorhof op. Met ingehouden woede hoorde Jezus het geloei van de koeien en de schelle stemmen van de geldwisselaars. Hoe konden ze de tempel, het heiligdom van God zo ontwijden! Dit was de plek waar God luisterde naar het bidden van zijn volk. Als er nu een heiden zou komen om de God van Israël te aanbidden, wat moest die dan wel niet denken van zo'n tempel als deze? Jezus boog zich en pakte een paar touwen die daar op de grond lagen. Vlug draaide hij ze in elkaar en maakte er een soort zweep van. Dreigend stond Jezus daar en luid en streng gebod hij al die veekooplui de voorhof van de tempel uit te gaan en hun dieren mee te nemen.

Gods huis is een plaats om te bidden.

Verbaasd keken ze hem aan. Wat had die rabbi te maken met hun handel en wie had hem de macht gegeven om hen weg te jagen? Wist hij dan niet dat ze hun plekje duur betaald hadden? Zij hadden alle rechten om hier handel te drijven! Koppig, ja zelfs hooghartig bleven ze bij hun dieren en hun korven met duiven staan. Nog één keer waarschuwde Jezus hen en verwijtend sprak hij: *'Gods huis is een plaats om te bidden. Maar jullie hebben het veranderd in een huis van dieven!'*

Maar dat lieten ze zich niet zeggen door zo'n rabbi uit Galilea! Zo'n uitspraak sloeg nergens op! Als dit een huis van dieven was, dan waren zij dus de dieven. Dat zei hij tegen hen die niets anders deden dan eerlijk de kost verdienen voor vrouw en kinderen! En bovendien, zij hadden toch toestemming van de hogepriesters zelf! Nu gingen ze helemaal niet meer weg!

En daar stond Jezus tussen hen in en zwaaide met zijn zweep. De dieren werden bang. Ze schopten en rukten aan de touwen waarmee ze vastgebonden waren. De veekooplui sloeg de schrik om het hart. Ze waren met veel collega's en Jezus had slechts een zelfgemaakte zweep van een paar touwen. Maar niemand van die stoere veekooplui durfde zich tegen Jezus te verzetten. In alle haast maakten ze hun dieren los en vluchtten weg. En wie niet vlug genoeg maakte dat hij wegwam kreeg een slag

met de zweep. Ook de duivenkooplui mochten niet blijven.

'Weg met die duiven! Jullie maken een markt van het huis van mijn Vader!'

Toen ze niet snel genoeg weggingen smeed Jezus hun stoelen en korven omver.

Alleen de geldwisselaars zaten er nog en ze glimlachten hooghartig. Misschien had die wonderbaarlijke rabbi wel gelijk dat hij al die veekooplui met hun dieren de tempel uitjoeg. Maar tegen hen kon hij niets beginnen.

Nee, zij

maakten de tempel niet vies. Van hen had niemand last!

Maar Jezus ging ook naar hen toe en zei: *'Neem dat geld hier weg en ga ergens anders heen.'*

Kwaad keken ze Jezus aan. Wat dacht die Nazarener wel dat hij hen kon bevelen? Waar haalde hij het lef vandaan! Rustig bleven ze zitten. Toen bukte Jezus zich, pakte de tafels beet en gooide ze omver zodat al het zilvergeld op de grond viel. Van schrik schreeuwden ze het uit. Direct lieten ze zich allemaal op de knieën vallen om het geld op te rapen. Over de gebogen ruggen zwaaide Jezus de zweep

De discipelen hadden alles gezien wat Jezus gedaan had. Was dat hun Meester die daar met een zweep in zijn hand de veekooplui en de geldwisselaars de tempel uitjoeg? Was dit dezelfde Meester van hen die daar in Galilea de woorden had gesproken: *'Wanneer iemand je op de rechterwang slaat, keer hem dan ook je linkerwang toe.'*

Nog nooit eerder hadden ze Jezus op deze manier bezig gezien. Zelfs niet toen mensen hem oneerlijk en onrechtvaardig behandelden. Maar nu ging het niet over wat mensen hem aandeden, nee Jezus kwam op voor de tempel, het heilig Huis van zijn Vader en voor de eer van God.

En plotseling dachten de discipelen aan het psalmvers nummer 69 dat ze als kind hadden moeten leren: *'Mijn liefde voor uw tempel is groot. Ik kan aan niets anders denken.'*

Koning David had dus eeuwen geleden al voorspeld wat Jezus nu met de veekooplui en geldwisselaars gedaan had. Maar dan was Jezus werkelijk waar de Messias, de grote Davidszoon. Hij had het volste recht om van deze tempel te zeggen: *'Mijn huis.'* Nog nooit eerder hadden ze zulke woorden van Jezus Gehoord. Maar vandaag was immers alles anders....

Het was stil geworden op het tempelplein. Het laatste dier was naar buiten gejaagd. De laatste kooplieden waren weggevlucht. Het laatste stukje zilvergeld was van de grond geraapt. De Galileeërs droegen de laatste tafels en stoelen weg en zetten daarmee het voorhof af. Jezus kon tevreden zijn: niet één van die woekeraars, van die dieven zou ooit weer een voet in het heiligdom zetten! O, wat waren ze blij dat die oplichters door Jezus weggejaagd waren. Nog zagen ze Jezus daar staan, zwaaiend met zijn zweep. Hij kon dus wel wat meer, dan alleen de armen en de zieken helpen en mooie verhalen vertellen. Een grote dag was dit! Maar dit was nog maar het begin. Vandaag de zweep over de dieren en de veekooplieden en morgen het zwaard over de Romeinse honden. Wat hadden ze hier lang naar uitgekeken. Maar vandaag was het de dag van Jezus. Het was vandaag zijn uur. *'Hosanna, de Zoon van David.'*

En weer moest Jezus op het tempelplein in actie komen. Wat was er aan de hand? Een aantal slaven met zware pakken op hun ruggen stak schuin het tempelplein over om op deze manier een kortere weg te nemen naar de plek waar ze hun zware last moesten afleveren. Ze wisten wel dat het niet zo hoorde, maar dit deden ze wel vaker. Nog nooit had iemand er iets van gezegd.

Nu stond daar ineens die vreemde rabbi voor hun neus met de zweep in zijn hand die hen gebod terug te gaan en de grote omweg te nemen naar de plaats van hun bestemming. Ze durfden niets terug te zeggen. Het praat ook niet zo gemakkelijk met zo'n zware last op je rug. Al mopperend gingen ze terug. Nu moesten ze om al die grote gebouwen van de tempel heenlopen. Eerlijk was het niet. Die vrome rabbi moest zelf maar eens zo'n zware last dragen....

Deze slaven konden niet weten dat deze rabbi, die daar nu zo koninklijk op het tempelplein stond nog deze zelfde week een last zou moeten dragen, vele malen zwaarder dan die pakken op hun ruggen: de kruisbalk waaraan hij zou sterven....

De mensen in Jeruzalem die vandaag getuige waren geweest van alles wat Jezus had gedaan waren diep onder de indruk. Nee, deze Jezus was geen gewone rabbi en wat over hem gezegd werd dat hij de tempel verachtte en zich niet aan de wetten van Mozes hield, **dat was niet waar**. Het was precies andersom. De hogepriesters hadden met hun veemarkt voor offerdieren het heiligdom ontwijfd. En zij vonden het ook goed dat het voorhof een binnenpad werd voor luie pakjesdragers. Maar Jezus had vandaag een eind gemaakt aan al deze ongerechtigheden. Als je over alles goed nadacht dan wist je dat het in de eerste plaats niet ging om die veehandelaren, die duivenverkopers, die geldwisselaars en die zwetende slaven, maar het ging tegen de hoogste machthebbers in de tempel. Het ging tegen de hogepriesters Annas en Kajafas en hun aanhang. Vreemd dat er van hun kant nog geen reactie gekomen was. Ze hadden natuurlijk van hun knechten al lang gehoord wat er allemaal was gebeurd.

Het werd weer druk op het voorhof-van-de-heidenen. Van alle kanten kwamen steeds meer mensen naar Jezus toe en de spanning werd voelbaar. Zou Jezus deze middag nog zijn koninkrijk stichten? Van de andere kant van het plein kwam een groep spelende kinderen aanlopen. Toen ze Jezus zagen, diezelfde rabbi die ze 's ochtends buiten de poorten van de stad op een ezel hadden zien rijden, begonnen ze spontaan te zingen: *'Hosanna, de Zoon van David! Hosanna, gezegend is de Zoon van koning David*

Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer. Leve de Koning!

Over het hele tempelplein klonken hun blijde kinderstemmen: *'Hosanna, de Koning heil.'* De Galliërs om Jezus heen wilden al mee gaan zingen, maar juist op dat moment zagen ze de hogepriesters aankomen, samen met alle hoge tempelautoriteiten en ook nog met de officieren van de tempelpolitie. Ze

liepen naar Jezus toe. De Galileeërs gingen zo staan dat ze Jezus konden beschermen. Als Jezus nu de strijd om de macht van de tempel aan wilde gaan, dan wisten ze wat hen te doen stond.

Maar op dat moment wilden de leiders van het volk Israël Jezus niet aanvallen. Nee, alles wat er vandaag gebeurd was, was voor hen zo onverwacht dat ze niet wisten wat ze moesten doen. Met al die Galileeërs om Jezus heen, konden ze nu ook niets beginnen. Natuurlijk zouden ze wraak nemen, maar dat kwam later Wel. En als het moest, dan zelfs met behulp van de Romeinse soldaten. Hij zou sterven die verrader, maar vandaag moesten ze eerst nog toneel spelen.

Bitter zeiden ze tegen Jezus: 'Hoort u wel, wat die kinderen daar zingen? Verbied het hun, want met de Romeinse soldaten zo dichtbij ons kan er van alles gebeuren.'

Maar ook nu wilde Jezus met hen hierover niet in discussie gaan.

Hij zei alleen: *'Ja, ik hoor ze zingen. Maar weten jullie niet dat in de heilige boeken staat: 'God zorgt ervoor dat kleine kinderen zingen over zijn macht. Jullie kennen die woorden toch wel?'*

Na dit gezegd te hebben draaide Jezus zich om en liet ze staan zonder hen nog een blik waardig te keuren.

De hogepriesters? Als ze goed nagedacht hadden dan hadden ze geweten dat deze woorden van Jezus in de achtste psalm stonden en dat deze profetie nu waarheid was geworden. Maar ook deze waarschuwing sloegen ze in de wind. Nee, hun haat was te groot geworden om nog goed te kunnen nadenken.

De omstanders zagen het allemaal gebeuren. De hogepriesters met de tempelpolitie lieten Jezus met rust.

Het was vandaag wel erg gemakkelijk gegaan! In één dag had Jezus het tempelplein bezet en zelfs de tempelpolitie durfde niet in te grijpen. Ja, in één dag was alles veranderd! Als hij nu maar doorzette, dan wilden zij hem maar wat graag koning maken en zelfs hun leven voor hem in de waagschaal zetten. Hij hoefde maar één woord te zeggen en zij zouden hem volgen waar hij ook maar naar toe wilde gaan....

Maar dat ene woord van Jezus kwam niet. Vandaag in ieder geval niet. Maar morgen misschien wel? Toen Jezus aan het einde van deze dag de poort van de stad uitliep naar Bethanië waar hij die nacht zou slapen, liepen veel mensen met hem mee.

Zelfs tijdens hun slaap wilden ze dicht bij Jezus zijn. En morgenvroeg, op zijn woord zouden ze klaar staan om voor hem het gevecht aan te gaan met de Romeinse soldaten.

Hoofdstuk 69 - De verdorde vijgenboom

Lieve kleinkinderen,

Vraag jullie papa en mama's maar eens hoe leuk zij, toen ze nog kinderen waren, bij hun beppe (mijn moeder) in haar tuin gespeeld hebben. Ja, wij hebben als gezin met drie kleine kinderen een keer tijdens de zomervakantie bij mijn moeder gekampeerd. In een tent sliepen wij in haar grote tuin. Een paar weken lang. Dat was één groot feest.

En wat vonden jullie papa en mama's het allermooist om in te spelen? Ze klommen in de grote appel- en perenbomen die in beppe haar grote tuin stonden. Aan elke boom hingen kleine appeltjes en peertjes die zij niet plukten en opaten omdat ze nog niet rijp waren.

Hoofdstuk 69 - De Messias en de vijgenboom - Mattheüs 21 : 18 - 22 Marcus 11 : 11 - 26

Alhoewel de bergen rondom Jeruzalem niet heel dicht met bomen begroeid waren, stonden er toch nog wel vrij veel.

Eén van die bergen dichtbij Jeruzalem heette de Olijfberg en op die berg lag het kleine dorpje Bethfagé. Deze naam betekende: 'Huis van onrijpe vijgen'. Hier groeiden langs de kant van de weg vijgenbomen die in de herfst al hun blad lieten vallen. Pas in het voorjaar, in de maand maart kregen deze bomen nieuw jong blad. Zo'n vijgenboom was elk jaar weer een blijde lentebode en een belofte voor de late zomer, wanneer zijn vruchten rijp waren. Maar ook in het voorjaar zaten tussen de eerste bladeren kleine vijgen, de zogenaamde 'voor-vijgen'. Deze voorvijgen werden nooit goed rijp en lang bewaren kon je ze ook niet. Maar ze waren wel goed te eten. Natuurlijk kon je deze voorvijgen niet verkopen. De eigenaar plukte ze zelfs niet eens. Hij liet ze hangen voor de gaande en komende man. Iedereen die zin had mocht ze gratis plukken en opeten.

Die maandagochtend toen Jezus vanuit Bethanië naar de tempel in Jeruzalem ging zag hij aan de kant van de weg een vijgenboom staan die al volop in blad stond. Daar moesten dus ook voorvijgen aan hangen. Jezus

kreeg een beetje honger en wilde een paar van die voorvigen eten. Hij liep naar die boom toe, maar hoe hij ook keek en zocht tussen al die jonge groene bladeren, er zat geen vijgje aan.

Op dat moment moest Jezus denken aan de priesters en Farizeeërs. Waren de leiders van het volk in Jeruzalem niet net zoals deze vijgenboom? Wat hadden ze mooie kleren aan, vooral op feestdagen. Wat konden ze mooi praten. Ze wisten precies wat God van de mensen vroeg. Net alsof ze God zelf waren.... Wat keken veel mensen hoog tegen hen op. Wat waren deze leiders van Israël toch vrome, ja bijna heilige mensen!

Maar wisten de gewone mensen wel hoe erg hun leiders Jezus haten? Hoe deze zeer belangrijke mensen de tempel van God ontwijden door het maken van grote winsten met hun oneerlijke koehandel?

Deze voor het oog zo vrome priesters en Farizeeërs leerden de mensen over de wetten van Mozes, over de profeten en over God, maar in werkelijkheid dachten ze alleen aan zichzelf, aan hun eigen voordeel. Ze waren net zoals deze vijgenboom: aan de buitenkant heel erg mooi, maar ze droegen voor God geen vruchten.

En was dat ook niet zo met bijna het hele volk van Israël? Ze vonden zichzelf vele malen beter dan de heidenen. Ja, die verachtten ze zelfs. Zij, de Joden waren de kinderen van Abraham. Maar hadden ze zich bekeerd nadat ze Johannes de Doper gehoord hadden? Waren ze veranderd na de woorden van Jezus, de Mensenzoon? Zeker, de mensen vonden het fantastisch om naar de verhalen van Jezus te luisteren. Na elk wonder dat Jezus deed jubelden ze het uit,. Ze wilden maar al te graag Jezus helpen om de Romeinse soldaten het land uit te jagen. Nog hoorde Jezus het 'Hosanna' van gisteren in zijn oren nagalmen. Maar dit was alle maal de buitenkant. Ze geloofden niet echt in hem, zij geloofden niet dat hij hun Messias was. Er waren maar heel weinig mensen in het land die in hem geloofden en alles voor hem over hadden en die ook in hem zouden blijven geloven, dwars door de dood en het graf heen. Zelfs zijn eigen broers geloofden niet in hem. En tussen zijn twaalf leerlingen zat een verrader....

Het was altijd weer hetzelfde: aan de buitenkant leek het heel wat, maar de goede vrucht ontbrak. Hoe vaak had Jezus alle mensen reeds gewaarschuwd?

Dat wilde hij nu nog een keer doen en nu met deze vijgenboom waar geen vruchten aan zaten. Ook al zouden ze het nu niet begrijpen, later zouden zijn leerlingen deze gelijkenis van de onvruchtbare vijgenboom wel begrijpen. Deze keer een gelijkenis zonder woorden, maar wel een groot en machtig teken.

Terwijl Jezus naar de vijgenboom wees, sprak hij streng: *'Nooit meer zal er een vijg aan jou groeien!'*

Jezus wenkte zijn discipelen en met elkaar liepen ze verder. Niemand zei nog iets over deze vijgenboom, niet één vroeg zich waarom Jezus deze boom **'vervloekt'** had.

Ze vergaten gewoon dit voorval, vooral omdat er die dag in Jeruzalem zoveel gebeurde....

Pas een dag later op de dinsdagmorgen herinnerden ze zich weer dit voorval. Ze waren weer met elkaar op weg naar de tempel in Jeruzalem. Ze hadden de afgelopen nacht weer in Bethanië geslapen.

Plotseling zagen ze de vijgenboom van gisteren staan. Maar nu stond hij daar niet meer zo mooi vol in blad. Nee, alle bladeren waren er afgevallen en daar stond die boom met kale takken helemaal dood. Verbaasd bleven de discipelen staan. Hoe kon dat nu? Gisteren was die boom nog zo prachtig mooi en nu was hij helemaal dood!

Petrus vroeg: 'Kijk meester, dat is de boom die u gisteren vervloekt hebt. Die is nu helemaal verdord! Hoe kan dat?'

Der Here Jezus antwoordde: 'Vinden jullie het een wonder dat de boom die ik vervloekt heb nu dood is? Het zou een groter wonder zijn dat hij *niet* dood was. Jullie allemaal moeten op God vertrouwen. Luister goed naar mijn woorden: Als je iets van God vraagt, twijfel dan niet, maar geloof dat het zal gebeuren. Dan gebeurt het ook. Zelfs als je tegen die berg daar zegt: 'Kom van je plaats en laat je in zee vallen,' zal dat gebeuren.

Ja, alles wat jullie biddend in geloof vragen zal jullie gegeven worden.'

Na deze woorden gezegd te hebben liep Jezus verder en sprak niet meer over de vijgenboom. Hij vertelde hun niet wat hij met deze bijzondere gelijkenis de mensen duidelijk wilde maken. Maar Jezus wist dat zijn discipelen zich later dit voorval zouden herinneren: de onvruchtbare vijgenboom die hij vervloekt had. De boom die aan de buitenkant zo mooi was maar geen vruchten droeg. Het was een profetie van wat er zou gaan gebeuren. De stad Jeruzalem en ook de tempel van God zou verwoest worden omdat de inwoners van de stad met hun leiders voorop, met de mond zo vroom waren, maar God niet liefhadden met een eerlijk hart.

Enkele van Jezus' discipelen hebben nog meegemaakt dat Jeruzalem en ook de tempel van God nog geen veertig jaar later totaal verwoest werd en in vlammen opging. De profetie van de verdorde, dode vijgenboom werd toen werkelijkheid.

'Nooit meer zal er een vijg aan jou groeien!'

Hoofdstuk 70 - Strikvragen en een gelijkenis

Lieve kleinkinderen,

'Papa, mama,' zegt het kleine jongetje, 'toen ik zojuist uit school naar huis liep, kwam ik die grote jongen weer tegen, die mij vorig jaar op het schoolplein zo geplaagd heeft. Gelukkig gaat hij nu naar een andere school, maar hij wilde mij weer pesten. Ik ben heel hard weggerend. Kon hij me lekker niet pakken. Maar, als hij een heel oud mannetje is geworden, dan ben ik lekker groot en sterk. En dan zoek ik hem op en sla hem helemaal in elkaar..... Net goed. Had hij mij maar niet zo moeten plagen!'
'Ja, ja,' antwoordden papa en mama alleen maar.

Hoofdstuk 70 - Jezus en de priesters van de tempel - Mattheüs 21 : 23 - 32
 Johannes 2 : 19 - 22

Nadat de Here Jezus op die maandagmorgen de vijgenboom vervloekt had, ging hij met zijn discipelen naar het tempelplein in Jeruzalem. Daar leerde en onderwees hij de mensen. Het was er nu rustig. Wat een dag was het gisteren geweest! Ja, gisteren.... Op die zondag leek het erop dat Jezus zich zou laten kronen tot koning van Israël. En dan zou hij alle Romeinen het land uitjagen. Maar nu was hij weer die rabbi uit Nazareth die stil en rustig zijn gang ging. In alle rust luisterden de mensen naar hem.

Maar al leek dan alles weer gewoon zoals het altijd was, de leiders van het volk, de hogepriesters en de Farizeeërs waren nog niet vergeten wat er gisteren gebeurd was! Dat hij het durfde te wagen om hen, de echte leiders van het volk Israël, de rug toe te keren. Dat hij maar precies deed wat hem goed uitkwam. Nee, dat vergaven ze hem nooit weer.

En mocht hij denken dat zij alles goed vonden en precies zouden doen wat hij wilde, nu dan kwam hij goed bedrogen uit. Vandaag zou hij erachter komen wie de echte baas in de tempel was! Natuurlijk zou het het beste zijn om hem nu gevangen te nemen en hem voor het Sanhedrin, de hoogste rechtbank te brengen. Maar met al die Galileeërs in de buurt was dat niet verstandig. Er kon dan wel eens een groot oproer ontstaan. Nee, ze wisten iets veel beters. Als ze hem nu eens lieten afgaan bij al die Galileeërs, dan zou het hele volk hem de rug toe keren. Als zij Jezus nu eens vragen gingen stellen waarop hij geen antwoord wist, dan zou hij grandioos voor schut staan en het hele volk zou hem zelfs uitlachen en bespotten....

Op die vroege maandagmorgen kwam er een speciale commissie vanuit het Sanhedrin naar Jezus toe. Het waren niet de eerste de besten die erop uit gestuurd waren om Jezus met strik vragen vast te zetten. Beide hogepriesters Annas en Kajafas waren erbij met een paar hoge heren uit de stad en ook nog een paar Schriftgeleerden die veel verstand hadden van recht en wet. Ze draaiden er ook niet omheen. Nee, ze kwamen direct met de vraag waar alles om draaide: 'Jezus, u doet alsof u hier in de tempel alles mag doen. Maar wie heeft u dat recht gegeven?' Ja, ze hadden goed over deze vraag nagedacht. Ze wisten wat ze vroegen! Als hij zou zeggen dat God hem gestuurd had en dat hij de Messias was, dan zouden ze hem bij de Romeinen aangeven, hem beschuldigen van laster en van een opstand tegen de keizer. En met zulke figuren wisten de Romeinse soldaten wel raad!

Maar als hij met al deze mensen om hem heen zou zeggen dat hij de Messias *niet* was, dan had hij zich voorgoed onmogelijk gemaakt. Niemand zou meer in hem geloven en iedereen zou hem verachten. De Here Jezus hoefde niet na te denken welk antwoord hij zou geven. Hij wist om welke reden ze deze vraag aan hem gesteld hadden. Daarom gaf hij hun als antwoord een wedervraag. Met deze vraag zou hij deze hoge heren duidelijk laten voelen dat hij wel de beloofde Messias was, de Zoon van God. Tegelijkertijd zouden ze met deze vraag hem niet bij de Romeinen kunnen aanklagen.

Jezus antwoordde: 'Wanneer jullie als bestuur van de tempel denken dat het jullie plicht is om onderzoek te doen naar wat ik gisteren gedaan heb, dan ben ik bereid om daarop een antwoord te geven.'

Maar als jullie werkelijk willen weten wie ik ben en door wie ik gestuurd ben, dan moet ik eerst van jullie horen wie volgens jullie Johannes de Doper was. **Want hij heeft over mij gesproken en ook van mij getuigd.** Johannes de Doper doopte mensen. Deed hij dat uit zichzelf of in opdracht van God? Als jullie mij op deze vraag antwoord geven, dan zal ik jullie ook antwoord geven.'

Het was duidelijk. Deze wedervraag van Jezus hadden ze nooit verwacht. Ze wisten ook niet zo snel wat ze moesten antwoorden. Eerst moesten ze met elkaar overleggen. Het was waar, Johannes de Doper had over Jezus gesproken en had zijn hoorders op Jezus gewezen. Veel van Johannes zijn volgelingen waren later volgelingen van Jezus geworden.

Ja, *als* zij in Johannes geloofden dan zouden ze ook in Jezus moeten geloven als hun Heer en Messias. Maar ze geloofden niet in Johannes de Doper en al helemaal niet in deze Jezus van Nazareth. Was deze man uit Nazareth de lang verwachte Messias? Dat nooit! Alleen, dit konden ze hier op het tempelplein niet ronduit zeggen! Het gewone volk geloofde dat Johannes de Doper een Godsmann was geweest. En nu zeggen dat Johannes de Doper een bedrieger en een slecht profeet was geweest? Nee, dat kon niet.

Maar wat dan? Zeggen dat Johannes de Doper uit God was? Dat hij doopte in opdracht van God? Maar ook dat was onmogelijk. Want dan zou Jezus zeggen: 'Waarom zijn jullie dan niet zijn discipelen geworden en waarom geloven jullie dan niet wat hij over mij gezegd heeft?'

Er was maar één uitweg: ze moesten tegen Jezus zeggen dat zij het niet wisten en dat ze geen antwoord konden geven op Jezus' vraag.

Maar wat was dat moeilijk. Wat viel hen dat zwaar. Maar het kon niet anders.....

Ze liepen weer naar Jezus toe en zeiden: 'Wij hebben goed over uw vraag nagedacht, maar wij weten het niet.'

Jezus antwoordde: 'Dan zeg ik u ook niet wie mij het recht gegeven heeft om deze dingen te doen.'

Verontwaardigd keken de hoge heren van de tempel Jezus aan. Ze wisten niets meer te zeggen. En al helemaal niet meer toen Jezus zei waar alle mensen bij stonden: 'Als jullie niet weten van wie Johannes de Doper zijn macht heeft gekregen, hoe zullen jullie dan ooit weten wie mij gestuurd heeft? Jullie durven geen oordeel over Johannes de Doper uit te spreken. *Hoe kunnen jullie dan ooit mij veroordelen?*'

De mannen van het Sanhedrin kookten van woede. Trots en heel zelfverzekerd waren ze naar Jezus toegegaan. Hij zou afgaan als een gieter en in plaats daarvan stonden ze daar zelf met de mond vol tanden. En dat waar alle mensen bij waren! O, wat schaamden ze zich. Hun haat richting Jezus werd al maar groter en groter.... Ja, altijd maar weer was hij hen met woorden de baas!

Deze mensen, allemaal lid van het Sanhedrin, het hoogste gezagsorgaan in Israël, voelden zichzelf zo goed en zo vroom. Ja, ze voelden zich veel beter dan het gewone volk dat de wet niet kende. In een korte gelijkenis wilde Jezus hen nog een keer waarschuwen dat bij God alleen de kennis van de wet niet het allerbelangrijkste is. Daarom vertelde Jezus hun de volgende korte gelijkenis.

'Er was een man die twee grote zonen had. Hij ging naar de één en zei tegen hem: 'Jongen, ga vandaag in mijn wijngaard werken.'

Deze heel fatsoenlijke zoon antwoordde: 'Goed vader, dat zal ik doen.'

Maar toen hij zijn vader niet meer zag ging hij iets anders doen waar hij meer zin in had.

De vader ging naar zijn andere zoon en zei tegen hem hetzelfde: 'Jongen, ga vandaag in mijn wijngaard werken.'

Maar ook deze zoon had geen zin om voor zijn vader te werken. Heel brutaal zei hij zelfs: 'Nee, dat wil ik niet.'

Maar later, toen hij erover nadacht wat hij tegen zijn vader gezegd had, kreeg hij spijt. Hij ging toch naar de wijngaard en deed daar zijn werk.

Johannes de Doper

‘Nu heb ik een vraag aan jullie,’ zei Jezus, ‘wie van die twee zonen heeft gedaan wat zijn vader hem vroeg? De eerste of de tweede zoon?’

Deze leiders van het volk wisten heel goed wat Jezus met deze gelijkenis bedoelde. Heel bedeesd keken ze strak voor zich uit. Maar vanuit de omstanders klonk heel luid: ‘De laatste zoon! Die heeft gedaan wat zijn vader hem vroeg!’

‘Zo is het’, sprak Jezus en terwijl hij de hogepriesters en Schriftgeleerden streng aankeek, zei hij: ‘Luister goed naar mijn woorden: Tollenaars en hoeren komen eerder in Gods Koninkrijk dan jullie. Want Johannes de Doper kwam bij jullie en alles wat hij deed was naar Gods wil. En jullie die zo vroom lijken en zo mooi over God kunnen praten, jullie geloofden niet dat God Johannes de Doper gestuurd had. Maar tollenaars en hoeren geloofden hem wel en kregen spijt. Zij lieten zich door Johannes dopen.

Maar jullie zijn zoals die eerste zoon die zei: ‘Goed vader, ik zal het doen, maar hij deed het niet! Ook jullie doen niet wat God van jullie vraagt. Zelfs toen jullie zagen dat slechte mensen zich bekeerden en zich door Johannes lieten dopen. Nee, zelfs toen hebben jullie **niet** naar hem geluisterd en je niet bekeerd.’

Het was een paar uren later. De onderzoekcommissieleden van het Sanhedrin hadden onderling overleg gepleegd. Ze zouden het nog een keer proberen, maar dan op een totaal andere manier. Nu gingen ze net doen alsof ook zij zijn leerlingen wilden worden. Heel vroom stonden ze voor Jezus en vroegen: ‘Rabbi, u heeft ons vanmorgen verweten dat wij niet in Johannes de Doper geloofden en ook niet in u. Maar geef ons een teken zodat wij weten dat u de Messias bent. Ook wij willen heel graag in u geloven, maar dan moet u ons eerst het bewijs geven dat u het bent!’

Deze vraag had Jezus eerder gehad, maar dan van de Farizeeërs. Toen had Jezus hen gewezen op de profeet Jona die drie dagen en nachten in een grote vis had gezeten. Jezus wist dat ook al zouden er nu engelen uit de hemel komen deze hoge heren nog niet zouden geloven dat hij ook hun Messias was. Toch wilde Jezus hun een teken geven dat dat hij hun Messias was.

Jezus antwoordde: ‘Breek deze tempel maar af. Dan zal ik hem binnen drie dagen weer opbouwen.’

Vol afgrijzen staken de hoge heren hun handen in de lucht. Wat hoorden ze nu? Wat voor teken was dit?

Deze tempel afbreken? God behoedde hen voor zo’n groot kwaad! Meende hij nu echt wat hij zei? Of stak hij hen de gek aan? Het was duidelijk. Deze Jezus wilde hun geen teken geven....

Verwijtend zeiden ze: ‘De bouw van deze tempel heeft zesenzeventig jaar geduurd! En u denkt dat u hem in drie dagen weer kunt opbouwen?’

De Here Jezus deed geen moeite om hun duidelijk te maken wat hij bedoelde.

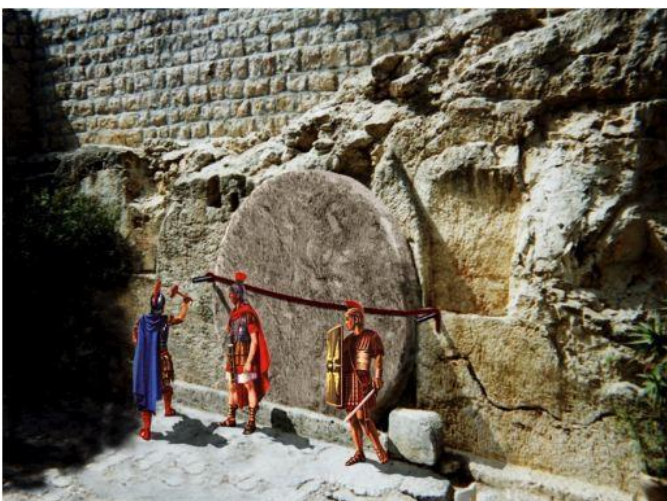
Ook de Farizeeërs gaven de mensen soms een ‘masjael’, dat is een raadselspreuk op.

Waarom zou Jezus het nu dan niet doen? Een teken-uit-de-hemel mocht hij niet geven en ronduit zeggen dat hij de Messias was wilde hij niet. Nu nog niet.

Later na zijn opstanding uit de dood zou het deze mensen duidelijk worden wat Jezus met deze uitspraak bedoeld had.

Jezus had niet gesproken over de stenen tempel, maar over zijn eigen lichaam. Ja, zijn lichaam zouden zij doden en na drie dagen zou hij opstaan uit het graf.

Nog geen week later, toen Jezus aan het kruis was gestorven en in het graf van Jozef van Arimathéa was gelegd, herinnerden deze hoge heren van het Sanhedrin zich deze woorden van Jezus. Ze namen maatregelen om Jezus in het graf te houden door er een wacht van Romeinse soldaten voor te plaatsen. Maar dat wordt een volgend verhaal.

Een wacht van Romeinse soldaten...

Hoofdstuk 71 - De oneerlijke huurders

Lieve kleinkinderen,

Wanneer iemand iets verkeerd heeft gedaan en niemand weet dat, dan heeft die persoon een geheim. Kan hij met dat geheim zijn leven lang leven, dan neemt hij dat geheim mee zijn graf in. Door de eeuwen heen zijn er veel geheimen meegenomen het graf in.

Maar als iemand anders ook van dat geheim weet, dan moet die tweede persoon ook om kunnen gaan met datzelfde geheim.

En de knecht van koning Midas kon dat niet. Kennen jullie het geheim van koning Midas? Nee? Nu, hij had ezelsoren. Niemand wist dat en zijn geheim hield hij angstvallig verborgen door dag en nacht een muts op te zetten. Alleen in bad kwam die muts af. Per ongeluk deed de knecht van koning Midas een keer de badkamerdeur open en zag dat koning Midas ezelsoren had. Nu hadden twee personen hetzelfde geheim. Maar die knecht van de koning 'stikte' in dat geheim. Wat deed hij? Hij pakte een schep en ging daarmee de velden in. Toen niemand hem meer kon zien groef hij een diepe kuil en fluisterde daarin: 'Koning Midas heeft ezelsoren.' Vlug maakte hij de diepe kuil weer dicht en hij kon weer ademhalen.

Later ploegde een boer dat stuk land om en zaaide daar koren in. Een aantal maanden later fluisterde de wind door het zacht bewegende graan: **'Koning Midas heeft ezelsoren....'**

Ja, lieve kleinkinderen, als een tweede persoon het geheim van een ander kent, dan kan die tweede persoon daar gebruik of zelfs misbruik van maken.

Confronteert hij de dader met wat hij verkeerd heeft gedaan, hoe reageert de dader dan? Vaak ontkent hij wat hij gedaan heeft. Zegt zelfs dat die tweede persoon 'dat verkeerde' zelf gedaan heeft. Dat gebeurt heel vaak. De ander de schuld geven van wat jezelf verkeerd hebt gedaan.

Maar, wat soms of zelfs heel vaak ook gebeurt? Uit angst voor ontdekking dat die tweede persoon hem gaat verraden wordt de dader zo boos dat hij die tweede persoon het zwijgen oplegt, dat hij hem vermoordt....

Hoofdstuk 71 - De oneerlijke huurders - Mattheüs 21 : 33 - 46

Het was maandagmiddag geworden. De mannen van het Sanhedrin durfden Jezus niets meer te vragen nadat ze 's morgens zo erg waren afgegaan waar heel het volk getuige van was geweest. In plaats dat die Jezus rekenschap aflegde van zijn daden, waren zij zelf voor het oog van het hele volk te schande gemaakt. Het liefst waren ze weggegaan. Maar was dat wel verstandig? Nee, na wat er gisteren tijdens die intocht in Jeruzalem was gebeurd konden ze hem niet meer alleen laten. Dat was te gevaarlijk. Ze moesten erbij zijn en voorkomen dat Jezus nog ergere dingen deed. Op kleine afstand luisterden ze scherp naar het verhaal dat Jezus nu weer aan de mensen vertelde. De zoveelste gelijkenis. Op wat voor manier zou hij hen nu weer zwart maken?

'Beste mensen, luister,' sprak Jezus. 'Ergens in het land woonde een heel rijk heer, die veel landerijen en bezittingen bezat. Hij liet zijn slaven een nieuwe wijngaard aanleggen. Kosten nog moeite werden gespaard. Het moest iets speciaals worden! De beste druivenplanten werden geplant. Er werd een grote wijnpers gemaakt. Om die nieuwe wijngaard werd een grote stevige muur gemetseld met op een hoek een uitkijktoren. Vanuit die hoge toren kon de wachter over het wijde veld uitkijken of er ook gevaar dreigde.

Hij liet zijn slaven een nieuwe wijngaard

Toen de wijngaard klaar was en de heer alles bekeken en gecontroleerd had verhuurde hij deze wijngaard aan wijnbouwers die verstand van zaken hadden. Daarna ging hij op reis naar het buitenland, waar hij tijdelijk ging wonen. Deze rijke heer ging er gewoon vanuit dat zijn huurders hun best zouden doen en op tijd de huur zouden betalen: een deel van de opbrengst die ze afgesproken hadden.

Maar toen de oogsttijd allang voorbij was, had hij nog niets van zijn huurders ontvangen of gehoord. Hij begreep het niet. De afgesproken huur was niet hoog en stel dat er een misoogst was geweest, dan viel altijd nog over de huur te praten. Er klopte iets niet. Geen huur betalen en niets van je laten horen? Hij zou maar een bode naar de wijnboeren sturen met de vraag wat er aan de hand was. En dan kon die bode ook mooi de huur ophalen.

Lang was de slaaf onderweg. Maar toen hij eindelijk weer terug was bij zijn heer stond hij daar met lege handen. In plaats van dat die wijnboeren aan de slaaf de huur betaalden, hadden ze hem een pak slaag gegeven en weggejaagd.

Geen huur maar wel een pak slaag...

De heer begreep dat zijn huurders niet eerlijk waren. Maar hij was een goed en barmhartig man die niet direct het verkeerde in zijn medemens zag.

Misschien had zijn slaaf het bij die wijnboeren verkeerd aangepakt en aanleiding gegeven dat hij zo smadelijk behandeld was. Weet je wat de heer deed? Hij stuurde een tweede bode. Dat was een slaaf die heel welbespraakt was.

Maar ook deze bode die heel fatsoenlijk om de huur van zijn heer vroeg, werd zwaar mishandeld. Ze sloegen hem, smeten hem buiten de wijngaard en lieten hem daar voor dood liggen. Het was een wonder dat hij weer levend thuis was gekomen.

Toch stuurde de rijke heer nog een derde bode. Eén die nog veel beter kon praten dan zijn beide voorgangers. De rijke heer wachtte lang op zijn terugkomst. Tevergeefs, want de wijnboeren hadden deze derde bode gevangen genomen en buiten de ommuurde wijngaard gesterigd. Dood was deze derde bode!

Nog steeds was het geduld van deze rijke heer niet op. Hij kon gewoon niet geloven dat zijn huurders zo goddeloos waren. Ze zouden zich toch wel een keer gaan schamen om alle verkeerde dingen die ze deden! Hij stuurde nog meer boden die zijn huurders moesten waarschuwen dat wanneer zij de huur niet gingen betalen hij zijn soldaten zou sturen om hen te straffen. Maar deze wijnboeren? Ze lachten de boden uit. Veel van deze boodschappers van de rijke heer vermoorden ze gewoon.

Het deed de rijke heer pijn dat de wijnboeren die zijn wijngaard huurden er zulke slechte praktijken op nahielden. Straks zou hij met zijn soldaten naar deze huurders toe moeten gaan om hen te straffen. Maar hij wilde ze toch nog één kans geven. Geen slaaf zou hij naar hen toesturen, maar zijn eigen zoon. Ja, zijn enige zoon zou de huur gaan ophalen. En wanneer ze alles betaald hadden zou alles weer goed zijn. Dan zou hij hen alles vergeven.

En zo gebeurde. De zoon reisde naar het oude land en kwam bij de wijngaard van zijn vader. De wachter op de uitkijktoren zag hem van verre al aankomen. Hij waarschuwde de anderen en met elkaar overlegden ze. 'Kijk, daar komt de zoon van onze heer. Hij is zijn erfgenaam. Kom op, we slaan hem dood! Dan is de wijngaard van ons.'

Ze schaamden zich niet, deze oneerlijke huurders. Ze dachten niet eens aan de gevolgen van deze moord. Ze dachten er niet eens aan dat die rijke heer met zijn soldaten zou kunnen komen om hen te straffen. Nee, verblind door hun hebzucht pakten zij de zoon, sleepten hem de wijngaard uit en doden hem.

Daarna spraken ze van 'onze wijngaard', want in hun ogen telde die rijke heer helemaal niet meer mee. Nee, die was zo goed en zo slap van karakter. Die strafte hen toch niet....

De mensen op het tempelplein luisterden naar dit spannende verhaal van Jezus. De betekenis begrepen de meesten niet. Maar dit verhaal was toch nog niet afgelopen? Ook al was die rijke heer zo onbegrijpelijk goed? Hij zou toch wel eens met zijn soldaten komen en wraak nemen om het bloed van zijn eigen zoon?

'Kom, de erfgenaam slaan wij dood!'

Bijna smekend keken ze Jezus aan. 'Rabbi, hoe loopt dit verhaal af?'

Jezus ging verder met een vraag: 'Wat denken jullie? Wat zal die rijke meneer van die wijngaard met die huurders doen als hij terugkomt?'

Ze riepen hem het antwoord luid tegemoet: 'Hij zal die misdadigers op een vreselijke manier doden. En hij zal zijn wijngaard verhuren aan andere wijnboeren. Aan boeren die hem wel zijn deel van de opbrengst geven.'

Het werd stil op het tempelplein. Iedereen dacht na over deze gelijkenis van Jezus. Tot plotseling een luide stem riep: 'Dat nooit!' en meer harde stemmen schreeuwden mee: 'Zo is het niet! Dat nooit!'

Het waren de mensen van het Sanhedrin die dit riepen. Zij hadden **wèl** direct begrepen wat Jezus met dit verhaal bedoelde. De wijngaard was Israël en zij, de leden van het Sanhedrin waren de huurders. Ja zij, de geestelijke leiders van Gods volk! Hoe durfde die Nazarener dit te zeggen..... Het was waar, het volk Israël had boodschappers van God, Zijn profeten gedood. Maar dat was voor hun tijd. En wilde hij nu zeggen dat zij hem gingen doden? Maar dan noemde hij zichzelf de Zoon van God. Hiermee lasterde hij de Heilige Naam van God. Dat was verschrikkelijk.

En dan dat gewone volk met hun geschreeuw: 'Hij zal zijn wijngaard verhuren aan andere wijnboeren.' Aan de heidenen zeker! Dat nooit!

De afgekeurde steen werd de hoeksteen

De Here Jezus richtte zich tot hen en terwijl hij hen streng aankeek zei hij: 'Hebben jullie dan nooit in de oude boeken gelezen, in het boek van de Psalmen: de metselaars, die een steen weggooiden omdat die niet aan de eisen voldeed, die steen heeft God juist uitgekozen om een hoeksteen te worden. Daarom zeg ik jullie: 'Gods nieuwe wereld is niet langer voor jullie. Hij is voor andere mensen. Voor mensen die doen wat God wil.'

Verbijsterd hoorden de Schriftgeleerden en Sadduceeërs wat Jezus tegen hen zei. Natuurlijk kenden zij deze woorden uit Psalm honderdachtien. Maar dat moest je anders uitleggen! Het domme volk dat achter de Galileeërs aanliep was de steen die de timmerlieden afgekeurd hadden. Zij, het Sanhedrin, waren de hoeksteen. God zelf had hen uitgekozen. Dacht die man uit Galilea nu echt dat de dichter van deze psalm over *hem* gezongen had? Aan deze lasterlijke woorden moest nu een eind worden gemaakt en heel snel. Met z'n allen kwamen ze op Jezus af. Hun felle ogen staken, hun verwrongen gezichten stonden vol haat, toen ze Jezus wilden grijpen.

Maar het was zijn tijd nog niet. Het uur van satan was nog niet aangebroken.

De Galileeërs om Jezus heen, die nog altijd geloofden dat Jezus hun koning zou worden gingen vlug om Jezus heen staan om hem te beschermen. Als die hoge heren van het Sanhedrin Jezus kwaad wilden doen, dan waren zij er ook nog. Sommigen grepen al naar hun dolk onder hun wijde mantels.

De hoge heren begrepen dat zij Jezus nu niet gevangen konden nemen. Nee, dat zou met die Galileeërs erbij op een bloedbad uitlopen. Maar hun tijd kwam nog wel...

Jezus zag ze gaan. Het deed hem pijn, dat de leiders van het volk Israël niet in hem wilden geloven. Nooit eerder had Jezus hen zo duidelijk laten voelen als met deze gelijkenis dat hij Gods zoon was en dat Gods geduld met hen bijna op was.

Het volk had hem nu beschermd. Maar ook daar kon Jezus niet blij om zijn. Want net zoals de Farizeeërs, de Sadduceeërs en de wetgeleerden geloofden deze mensen niet in hem.

Alleen wanneer hij *hun* zin zou doen en een Messias voor hen wilde zijn zoals *zij* die begeerden. Ja, in zo'n Messias wilden ze geloven. Maar als hij zich binnenkort gevangen zou laten nemen en zichzelf overgaf aan de dood dan zouden ze hem allemaal als een baksteen laten vallen en zich zelfs tegen hem keren.

Allemaal zouden ze hem de rug toekeren....

Niet alleen het Sanhedrin, maar ook het gewone volk. Zelfs zijn twaalf discipelen zouden hem in de steek laten in die bittere laatste uren.

En daar op het tempelplein tussen al die mensen in voelde Jezus zich eenzaam als nooit tevoren. Jezus twijfelde niet. Alles, ja alles zou hij doen wat zijn Vader hem opgelegd had. Ja alles....

Hoofdstuk 72 - De bruiloftsmaaltijd

Lieve kleinkinderen,

Vroeger, toen ik nog bij mijn moeder thuis woonde, ging ik in het voorjaar vaak de kwelders in om kievitseieren te zoeken. Als ik het eerste kievitseie zou vinden dan mocht ik dat naar onze koningin Juliana brengen. Helaas, het is altijd bij een droom gebleven.

Tot een bepaalde datum mocht je eieren zoeken. Voor die datum gingen toch de meeste pas uit het ei gekomen jonge kieviten dood, door het nog te koude weer.

Raapte je na die datum toch nog kievitseieren en de politie zag dat, dan kreeg je een forse bekeuring.

Op bepaalde stukken weiland mocht je voor die datum ook al geen eieren zoeken, omdat de boer, de eigenaar van dat weiland, dat verboden had. Schooljongens wisten dan zogenaamd niet, dat de boer het verboden had.

Een broer van mij vertelde mij daarover eens het volgende waar gebeurde verhaal.

Hij was met zijn vrienden toch de kwelders ingegaan en ze hadden kievitseieren gevonden. Die bewaarden ze onder hun pet. Dat was veilig, want ook al sprong je met behulp van je pols over een brede sloot, die eieren gingen dan niet kapot.

Maar vanaf de hoge zeedijk zag de boer dat er jongens in zijn weiland waren. Hij ging naar die schooljongens toe en vroeg naar hun namen. 'Zo, jij heet Andries en jij bent er één van meester Visser. En hoe heten jouw vrienden? Zo, zo, ja dat dacht ik al. Jullie zijn beste jongens. Ja, jullie zijn heel goede jongens.'

En wat deed hij ondertussen? Deze boer legde zijn hand op hun hoofden en brak alle eieren die onder hun petten zaten.

'Ja, jullie zijn heel goede jongens en nu maar gauw naar huis. Niet meer in mijn weiland komen, want dan trappen jullie al het gras kapot.'

Hoofdstuk 72 - De bruiloftsmaaltijd - Mattheüs 22 : 1 - 14

Diezelfde maandagmiddag vertelde de Here Jezus op het tempelplein nog een gelijkenis. Deze keer was het een gelijkenis die niet speciaal bedoeld was voor de leiders van het volk Israël. Nee, dit verhaal was en is een waarschuwing voor alle mensen van alle tijden.

Het verhaal gaat als volgt: Een koning had een zoon die ging trouwen. Om die reden organiseerde hij een groot feest. Maanden voor het bruiloftsfeest stuurde hij zijn slaven met uitnodigingen naar alle burgers van de stad. De datum van de huwelijksdag van zijn zoon konden zij dan in hun agenda zetten.

Het was een grote eer om bij de koning in zijn paleis aan de bruiloftsmaaltijd deel te mogen nemen. Maar in plaats dat deze burgers voor de uitnodiging blij en dankbaar waren, was niemand in de stad van plan om naar het trouwfeest van de koningszoon toe te gaan. Hoewel de koning hen nooit iets te kort had gedaan, hielden ze toch niet van de koning. En van hem gunsten aannemen? Die hoefden ze niet. Nee, vriendelijk bedankt. Wat kon hen ook die oude koning schelen en het geluk van de kroonprins.... Maar toen de slaven van de koning met hun uitnodigingen bij hen kwamen lieten ze niets merken. Ze deden heel schijnheilig. Ja, zelfs net alsof ze blij waren met de uitnodiging. Als het zover was dan zouden ze het in het paleis wel merken dat ze niet kwamen. Tegen die tijd hadden ze wel een uitvlucht bedacht waarom ze *niet* zouden gaan!

De koning ging ervan uit dat alle genodigden zouden komen. Een week voor de bruiloft liet hij alles klaarmaken. De gemeste kalveren werden geslacht, wijn was er meer dan voldoende en de feestzaal werd helemaal versierd. Toen alles klaar was voor het grote bruiloftsfeest stuurde de koning zoals dat hoorde bij zo'n groot feest, zijn slaven nog een keer naar alle genodigden met de boodschap: *'Luister, de maaltijd staat klaar. De koeien en stieren zijn geslacht en alles is klaar. Doe je feestkleden aan en kom naar het feest!'*

Toen de slaven bij de eerste genodigde kwamen en hun boodschap zeiden, kregen ze als antwoord: 'Wat spijt mij dit, maar ik kan niet komen. Ik ben verhinderd om reden dat ik een nieuw stuk grond gekocht heb en dat moet ik vandaag bezichtigen.'

De slaven van de koning vonden het vreemd dat die bezichtiging juist op deze dag plaats moest vinden. Dat had toch ook wel eerder of later gekund?

Ze gingen naar de tweede genodigde. En die gaf als antwoord op de uitnodiging: 'Ik hoop niet dat de koning het mij kwalijk neemt, maar ik heb gisteren vijf ossen gekocht en die moet ik vandaag keuren. Het spijt mij, maar ik kom niet.'

Ook de derde genodigde kon niet komen, want die was pas getrouwd. En zo bedachten alle genodigden iets om maar niet naar de bruiloft te gaan.

De slaven begrepen dat niemand *wilde* komen. Maar ze deden hun plicht en gingen naar iedereen toe die uitgenodigd was. Ook al werden ze vaak bij de deur afgesnauwd, ze gingen verder. Maar toen ze bij de laatste genodigden kwamen werden ze zelfs aangevallen en sommige slaven werden zelfs doodgeslagen.

Toen de koning hoorde wat er was gebeurd werd hij vreselijk kwaad. Niet alleen hadden ze hem en zijn zoon erg beledigd, nee ze hadden zelfs zijn slaven vermoord! Hij moest wraak nemen. Nog diezelfde dag stuurde hij zijn soldaten naar deze moordenaars en liet ze allemaal gevangen nemen en hun huizen in brand steken. Voor zijn ogen liet hij ze allemaal doden. Zo strafte deze koning de burgers die tegen hem in opstand waren gekomen en nam hij wraak over de smaad zijn zoon aangedaan en over het bloed van zijn slaven.

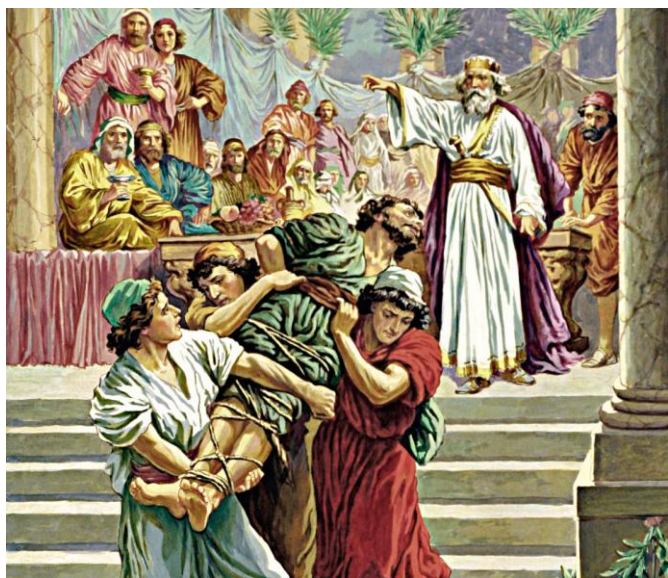
Daarna riep de koning zijn andere slaven bij zich en zei tegen hen: 'Het is gebleken dat de burgers van mijn stad het niet waard waren om aan te zitten aan de feestmaaltijd ter ere van het huwelijk van mijn zoon. Maar daarom gaat de bruiloft wel door! Later zal niemand kunnen zeggen dat er geen gasten op de trouwdag van mijn zoon zijn geweest. Ga daarom nu het land in en nodig iedereen uit die je tegenkomt. Denk niet bij jezelf: kan deze man wel uitgenodigd worden omdat hij zo vuil is of is die man wel goed genoeg? *Ik gebied jullie: iedereen die mijn zoon wil eren is welkom in mijn feestzaal!*'

Daar gingen de slaven, langs hoofdwegen, smalle wegen en kronkelweggetjes. Iedereen die ze tegenkwamen werd uitgenodigd om te komen: fatsoenlijke burgers en reizigers, maar ook zwervers, bedelaars en daklozen. De grote feestzaal raakte vol met feestvierende mensen.

Maar voordat ze de feestzaal binnengingen werden ze eerst gewassen en kregen nieuwe feestkleden die ze moesten aantrekken.

Te midden van al die feestgangers was er echter één die alles beter wist. Hij wilde zich niet wassen en van de slaven wilde hij geen feestkleding aannemen. Zijn oude vieze mantel trok hij stijf over zijn magere schouders en hooghartig zei hij glimlachend: 'Ik kom zoals ik ben. Ik wil geen kleren van een ander, ook al zijn het kleren van de koning zelf. Als ik op deze manier niet welkom ben, nu dan moet hij mij maar wegsturen. Ik verander mij niet!'

De slaven zeiden tegen hem dat het geen pas gaf om in je oude vieze kleren in de feestzaal te zitten. Dat het een schande was voor de bruidegom en zijn bruid. Maar deze man wilde niet luisteren. 'Ik kom zoals ik ben en anders gooien ze me er maar uit!'

Breng hem ver weg

voeten en gooi hem naar buiten. Breng hem ver weg, naar de donkerste plaats waar iedereen huilt van ellende en spijt.'

'Want,' zo eindigde Jezus zijn gelijkenis, 'zo zal het ook zijn met de nieuwe wereld. Daar zijn veel mensen voor uitgenodigd, maar er zijn weinig mensen die er echt bij willen horen.'

Wanneer de Here Jezus een gelijkenis vertelde gebruikte hij meestal een verhaal uit het gewone leven. Hij vertelde over een zaaier die uitging om te zaaien of over een schaapherder die op zijn schapen paste. Maar deze keer was het anders. Dit was geen verhaal dat ooit was gebeurd. Maar het was heel duidelijk wat Jezus met dit verhaal bedoelde.

De koning die zijn gasten uitnodigde op het bruiloftsfeest van zijn zoon was God zelf. God riep zijn volk Israël tot zijn hemelse heerlijkheid. Maar zoals de burgers van die stad geen gehoor gaven aan de uitnodiging, zo had ook het oude volk Israël zijn God verworpen. Ze hadden geen acht geslagen op zijn woorden en zijn boodschappers. Ze hadden zelfs een aantal profeten van God vermoord!

Dit verhaal was een heel serieuze waarschuwing voor al zijn toehoorders. Ook voor de Galileeërs hier op het tempelplein. Nog waren ze Jezus trouw. Maar over een paar dagen zouden ook deze mensen schreeuwen van: 'Aan het kruis met hem...'

De boodschap van dit verhaal, van deze gelijkenis is dat alle mensen van alle tijden welkom zijn in Gods nieuwe wereld.

Het volk Israël zou zijn Messias verwerpen en geen deel uitmaken van dat nieuwe koninkrijk van God. Maar de heidenvolken mochten komen. Zij waren welkom in de feestzaal en mee-eten van het feestmaal.

Maar ook was daar die waarschuwing. Je kan en mag alleen aan deze Koninklijke maaltijd deelnemen, wanneer je nieuwe feestkleden aandoet. *Je kunt niet komen, 'zoals je bent'.*

Alleen als je gelooft dat Jezus ook voor jouw zonden gestorven is en dat hij weer is opgestaan uit de dood. Dan ben je van harte welkom en mag je ook mee feestvieren in Gods nieuwe wereld.

Ineens gingen de grote deuren van de feestzaal open en de koning zelf trad binnen. Hij liep tussen de rijen door en zijn ogen glommen van blijdschap toen hij al die blijde gasten zag. Deze mensen waren wel gekomen om de bruiloft van zijn zoon te vieren.

Maar wie was die ene man daar die geen feestkleding droeg? Hij had toch zijn slaven opdracht gegeven dat niemand zonder feestkleding mocht binnenkomen? Hij liep recht op die ene man af en bleef voor hem staan. Hij keek niet vriendelijk toen hij streng tegen hem zei: 'Zeg vriend, hoe kon jij hier binnenkomen zonder feestelijke kleren?' De man schrok erg en zijn gezicht trok wit weg. Hij wilde nog iets zeggen van 'Ik kom zoals ik ben', maar toen hij de koning zag in al zijn heerlijkheid, bestieven hem de woorden op zijn lippen. Hij kon geen woord meer uitbrengen en boog zijn hoofd. Zijn hele lijf trilde in zijn schurftige kleren.

Toen sprak de koning het grote vonnis: 'Zaalwachters, bind hem vast aan zijn handen en

Hoofdstuk 73 - Aanval op het tempelplein

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het spreekwoord: *Wie een kuil graaft voor een ander valt er zelf in? Dit spreekwoord betekent 'als je een ander een streek probeert te leveren, word je daar zelf het slachtoffer van'.*

Dit spreekwoord is heel erg van toepassing in onderstaand verhaal uit de bijbel. De Farizeeërs en de Sadduceeërs wilden met een vriendelijk en heel vroom gezicht Jezus stiekem onderuit halen. Maar ze kregen zelf het deksel op hun neus. Kwamen van de koude kermis thuis. Ja, ze leden zelf gezichtsverlies.

En hoe vaak gebeurt dat vandaag aan de dag nog dat mensen die een hekel aan jou hebben met een heel vriendelijk gezicht jou stiekem schade willen toebrengen? Hoe gemeen kan een mens?

Hoofdstuk 73 - Aanval op het tempelplein - Mattheüs 22 : 15 - 33

De hoge heren van het Sanhedrin die Jezus gisteren op het tempelplein ter verantwoording hadden geroepen over zijn daden, waren niet zo erg tevreden over zichzelf. In plaats dat zij Jezus het zwijgen hadden opgelegd had hij hen voor het oog van Jan en alleman te schande gemaakt. In plaats dat hij schuld had bekend, had hij hen beschuldigd.

Ja, in plaats van dat zij hem het oordeel hadden aangezegd had hij hen met zijn gelijkenissen tot schande gebracht, hen tot in hun diepste van hun ziel gekrenkt. Diezelfde avond nog spraken ze met elkaar hoe het nu verder moest. Zo kon het niet langer. Straks maakten die Galileeërs hem koning en dan waren ze te laat. Het moest toch mogelijk zijn dat zij Jezus bij de Galileeërs in een kwaad daglicht zouden kunnen stellen. En was dat niet mogelijk dan misschien wel bij de Romeinen?

De Farizeeërs bedachten iets. Ze gingen Jezus een vraag stellen over het betalen van de kensos, het Romeinse betalingsmiddel, het keizersgeld.

Reeds vanaf oude tijden was het de gewoonte in Israël dat iedere Jood elk jaar een halve sikkil betaalde aan de tempel. Dat was *de tempelbelasting*. Niemand, zelf niet de armste Jood was daarvan vrijgesteld, want het was een teken dat je bij het volk van God hoorde, dat je Gods eigendom was. Dit was een belasting waar niemand over klaagde. Het was een eer om deze belasting te mogen betalen! Ook al was je heel erg arm, je betaalde want dan hoorde je bij het volk van de Joden, bij Gods eigen volk!

Heilig geld

Maar sinds er in Judéa geen koning meer regeerde (Archelaús, de zoon van Herodes was al lang geleden afgezet) moest er nu ook *keizersbelasting* betaald worden, de kensos, als teken dat elke Judeeër een onderdaan van de keizer was.

En nu was het de vraag of dat mocht. Mocht een vrome Israëliet dat keizersgeld betalen? Kon hij tegelijk het eigendom zijn van Israëls God en van de heidense keizer in Rome?

Veel Galileeërs zeiden van niet. Maar zij hadden gemakkelijk praten want zij woonden in het rechtsgebied van koning Herodes en hoefden niet te betalen.

De Sadduceeërs waren van mening dat je de kensos wel moest betalen.

Zij hielden het altijd al met de Romeinen. Ook de Farizeeërs die niets van de Romeinse overheersing moesten hebben vonden het wel goed om de kensos te betalen. Ja, volgens hen vond God dat wel goed.

Romeins geld

Dit was in ieder geval een mooi onderwerp om die rabbi uit Nazareth hiermee lastig te vallen. Antwoorde hij dat je de kensos wel moest betalen dan was hij direct uit de gratie bij de Zeloten en bij al die Galileeërs die hem nu nog steeds toejuichten. Waagde Jezus het om nee zeggen, geen kensos betalen, dan was hij een rebel, een opstandeling en kreeg hij met stadhouder Pilatus te maken. En dat was niet best. Wat betreft het gezag en de eer van de keizer, ontzagen de Romeinen niemand.

Alleen waren er nog een paar kleine probleempjes. Ze konden niet zelf met deze vraag bij Jezus aankomen. Ze waren het antwoord van Jezus over Johannes de Doper nog niet vergeten. Jezus zou hen zo weer een tegenvraag kunnen stellen. Nee, ze moesten het dit keer beter aanpakken. En stel je eens voor dat Jezus als

antwoord gaf dat zij geen kensos aan de keizer mochten betalen, dan konden **zij** hem niet bij stadhouder Pilatus aangeven. Zoiets kwam altijd uit en in dat geval zouden de Galileeërs hun dat nooit weer vergeven. Nee, een paar leerlingen van hen moesten het aan Jezus gaan vragen en dan net doen alsof zij het in dezen met hun leermeesters niet eens waren. Zij zouden graag de mening van Jezus willen weten over het betalen van de kensos.

En dan moest er ook een deputatie van de Herodianen bij aanwezig zijn. Als alles naar wens verliep en Jezus de mensen adviseerde om geen kensos te betalen, dan konden zij deze Herodianen naar Pilatus sturen en hem vertellen dat Jezus de mensen opstookte om geen belasting aan de keizer te betalen. Dat konden de Herodianen veel beter doen dan zichzelf. Zij hoefden dan geen angst te hebben om de volksgunst te verspelen. Nee, het gewone volk moest nu al niets hebben van die vrienden van koning Herodes.

Die maandagavond hadden ze alles goed doorgesproken. Als volgt zouden ze te werk gaan: een paar leerlingen van de Farizeeërs zouden de vraag stellen. Terwijl een paar Herodianen dichtbij Jezus zouden staan zonder iets te zeggen. Ze zouden alleen maar heel goed luisteren naar wat Jezus zei. Natuurlijk zouden ook de Sadduceeërs zich nergens mee bemoeien. Het plan kon bijna niet mislukken. Het was die jongmannen wel toevertrouwd om Jezus een vraag te stellen waar hij niet omheen zou kunnen gaan. *Jezus zou een duidelijk antwoord moeten geven!*

En zo liepen deze mannen op die dinsdagochtend vol goede moed naar Jezus toe die op het tempelplein de mensen stond te vertellen over God, zijn Vader in de hemel. De Herodianen gingen vlak naast Jezus staan. Ze wilden geen woord van Jezus missen. De leerlingen van de Farizeeërs bogen diep voor Jezus. Aan hun vrome gezichten was niet te zien hoe fel ze Jezus haten en dat ze gekomen waren om hem in het verderf te storten. Het leken van die serieuze jonge mannen, die Jezus raad kwamen vragen.

Eén van de jonge mannen vroeg aan Jezus heel duidelijk zodat iedereen het kon horen: 'Meester, u spreekt altijd de waarheid. U vertelt altijd precies wat God van ons wil. U zegt geen andere dingen om mensen een plezier te doen of omdat u bang bent. Vertel ons daarom uw mening. Mogen wij belasting betalen aan de keizer of niet? Volgens onze leraren mag dat wel. Maar dat kunnen wij niet geloven. Wat moeten wij doen?' Ze zagen Jezus aan. Wat zou hij zeggen? De Herodianen scherpten hun oren om maar niets te missen van wat Jezus zou zeggen. Niemand van de omstanders kon zien wat er in de harten van deze jonge Farizeeërs omging. Alleen Jezus kende hun valse plannen. Niet uit eerbied hadden ze hem 'meester' genoemd. Ze zaten helemaal niet in hun maag met de vraag of ze de keizer belasting mochten betalen. Met hun vragen hadden ze alleen maar slechte bedoelingen. Elke buiging, elke vraag was bedrog....

Woedend antwoordde Jezus: 'Wat zijn jullie schijnheilig! Jullie willen mij in de val laten lopen. Jullie willen helemaal geen antwoord van mij. Maar toch zal ik jullie een antwoord geven!'

Verschrikt keken ze Jezus aan. Dit hadden ze niet verwacht. En daar hoorden ze Jezus zeggen: 'Laat mij eens de munt zien, waarmee je de keizer belasting betaalt.'

Een jonge Farizeeër pakte uit zijn gordel het muntstuk. Op datzelfde moment wist hij dat hij fout zat. Hij had een geldstuk bij zich waarop de beeltenis van de keizer stond. En dat nog wel in de tempel. Iedereen kon zien dat hij het niet zo nauw nam met dat geld van de keizer. Hij had een '*afgodskop*' bij zich op heilige grond. Jezus niet. Hier stond hij, de leerling van de strenge Farizeeërs heel schijnheilig tot spot van alle mensen met een onheilig geldstuk in zijn hand.

Wat zou Jezus tegen hem zeggen? Het liefst was hij in de grond weggezakt. Terwijl Jezus naar dat zilverstuk in zijn hand keek waarop geschreven stond: 'Keizer Tiberius, zoon van de goddelijke Augustus, de Hoogverhevene' hoorde hij Jezus zeggen: 'Zeg mij, wie staat er op deze munt afgebeeld?'

De jonge Farizeeër kon maar één antwoord geven: 'De keizer.'

Jezus zei daarop: 'Geef dan wat van de keizer is aan de keizer. En geef aan God wat God toebehoort.'

Met dit 'diepe' antwoord konden de jongemannen teruggaan naar hun leermeesters om hun te vertellen dat hun valse plannen mislukt waren. Jezus had de aanval afgeslagen.

Jezus had niets gezegd, dat tegen de Romeinse wetten inging en zelfs ook de felste Zeloten (vrijheidsstrijders) konden tevreden zijn met dit antwoord van Jezus. Mensen die met geld van de Romeinen in de heilige tempel kwamen hoefden zich niet af te vragen of ze de kensos ook moesten betalen. En dat andere wat Jezus gezegd had, 'God geven, wat van God is', daar mochten de hoge heren van het Sanhedrin zelf nog wel eens goed over nadenken.

De vraag was: wel of geen belasting aan de keizer betalen? Ook de deftige en voorname Sadduceeërs hadden gehoord dat Jezus weer de overwinning had behaald.

Nee, de Farizeeërs konden het maar niet winnen van die rabbi uit Nazareth. Zouden zij, de zeer geleerde mannen het wel kunnen? Ze kregen er gewoon zin in om het uit te proberen. Maar dan moest je het niet via de politiek doen, want dan verloor je het. Als zij het nu eens probeerden met de Heilige Schrift zelf? Met wat geschreven staat in de oude boeken van Mozes en de profeten? Dat moest toch mogelijk zijn! Als ze hem nu eens vast konden zetten met woorden uit de 'Bijbel' zelf.

Jezus was met zijn nieuwe leer in veel opzichten veel strenger dan de Farizeeërs. Als ze hem bespottelijk zouden kunnen maken dan zou het gauw afgelopen zijn met al die hulde die hij van het gewone volk kreeg.

De Farizeeërs geloofden dat er een hemel was en dat zij na hun dood daar tot in alle eeuwigheden zouden leven. De Sadduceeërs hadden gehoopt dat Jezus met zijn nieuwe leer, net zoals zij, het beter zou weten en dat dood ook echt dood was. Maar dat was hun erg tegengevallen. Nee, deze Jezus sprak nog vaker over het eeuwige leven na je dood en over het koninkrijk van God in de hemel dan dat de Farizeeërs dat deden. Jezus leerde de mensen dat elk mens na zijn dood zal opstaan en voor Gods rechterstoel zal moeten verschijnen. De Sadduceeërs konden dit van Jezus niet begrijpen. Dood was immers dood! Ze hadden die Jezus hoger ingeschat.

Maar nu moest er wel ingegrepen worden, want dit enthousiasme van het gewone volk draaide geheid op een oproer uit en dat moest voorkomen worden. Ze spraken onderling af dat één van hen Jezus het volgende probleem zou voorleggen: In de wet van Mozes staat dat wanneer een man sterft en hij geen kinderen heeft zijn broer met de weduwe moet trouwen. Krijgt die vrouw dan wel een zoon dan zal die baby de naam van haar overleden man krijgen zodat het nageslacht van die overleden man in stand kan worden gehouden. De praktijk was dat er vaak problemen ontstonden door zo'n zwagerhuwelijk. Ze wilden Jezus met een gefantaseerd verhaal uit de tent lokken. Het ging de Sadduceeërs niet om zo'n zwagerhuwelijk waar moeilijkheden uit voortkwamen. Nee, zij wilden bewijzen dat Mozes met deze wetsbepaling van een zwagerhuwelijk niet in de opstanding uit de dood geloofde.

In dat geval ging Jezus met zijn leer over een opstanding uit de dood tegen Mozes in.

Sadduceeërs – heel wijze mannen

De Sadduceeërs liepen naar Jezus en één van hen zei: 'Meester, in de wet van Mozes staat deze regel. 'Het kan gebeuren dat een man sterft zonder kinderen. Dan moet zijn broer trouwen met de weduwe. De broer moet zorgen dat zij een kind krijgt. Dat kind geldt dan als het kind van de gestorven man.'

Maar luister nu eens naar wat wij meegemaakt hebben: er waren zeven broers. De oudste trouwde, maar hij stierf zonder kinderen. Zijn vrouw bleef alleen achter. Toen trouwde de tweede broer met de vrouw. Maar met hem gebeurde hetzelfde en met de andere broers ook. Ze stierven allemaal zonder kinderen. Als laatste stierf de vrouw. En nu is onze vraag: Wat gebeurt er als die mensen opstaan uit de dood? Met wie zal die vrouw dan getrouwd zijn? Want ze zijn allemaal met haar getrouwd geweest.'

De Sadduceeër was stil. Een beetje uit de hoogte glimlachte hij naar Jezus. Had Mozes een wet gegeven die alleen bestemd was voor deze wereld? Dat kon natuurlijk niet wanneer je geloofde dat er na je dood een hemel was.

Maar Jezus, die maar al te goed wist wat de bedoeling van deze Sadduceeër was antwoordde heel scherp: 'Jij en je medestanders, jullie hebben het helemaal fout! Jullie kennen en begrijpen de heilige boeken niet. Jullie begrijpen niet hoe machtig God is en daarom komen jullie met een vraag die helemaal geen vraag is! Jullie vragen wie van deze zeven broers in de hemel de echte man van deze vrouw is.

Als mensen opstaan uit de dood leven ze niet meer als getrouwde mensen. Ze krijgen geen kinderen meer en ze zullen niet sterven. Dan leven ze zoals de engelen in de hemel.'

Verbaasd, ja verwonderd keken de Sadduceeërs Jezus aan. Wat een antwoord kregen ze en dat moest je dan geloven.....

'Luister,' zei Jezus, 'ik weet, waarom jullie met dit probleem bij mij kwamen. Jullie wilden graag dat ik zou zeggen dat er geen opstanding uit de dood is. Maar ik zeg jullie dat Mozes in zijn tweede boek jullie dat al geleerd heeft. Jullie zeggen dat jullie geloven in de boeken van Mozes? Nu, in de geschiedenis van Mozes en de brandende braamstruik noemt Hij de Heer, Zichzelf de God van Abraham en van Izaäk en Jacob. Het is duidelijk dat Mozes dit te horen kreeg van God Zelf en dus geloofde dat Abraham, Izaäk en Jacob zoveel jaren na hun dood leefden. Mozes geloofde in de opstanding uit de dood. En jullie zeggen in Mozes te geloven, maar jullie willen niet luisteren! *Weet heel goed dat God geen God is van dode mensen maar van levende mensen!*

De Sadduceeërs stonden beteuterd te kijken. Jezus had ook hen met woorden verslagen. Ze schaamden zich en durfden niets meer te zeggen.

Alle mensen die erbij waren en alles gehoord hadden waren diep onder de indruk van Jezus' uitleg.

Hoofdstuk 74 - Jezus en de wetgeleerden

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wel dat tijdens de bezettingsjaren 1940 – 1945 mijn ouders, jullie overgrootouders pake Dirk en beppe Sjo hun huis openstelden voor hongerevacués uit de provincie Holland en ook dat stakend treinpersoneel (17 september 1944) bij hen in huis welkom was?

Mijn ouders waren niet de enigen die dat deden. Via de kerk kwamen veel Nederlandse vluchtelingen, ook naar ons dorp Kollumerpomp.

In alle gezinnen waren deze 'Medelanders op de vlucht' welkom. Jullie weten toch dat mijn ouders negen kinderen hadden. Mijn oudere broers en zussen vertelden mij later, (ik was toen een baby) dat wij tijdens de kerstdagen van 1944 met zeventien personen aan tafel zaten te eten. Dat aantal bleef gehandhaafd tot na de meidagen van 1945 toen Nederland werd bevrijd.

Pas toen konden de hongerevacués weer terug naar hun eigen huizen.

Mensen in nood helpen....

Hoofdstuk 74 - Jezus en de wetgeleerden - Mattheüs 22 : 34 - 46 Lukas 10 : 25 - 37

Ook de Farizeeërs hoorden dat Jezus de Sadduceeërs de baas was geweest. Op zich vonden ze dit niet erg. Nee, die verwaande Sadduceeërs geloofden niet in de opstanding uit de dood. Ze wilden zelfs niets weten van het eeuwige leven. Deze eigenwijze mensen mochten best eens terecht worden gezet. Maar dat die rabbi uit Galilea nu weer de overwinning had behaald en steeds meer in de gunst van het volk kwam zat hen goed dwars.

De Farizeeërs wilden nog één keer proberen om Jezus voor de ogen van het volk te laten afgaan. Deze keer zouden ook zij hem een vraag stellen over de wetten van Mozes. En dat mocht niet een gemakkelijke vraag worden. Zelf kenden ze het antwoord ook niet. Wel waren ze erg benieuwd naar wat Jezus zou zeggen. Zou hij het antwoord wel weten? Ze dachten van niet.

Een deskundige onder hen had in de heilige Boeken van Mozes zeshonderddertien wetten geteld, waaronder tweehonderdachtendertig geboden en driehondvijfenzestig verboden. Al deze voorschriften kon je in kleine en grote ge- of verboden onderverdelen. Zou zo'n rabbi uit Nazareth die niet eens aan de universiteit gestudeerd had wel de juiste kennis hebben in dit doolhof van wetten en wetjes?

In de hoop dat Jezus iets verkeerd zou zeggen vroeg een wetgeleerde: 'Meester, ik wil mij graag houden aan alle wetten die Mozes ons gegeven heeft. Maar vaak twijfel ik of ik wel voldoende van deze wetten afweet. Kunt u mij zeggen welke wet de belangrijkste regel is?'

Hij zette er een gezicht bij alsof hij dit werkelijk meende en heel graag van Jezus een antwoord kreeg. Maar diep van binnen hoopte hij dat Jezus iets verkeerd zou zeggen.

Heel ernstig antwoordde Jezus: 'De eerste en belangrijkste regel is deze: *'De Heer is je God. Je moet van hem houden met je hele hart, met je hele ziel en met je hele verstand.'* Maar de tweede regel is net zo belangrijk: *'Van de mensen om je heen moet je evenveel houden als van jezelf.'* Deze twee regels zijn de basis van de wet en van de andere heilige boeken. Er is niet één wet belangrijker dan een andere wet, want de wet van God is één geheel.'

De wetgeleerde had dit antwoord niet verwacht. Heel aandachtig had hij naar Jezus geluisterd. En toen bleek, dat hij toch niet zo vals en gemeen was als zijn leermeesters die hem naar Jezus gestuurd hadden. Hij vergat even zijn opdracht en terwijl iedereen het kon horen zei hij: 'Meester, dat heeft u goed en naar waarheid gezegd. Houd van de Heer je God met je hele hart, met je hele ziel, met je hele verstand en met al je kracht en houd van je naaste evenveel als jezelf. Dat is meer dan God offers brengen.'

Jezus antwoordde: 'Jij zei zopas dat je bij mij kwam om te leren. Maar je wist alles al. Je hebt mij het goed antwoord gegeven. Als je dat doet zal je eeuwig leven.'

De wetgeleerde kreeg een kleur. Plotseling wist hij weer wie hem gestuurd hadden en ook met welke opdracht.

Jezus had hem doorzien. Maar nu moest het gewone volk om hem heen niet denken dat er voor hem geen vragen overgebleven waren. Zo gemakkelijk waren deze twee geboden niet....
Vooral dat tweede gebod: van de mensen om je heen, van je naaste evenveel houden als van jezelf. Maar wie was je naaste? Je ouders en je broers en zussen? Ook je familie? En alle mensen in de stad? Misschien zelfs mensen die je helemaal niet leuk vond of zelfs ook nog je vijanden? Waren dat allemaal je medemensen? Om voor het volk om hem heen niet af te gaan, maar ook niet zonder ontzag voor de wijsheid van Jezus vroeg hij: 'Maar zeg mij, wie is mijn naaste?'

De Here Jezus antwoordde met een gelijkenis. Met een verhaal, zo duidelijk dat hij het wel moest begrijpen.

Eens reisde een man van Jeruzalem naar Jericho. Daar liep hij op die eenzame weg die van de bergen af naar beneden ging, naar de Jordaanvlakte.

Terwijl hij over die bergachtige weg tussen de rotsen doorliep kwam daar plotseling een bende rovers aan, met stokken en zwaarden in hun handen.

Tegen deze gewapende bandieten kon hij in z'n eentje niets beginnen. Nadat ze hem halfdood hadden geslagen trokken ze hem zijn kleren uit, pakten al zijn geld en lieten hem gewoon aan de kant van de weg liggen. Dat deze man daar een wrede dood zou sterven interesseerde hen niets.

Zo lag hij daar in de brandende zon. Uit zijn open wonden droop het bloed. Zijn lichaam was kapot. Hij kon niet eens meer kruipen om een beetje schaduw van een rots te vinden. Als er niemand langs zou komen en hem ging helpen dan zou dit zijn einde worden. Maar hoe lang zou dat nog duren? Het was barmhartiger geweest dat ze hem dood geslagen hadden. Waarom moest hij hier nu sterven? Waarom deze lange marteling? Waarom nooit weer zijn vrouw en kinderen zien? Waarom kreeg hij geen fatsoenlijke begrafenis? O God, dacht hij, waarom moest nu juist hem dit overkomen?

Hoe lang hij daar gelegen had wist hij niet, maar plotseling hoorde hij voetstappen. Met veel pijn en moeite tilde hij zijn hoofd een beetje op en wie zag hij daar aankomen? Een priester die terugkwam uit de tempel in Jeruzalem en nu terugging naar zijn huis in Jericho. Zijn hart bonsde hem van blijdschap. God was niet langer boos op hem, maar stuurde een priester om hem te helpen. Hij liet zijn pijnlijke hoofd weer zakken en deed zijn ogen dicht. Nu kwam alles toch nog goed. Nu kwam hij toch nog weer thuis....

De priester had de arme man wel zien liggen en zijn eerste gedachte was ook geweest om naar hem toe te gaan om hem te helpen. Maar toen hij dichterbij kwam zag hij hoe erg die man eraan toe was. Die leefde niet lang meer. Als hij hem hielp zou die man onder zijn handen sterven. En dan zou hij onrein worden.... En dan zou hij zich eerst moeten reinigen voordat hij weer in de tempel zijn werk zou mogen doen. Een priester moest de mensen helpen. Ja, dat was waar. Maar in de allereerste plaats was daar zijn roeping voor God. Het was soms moeilijk. Ja, maar soms moest een mens wijken voor het heilige! God zijn tempel in Jeruzalem was belangrijker dan die zwaar gewonde man. Ook al zou hij proberen deze arme man te helpen, wat kon hij voor hem doen? Die gewonde man had zijn ogen dicht. Misschien had hij hem niet eens gezien....

De priester ging aan de andere kant van de weg lopen en liep hem zo snel mogelijk voorbij. Nog één keer zag hij om. Zo te zien was het een Jood die daar zo zwaar gewond lag. Hij kende hem niet. Zeker was deze gewonde man geen priester. Niemand zou ooit kunnen zeggen dat deze arme man zijn *medemens* was.

De man aan de kant van de weg had geen hoop meer. Als zelfs een priester je liet liggen, wat kon je dan nog van gewone mensen verwachten? Hier in de eenzaamheid, vergeten door God en alle mensen zou hij moeten sterven. De pijn werd al heviger. De koorts brandde door zijn hele lichaam en de dorst was bijna niet meer uit te houden. Als er nu maar snel een einde aan zijn lijden mocht komen....

En weer waren er voetstappen en het ritselen van een lange mantel. Het was een Leviet. Ook iemand die vanuit de tempel in Jeruzalem kwam. Maar dit was een persoon die minder vroom was dan een priester. Maar ook hij ging aan de andere kant van de weg de zwaargewonde man voorbij. Misschien durfde hij niet eens helpen. Loerden die moordenaars ook op hem? Het konden Zeloten zijn en die ontzagen niemand. Zelfs geen tempeldienaars! En moest je in zo'n situatie je medemens helpen? Het kon je eigen dood worden....

Het verwonderde de zwaar gewonde man niet eens meer. Ook deze Leviet had hem niet geholpen. Ieder mens op deze wereld dacht in de eerste plaats aan zichzelf. Niemand zou zichzelf in gevaar begeven om hem te helpen. Maar het was wel vreselijk om op deze manier te moeten sterven. Er was niemand die zijn hand

**Een wonder van God:
een Samaritaan die hem hielp....**

vasthield, niemand die zijn wonden verzorgde, niemand die hem een woord van troost gaf, niemand die hem een slokje water gaf.

Alleen was daar die razende pijn en die vreselijke dorst....

Ineens hoorde hij weer iets: de vlugge stap van een ezel over de harde weg. Nog één keer kwam het verlangen in hem op om te leven, om weer beter te worden en naar huis te gaan. Hij tilde zijn vermoeide hoofd omhoog, keek....

Met een klap liet hij zijn hoofd weer op de grond vallen. O God van Abraham dacht hij, wat heb ik gedaan dat u mij zo pijnigt? Eerst was het een priester die voorbij ging; daarna een Leviet die niet naar mij omkeek en deze derde persoon is een Samaritaan...

Luister, hij laat zijn ezel stilstaan. Natuurlijk wil die man hiervan genieten: een Jood, een vijand die aan de kant van de weg ligt dood te gaan. Nu zou die vijand zich over hem heenbuigen, hem vervloeken en in het gezicht spugen!.....

Daar lag hij. Hij kreunde niet. Hij keek alleen maar naar die Samaritaan die daar bij zijn ezel stond. Hij zocht in zijn reistas. Wat wilde hij? Zocht hij om zijn dolk?

Daar kwam de Samaritaan op hem toelopen en glimlachte vriendelijk. Hij tilde zijn hoofd op en gaf hem wijn te drinken. Dit was een wonder van God. Een priester en een Leviet liepen hem voorbij en een Samaritaan hielp hem....

Nu was alles gedaan wat hier op deze verlaten weg gedaan kon worden. Zijn wonden waren gewassen met wijn en olie en daarna verbonden. De ergste pijn was voorbij. De Samaritaan sloeg zijn armen om hem heen en hielp hem op de ezel. Daar liepen ze. De gewonde man hing meer tegen deze vreemde man aan dan hij kon zitten. Zijn lichaam deed wel weer pijn nu hij op de ezel reed. Maar hij beet zijn tanden op elkaar. Een overweldigend geluksgevoel overviel hem.

De Samaritaan bracht de man naar een hotel in Jericho. Nauwkeurig zag hij erop toe dat de gewonde man een goed bed kreeg. De volgende ochtend toen de Samaritaan verder reisde, gaf hij de hoteleigenaar voldoende geld en zei: 'Zorg goed voor de man. Als het je meer geld kost krijg je dat van mij op mijn terugreis.'

'En nu is mijn vraag', sprak Jezus tegen de wetgeleerde, 'wie van deze drie, de priester, de Leviet of de Samaritaan is de naaste geweest van de man die in handen van de rovers was gevallen?'

Ook al deed hij het liever niet, hij moest wel een antwoord geven. Zelfs na dit verhaal van Jezus kon hij maar moeilijk toegeven dat ook een vijand wel goed kon doen. Hij wilde wel van zijn medemens houden zo lang als het maar een Jood was.

Met tegenzin antwoordde hij Jezus, omdat hij het woord Samaritaan niet over zijn lippen kon krijgen: 'Dat was de man die medelijden met de gewonde had.'

Toen zei Jezus tegen hem: *'Zo is het. Doe jij dan voortaan net zoals die Samaritaan deed.'*

De wetgeleerde begreep heel goed wat Jezus met deze gelijkenis bedoelde. Je moest van alle mensen houden, zelfs als dat een heiden, ja een vijand van je was. Ook een Samaritaan kon je medemens zijn. En dat zou ook hij, een wetgeleerde, moeten leren.

Hij wist niets meer te zeggen en met een hoog rode kleur op zijn wangen liep hij bij Jezus vandaan. Deze wetgeleerde die het zo goed wist. Tegen deze man had Jezus gezegd: 'Je hebt mij het goede antwoord gegeven. Als je dat doet zul je eeuwig leven.'

Er staat niet in de bijbel of hij zich deze woorden van Jezus ter harte heeft genomen. Er stonden nog een paar Farizeeërs om Jezus heen. Niemand van hen durfde Jezus nog een vraag te stellen. Maar nu ging Jezus zelf in de aanval door hen te vragen: 'Hoe denken jullie over de Messias? Van wie is hij een zoon?'

De Farizeeërs antwoordden: 'De Messias is de Zoon van David.'

Zou die rabbi uit Nazareth nu zeggen, dat dat niet waar was? Dat zou mooi zijn! Dan was hij een leugenaar die niet in de heilige boeken geloofde!

Maar de Here Jezus dacht er niet aan om hun het antwoord te geven dat zij verwachtten. In plaats daarvan zei Jezus: 'Maar koning David zelf noemde hem Heer. Want dit zijn Davids woorden die de heilige Geest hem liet zeggen: 'God zei tegen mijn Heer: Kom naast Mij zitten aan de rechterkant. Ik zal je vijanden diep voor jou laten buigen.' David noemde de Messias dus zijn Heer. Hoe kan de Messias dan tegelijk Davids Zoon zijn?' Niemand van de Farizeeërs kon daar een antwoord op geven. Vanaf dat moment durfde niemand meer een vraag aan Jezus te stellen.

Hoofdstuk 75 - Het oordeel over de Farizeeërs

Lieve kleinkinderen,

Wij hadden vroeger op ons dorp een dominee die vaak tegen de mensen zei: 'Doe wel naar mijn woorden, maar niet naar mijn daden.'

Om eerlijk te zijn begreep ik die woorden niet goed. Wel doen, goed doen naar zijn woorden? Wat bedoelde hij daar precies mee? En niet doen naar zijn daden? Maar wat deed hij dan verkeerd? Niets toch? Hij gaf het goede voorbeeld aan zijn gemeente. Ja, hij deed heel veel goede dingen. Ook in het verborgene, zodat niemand het wist.

Gek hè, maar gisteravond, toen ik in de bijbel Mattheüs 23 las moest ik plotseling aan deze woorden van deze dominee denken.

Hoofdstuk 75 - De schijnheilige Farizeeërs - Mattheüs 23 : 1 - 39

De Here Jezus was met zijn twaalf discipelen en zijn andere volgelingen op het tempelplein achtergebleven. De Farizeeërs, de Sadduceeërs en wetgeleerden waren weggegaan. Vergeefs hadden ze deze maandag, de dag na die feestelijke intocht van Jezus in Jeruzalem geprobeerd om hem op een woord vast te zetten.

Als een koning die de overwinning had behaald, zo stond Jezus daar op het tempelplein.... Maar Jezus wist dat het zo niet zou blijven. Al zijn vijanden zouden terugkomen en hun haat op hem botvieren.

En het einde zou zijn dat ze hem overleverden aan stadhouder Pontius Pilatus. Al deze mensen die nu nog hoog bij hem opkeken en versteld stonden over zijn woorden, zouden zich tegen hem keren en de kant van zijn vijanden kiezen.

Zelfs Petrus en Johannes en de andere discipelen zouden over een paar dagen (komende vrijdag al) niet naast hem blijven staan. Ze zouden aarzelen, aan hem twijfelen en in dat uur dat hij hen het meest nodig zou hebben, zouden ze hem in de steek laten....

Nu al verbaasden zij zich dat hij zoveel tegen de Farizeeërs durfde zeggen. Maar Jezus moest nog veel meer tegen hen zeggen, want het was zijn plicht, zijn opdracht van God, om ze te waarschuwen. Dat daardoor de haat van de Farizeeërs en van de Schriftgeleerden alleen nog maar groter zou worden, met als gevolg zijn dood aan het kruis, mocht geen reden zijn dat hij zich stil zou houden....

Met luide stem sprak Jezus tot de mensen om hem heen: 'Er is een tijd geweest, ja eeuwen geleden, dat Mozes de leider was van het volk Israël. God gaf aan Mozes zijn wetten en voorschriften voor het volk Israël. Op de plek van Mozes en op zijn rechterstoel zitten nu de Schriftgeleerden en de Farizeeërs. Zij vertellen jullie hoe jullie je moet houden aan de wet van Mozes. Doe wat jullie leiders zeggen. Want wat ze zeggen is goed. Maar leef *niet* zoals zij doen. *Want ze doen zelf niet wat ze jullie leren.*

Ze willen dat iedereen zich houdt aan alle regels. Ze maken het de mensen erg moeilijk. Maar zelf houden ze zich aan geen enkele regel.

Jullie denken misschien dat dit laatste niet waar is. De Farizeeërs doen toch hun uiterste best om zich aan de wet van Mozes te houden? Zij bidden toch veel vaker dan de meeste mensen? Ook geven zij toch veel meer geld aan arme mensen dan de

gewone man? Dat is waar. De Farizeeërs maken zich erg druk om goede werken te doen. Maar dat helpt hen niets, want zij doen dat niet om God te eren! Nee zij doen dat om de mensen te laten zien hoe vroom zij zijn. Zij doen het alleen om de eer van de mensen.

In de wet van Mozes staat: *Volk van Israël, luister goed. De Heer, onze God, is de enige God! Houd van hem met je hele hart, met je hele ziel en met al je kracht.*

Onthoud ze goed, vergeet ze niet! Zorg ervoor dat jullie kinderen ze goed leren. Blijf ze herhalen, thuis en onderweg, als je naar bed gaat en als je weer opstaat.

Een Farizeeër die de mensen de wetten van Mozes leert.

Schrijf deze regels op en bewaar ze goed. Schrijf ze op een band die je om je arm doet. En schrijf ze op een band die je om je voorhoofd draagt. Schrijf de regels ook op de deurposten van je huis en op de poorten van de stad.

'Ja,' zei Jezus tegen de mensen, 'de Farizeeërs houden zich heel goed aan deze wet van Mozes. Ze hebben zelfs gebedsbanden gemaakt, die extra breed zijn, zodat de mensen van veraf al kunnen zien hoe vroom ze zijn. Ook de gedenkwasten aan hun kleren zijn extra groot. Zo lijkt het alsof zij meer eerbied voor God hebben dan andere mensen.

Maar, de Farizeeërs willen bij een feestelijke maaltijd graag de mooiste plaatsen hebben. Ze willen vooraan zitten in de synagoge. Ze willen op straat beleefd gegroet worden. Ook willen ze dat de mensen hen 'meester' noemen.'

Terwijl Jezus zijn leerlingen heel ernstig aankeek, zei hij: 'Jullie moeten je nooit 'meester' laten noemen. Want jullie hebben maar één meester. Jullie zijn mijn volgelingen, dus jullie zijn allemaal gelijk.

Noem niemand op aarde 'vader'. Want jullie hebben maar één Vader, je Vader in de hemel.

Laat je ook niet 'leraar' noemen. Want jullie hebben maar één leraar, de Messias.

De belangrijkste van jullie is degene die de anderen dient. God zal iedereen die zichzelf geweldig vindt, onbelangrijk maken. Maar de mensen die zichzelf niets waard vinden, die zal God belangrijk maken.'

Er waren weer een paar Farizeeërs en Schriftgeleerden op het tempelplein gekomen. Ook al durfden ze na alles wat er gebeurd was niets meer tegen Jezus te zeggen, toch konden ze het niet laten om hem weer op te zoeken en naar hem te luisteren. Bedeesd gingen ze tussen de mensen in staan.

Ze kwamen precies op het juiste moment, want wat Jezus tot nu toe had gezegd was niet meer dan een inleiding geweest op het oordeel dat hij hen wilde aanzeggen.

Luid klonken Jezus' woorden over het tempelplein: 'Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!**

Want in plaats dat jullie dit volk de weg wijzen naar het koninkrijk der hemelen, houden jullie de mensen weg bij Gods nieuwe wereld. Jullie zullen *niet* in Gods nieuwe wereld komen. Maar jullie zorgen er ook voor dat andere mensen daar niet zullen komen. Om die reden zullen jullie gestraft worden.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Jullie reizen de hele wereld over om er één volgeling bij te krijgen. En als jullie hem gevonden hebben maken jullie hem nog slechter dan jullie zelf zijn. Daarom zullen jullie gestraft worden.

Wat zijn jullie schijnheilig!

Jullie hebben geen verstand! Want het is juist het altaar dat het offer heilig maakt.

Als je de tempel noemt, dan gaat het over God die in de tempel woont. En als je de hemel noemt dan gaat het ook over God. Want in de hemel is zijn troon.

Elke belofte die een mens doet is ook een belofte aan God. Als je een belofte breekt, dan sta je schuldig voor God. Wetsleraren en Farizeeërs, hoe groot is jullie schuld, wanneer jullie de mensen leren om zich niet aan hun beloftes te houden!

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Jullie houden je aan de kleinste regeltjes. Jullie betalen zelfs belasting over de kruiden in je tuin zoals munt, dille en komijn. Maar jullie houden je niet aan de belangrijkste regels van de wet: **eerlijkheid, liefde en trouw**. Dan heeft het ook geen zin om je aan die kleine regels te houden. Jullie zijn leiders zonder verstand. Jullie lijken op iemand die eerst een mug uit zijn wijnglas haalt, maar daarna een kameel die ook in dat glas zit, doorslikt.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Als jullie de kans krijgen stelen jullie van arme mensen en van weduwen. Het laatste dat zij hebben nemen jullie in beslag, terwijl jullie schijnheilig lange gebeden opzeggen. Maar God zal al de mensen straffen die de huizen van weduwen leegeten.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Jullie maken je etensborden en je drinkbekers aan de buitenkant schoon. Maar de slechtheid zit aan de binnenkant. In al het eten en drinken dat jullie gestolen hebben. Daarom zullen jullie gestraft worden. Dat schoonmaken heeft alleen zin als je eerst stopt met stelen.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Jullie lijken goede mensen, maar van binnen zijn jullie slecht. Jullie lijken op een graf met een mooie witte steen aan de buitenkant. Maar alles wat in het graf ligt, de botten van de doden, is onrein. Zo is het ook met jullie. Aan de buitenkant lijken jullie op eerlijke mensen, maar van binnen zijn jullie *schijnheilig en slecht*. Daarom zullen jullie gestraft worden.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** Jullie maken prachtige monumenten voor de profeten van vroeger. En jullie zeggen: 'Stel dat wij vroeger geleefd hadden. Dan hadden wij *niet* meegedaan met onze voorouders die de profeten vermoord hebben.'

Jullie stammen dus af van mensen die profeten vermoord hebben. Dat zeggen jullie zelf. Ga dan ook maar door met het slechte gedrag van jullie voorouders. Dan komt de straf vanzelf.

Jullie stelletje slangen! Denk maar niet dat jullie kunnen ontsnappen aan de straf die God jullie zal geven.

Wetsleraren en Farizeeërs, wat zijn jullie **schijnheilig!** God heeft profeten, wijzen en leraren naar jullie toegestuurd. Jullie zullen sommigen van hen doodslaan of aan het kruis hangen. En jullie zullen anderen in de synagoge met de zweep slaan en hen achtervolgen van de ene stad naar de andere. Maar eens komt de tijd dat God jullie zal straffen omdat jullie onschuldige mensen vermoord hebben. Ja, jullie hebben veel goede en onschuldige mensen gedood. Het begon met de moord op Abel. En het ging door tot de moord op Zecharja, de zoon van Berachja, die gedood werd bij het altaar in de tempel.

Luister goed naar mijn woorden: De mensen die nu leven zullen voor al deze misdaden gestraft worden.

Nog nooit eerder had Jezus zulke oordelen tegen de Farizeeërs gezegd. Alle mensen op het tempelplein waren verbouwereerd. Niemand zei iets. Kon dit zomaar? Iedereen verwachtte dat de Farizeeërs de tempelpolitie zouden gaan halen, hem zouden arresteren en voor het gerecht brengen. Maar er was niemand die ook maar een hand naar Jezus durfde uitsteken. Na alles wat er deze dag gebeurd was had niemand de moed om Jezus kwaad te doen. Geen Farizeeër durfde meer iets te zeggen. Zwijgend gingen ze hun wegen. Maar van binnen kookten ze. Hun haat richting Jezus was groter dan ooit tevoren. Ze hadden nog maar één gedachte: 'Hoe kunnen we hem op een fatsoenlijke manier en zo snel mogelijk doden?'

Hoe kunnen wij zo snel mogelijk Jezus voorgoed het zwijgen opleggen?

Hoofdstuk 76 - Wij willen Jezus zien!

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie de uitdrukking: als een donderslag bij heldere hemel?

Het betekent dat er geheel onverwachts iets gebeurt waar je heel erg van schrikt.

Omie en ik hebben wel eens bij helder weer, geen wolkje aan de lucht, een heel harde knal gehoord. We zeiden dan tegen elkaar: 'Dat was een vliegtuig die door de geluidsbarrière vliegt.'

Maar zo'n **'donderslag bij heldere hemel'** kan ook iets anders zijn en dat lees je in onderstaand verhaal uit de bijbel.

Hoofdstuk 76 - Wij willen Jezus zien - Johannes 12 : 20 - 36

In deze laatste week dat de Here Jezus hier op aarde was gebeurde er nog iets bijzonders. In de tempel kwamen een paar buitenlanders, mensen uit Griekenland, die naar Jezus vroegen. Ze wilden graag met hem kennismaken en hem vragen stellen.

Op zich was het niet vreemd dat er mensen uit andere landen naar Jeruzalem kwamen om daar het Paasfeest te vieren. In alle landen van de wereld woonden Joden en als het mogelijk was wilden ze graag met de grote feesten in Jeruzalem zijn. Dat is vandaag nog zo.

Maar dit groepje mensen uit Griekenland waren *geen* Joden. Wel geloofden ze in de God van Israël. Ook hielden zij zich aan de wetten van Mozes. Maar ze hadden zich niet laten naturaliseren tot Israëliet. Voor de wet waren deze mensen heidenen en ze mochten om die reden in de tempel niet verder gaan dan tot op het voorhof der heidenen. Gingen ze wel verder, negeerden ze het bord *'Voor heidenen verboden'*, dan kregen ze de doodstraf! Ook deze heidenen uit Griekenland hoorden in Jeruzalem van Jezus. Wie sprak er nu niet over Jezus?

De tempel in Jeruzalem

Geen wonder dat zij meer over Jezus wilden weten en van de wonderen die hij deed. Misschien wilde hij hen ook wel onderwijzen.

Er stonden nog zoveel onderwerpen in de oude heilige boeken van Mozes waar zij zo weinig vanaf wisten. En deze leraar die met tollenaars aan één tafel at en zelfs de Samaritanen niet verachtte, die zou zeker wel met hen willen praten, ook al waren zij geen Joden.

Die dag gingen ze naar de tempel op zoek naar Jezus. Maar ze troffen het niet.

Maar ze troffen het niet, want Jezus was op het binnenvoorhof van de tempel en daar mochten geen heidenen komen. Hoe moest dat nu?

Wanneer zou Jezus weer hier komen?

Ze konden toch geen uren blijven staan wachten?

Gelukkig werd hun verteld dat één van Jezus' discipelen bij hen in de buurt was. Het was Filippus die uit Bethsaïda kwam. Blij liepen ze naar hem toe en vroegen: 'Meneer, wij willen graag Jezus zien.'

Filippus begreep direct wat deze buitenlanders graag wilden. Hij twijfelde er niet aan dat Jezus niet met deze mensen zou willen praten, maar was het nu wel zo verstandig om Jezus op te halen? De Farizeeën en Sadduceeën waren al zo boos op Jezus. Wat zou er gaan gebeuren wanneer Jezus zich nu ook nog met heidenen ging bemoeien?

Maar Filippus durfde deze mensen ook niet weg te sturen. Als Jezus dat later zou horen zou hij dat Filippus zeker kwalijk nemen. Maar weet je wat? Hij ging met zijn vriend Andréas overleggen. Die stond vlak bij hem. Samen spraken zij erover en ze besloten dat Andréas naar Jezus toe zou gaan om hem te vragen naar deze mensen toe te gaan.

Maar in plaats van een eenvoudig 'ja of nee', nam Jezus deze vraag heel serieus. Want voor de Here Jezus was deze komst van deze 'heidense Grieken' en hun vraag naar hem een groot en heel belangrijk teken.

Nu de leiders van Israël, de Farizeeën en de Sadduceeën hem voorgoed verworpen hadden en niets meer van hem wilden weten en nu binnenkort ook het gewone volk hem de rug zou toekeren, stonden daar deze Grieken op hem te wachten. Het oude volk van God keerde de Messias de rug toe, maar in hun plaats kwamen de heidenen en vroegen naar hem.

Het maakte Jezus blij, maar tegelijkertijd ook heel bedroefd. Want het was een teken dat zijn einde naderde. Ja, hij zou heel spoedig sterven.

De eenvoudige woorden van Andréas: 'Meester, daar zijn een paar Grieken, die graag met u willen praten', deden Jezus denken aan wat hem te wachten stond: de heerlijkheid boven in de hemel, maar eerst ook het kruis en het donkere graf.

Ernstig sprak Jezus: 'Het moment is gekomen dat de Mensenzoon zijn plaats in de hemel naast God zal krijgen. Luister heel goed naar mijn woorden: Een graankorrel die in de aarde gezaaid wordt, moet sterven. Zolang als hij niet sterft, gebeurt er niets. Maar als hij sterft, levert hij veel nieuwe korrels op. Bedenk daarom: Als je je leven het allerbelangrijkste vindt, dan zal je het voor altijd verliezen. Maar als je bereid bent om je leven op aarde op te geven, dan zal je het eeuwige leven krijgen.

Als je mij wilt dienen, volg mij dan. Mijn dienaren zullen zijn, waar ik ben. Als je mij dient zal je eer krijgen van de Vader.'

De mensen om Jezus heen begrepen deze woorden van Jezus niet. De discipelen keken elkaar aan, net alsof ze wilden zeggen: 'Nu praat Jezus al weer over zijn sterven. Maar dat kan toch helemaal niet?'

En daar hoorden ze Jezus zeggen: 'Ik moet nu bijna sterven. Ik ben bang. Zal ik zeggen: Vader, red mij van de dood? Nee, want ik ben juist op aarde gekomen om te sterven. Daarom bid ik: 'Vader, laat iedereen uw grote macht zien.'

Nog maar nauwelijks had Jezus deze woorden gesproken of er kwam een machtig geluid uit de hemel, een Stem sprak: **'Ik heb mijn macht laten zien en ik zal het opnieuw doen!'**

De mensen op het tempelplein keken verschrikt omhoog. Was dit een donderslag? Onweerde het? Maar dat kon in dit jaargetijde niet en al helemaal niet bij deze heldere lucht.

Maar anderen zeiden: 'Luister, een engel heeft iets tegen Jezus gezegd.'

Alleen de discipelen die Jezus zoveel beter kenden en die in hem geloofden, hadden de woorden van God verstaan. Ja, ze wisten dat God Zelf tegen zijn Zoon gesproken had.

Jezus zei tegen de mensen: 'Niet om mij is die Stem er geweest, maar als een teken voor jullie opdat jullie in mij geloven. Nu is het beslissende moment voor de wereld gekomen! Satan zal uit de hemel gegooid worden. Ik moet van de aarde verhoogd worden. Alle mensen die in mij geloven, ook heidenen zal ik naar mij toehalen.'

De mensen om Jezus heen begrepen niets van deze woorden. Ze begrepen niet wat Jezus bedoelde met dat mooie voorbeeld van de graankorrel die eerst moet sterven, voordat hij vrucht kan geven. Niemand begreep dat Jezus eerst moest sterven, voordat hij zijn Koninkrijk kon stichten.

Maar de woorden '*verhoogd worden*' kenden ze wel degelijk. Ze begrepen heel goed wat Jezus bedoelde. Hij zou sterven aan een kruis. De dood die een vervloekte kreeg.

Wat de mensen niet begrepen? Jezus zou verhoogd worden zoals eeuwen geleden de slang in de woestijn toen het volk Israël onderweg was naar het beloofde land.

Jezus zou van God de straf krijgen die de mensen verdiend hadden, net zoals de slang in de woestijn het teken was geweest.

Nee, dat begrepen ze niet en verwijtend zeiden ze: 'Wij hebben uit de heilige boeken geleerd dat de Messias voor altijd bij ons blijft. Maar u zegt dat de Mensenzoon een hoge plaats moet krijgen, boven de aarde. Wie is die Mensenzoon dan? Bent u de Messias of niet?'

Jezus gaf geen antwoord op deze dwingende vraag. Pas op de laatste dag hier op deze wereld zou Jezus op deze vraag antwoord geven aan de hoogste rechter in Israël. Wel waarschuwde Jezus de mensen nog een keer.

Hij zei: 'Ik zal nog maar kort bij jullie zijn. Ga daarom nu in Mij geloven, want Ik ben het ware licht. Dan zal het donker jullie straks niet in zijn macht krijgen. Want iemand die in het donker leeft, ziet niet waar hij heen loopt. Geloof in Mij, nu ik hier nog ben. Dan zullen jullie voor altijd bij Mij bij het licht horen.'

Toen veel jaren later de apostel Johannes deze woorden van Jezus in zijn evangelie schreef, heeft hij er niet bij verteld of Jezus ook met die Grieken gesproken heeft. Is ook niet belangrijk, want in dit verhaal ging het niet om de Grieken, maar om hun vraag om Jezus te zien. Een teken voor het volk Israël en ook een ernstige waarschuwing.

Toen Jezus 33 jaar eerder in Bethlehem werd geboren kwamen de wijzen uit het oosten om hem te aanbidden.

En nu, in de laatste week dat Jezus op deze wereld was en de leiders van Israël hem *niet* geaccepteerd hadden, hem zelfs wilden doden, gaf God nog een teken: de heidenen uit het westen kwamen en vroegen naar de Zoon van God.

De apostel Johannes

Maar ook dit tweede teken van God wilden ze niet zien....

Hoofdstuk 77 - Twee losse centen

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden las ik het boek 'Een Groninger pastorie in de storm' geschreven door mevrouw Ader. Zij vertelt in haar boek over haar man die tijdens de bezettingsjaren 1940 - 1945 zich verzette tegen de Nazi's, (Duitse soldaten) wat hij met zijn leven heeft moeten bekopen.

Het is een heel indrukwekkend verhaal. Lees dit boek maar eens.

Maar wat op mij met het lezen van dat boek heel veel indruk heeft gemaakt en wat ik nooit vergeten ben, dat is het volgende: Deze dominee Ader fietste in zijn studententijd helemaal vanuit Nederland naar Palestina, (Israël) wat toen nog een mandaat was van het Verenigd Koninkrijk.

Tijdens zijn lange fietstocht kwam hij ergens in de bergen een vrouw met een baby tegen die bijna dood gingen van honger en dorst. Het laatste beetje geld dat hij bezat gaf hij aan die arme vrouw. En daarna fietste hij verder. In haar boek schrijft zijn vrouw dat het haar man tijdens die lange reis heen en terug aan niets ontbroken heeft....

Dan nog even iets anders. Hoeveel je geld waard is. Mijn moeder, jullie overgrootmoeder beppe Sjo vertelde mij eens dat zij en haar tweelingzusje van hun vader op een Paasmaandag allebei één cent kregen, maar dat zij niet alles mochten opmaken aan snoep. Dat was op een Paasmaandag van heel, heel lang geleden toen er ook nog met halve centen betaald kon worden. Mijn moeder en haar tweelingzusje zijn op 6 december 1903 geboren.

Hoofdstuk 77 - Twee koperstukjes - Lucas 21 : 1 - 4

In diezelfde week van grote gebeurtenissen, zoals de koninklijke intocht in Jeruzalem, de tempelreiniging en de felle strijd van Jezus met de Farizeeën en Sadduceeën, gebeurde er iets wat in de ogen van de discipelen weinig te betekenen had. Een arme weduwe bracht als haar offer twee halve centen naar de tempel.

Maar de Here Jezus stelde de daad van deze arme vrouw tot voorbeeld voor al zijn leerlingen en voor iedereen, ook vandaag, die zijn evangelie hoort....

Jezus zat in de tempel in de voorhof van de vrouwen. Dat was vlakbij het grote offerblok waar tempelgangers hun giften brachten.

Heel rijke mannen stonden daar bij de schatkist en ook Jezus hoorde wat voor grote bedragen deze rijke mannen voor de tempel overhadden. Ja, er werden flinke bedragen gegeven.

In die tijd was het de gewoonte dat iedereen zelf zijn gift in het offerblok deed. Maar geld wat je speciaal aan de tempel wilde geven gaf je aan de priester en je zei tegen hem hoeveel geld je gaf.

De priester telde dan het geld na en voordat hij dat geld in de offerkist deed noemde hij luidop het bedrag dat gegeven was. Op deze manier hoorde iedereen wat iemand gegeven had. Dat was niet leuk voor arme mensen die maar weinig konden geven. Maar het hoorde nu eenmaal zo en op deze regel werd geen uitzondering gemaakt.

De discipelen hoorden met enige verwondering de grote bedragen die de priester noemde. Het moest toch wel mooi zijn om zo rijk te zijn en zoveel geld aan God te kunnen geven! Dat zouden zij nooit kunnen doen....

Langs al die rijke mannen in hun peperdure mantels liep daar een arme vrouw naar de priester. Aan haar kleren kon je zien dat zij een weduwe was.

**Ze zagen een arme weduwe 2 losse centen
aan de tempel van God geven**

Ze kreeg een hoogrode kleur toen zij haar gift aan de priester gaf: twee koperstukjes.

Wij zouden vandaag zeggen van twee losse centen.

De vrome priester bij het offerblok keek haar verstoord aan. Hoe durfde zo'n vrouw met zo'n kleine gift hier te komen?

Als zij dit geld niet kon missen, waarom hield ze het dan niet zelf? Het was toch geen verplichting!

Even nog dacht deze priester om dit weinige geld te weigeren, maar dat was toch al te gek. Tenslotte was het een weduwwrouw.

Maar hij schaamde zich bijna, toen hij haar geld in de offerkist liet vallen op al dat zilver en goud. Even luid als bij andere giften riep hij: *'Twee koperstukjes, twee halve centen.'*

De arme vrouw liep verder en was blij dat haar offer aangenomen was. Graag had ze meer geld gegeven. Maar God wist dat zij niet meer kon missen. Vandaag zou ze geen eten kunnen kopen. Maar dat hoefde geen mens te weten. Dat ook zij iets gegeven had aan God voor zijn heilig huis, dat was zo mooi....!

Het werd stil daar bij de schatkamer in de tempel. De priester stond te wachten op nieuwe giften voor de tempel en de discipelen wisten niets te zeggen. Eigenlijk zouden ze wel willen weten wat Jezus hiervan vond. Die vrouw meende het wel goed, maar twee halve centen stelde niet veel voor! Was het dan niet beter om maar helemaal niets te geven?

'Komen jullie eens allemaal bij mij staan', zei Jezus. 'Luister goed naar mijn woorden: Die arme vrouw heeft het meeste gegeven van allemaal. Want de anderen gaven een deel van het geld dat ze overhadden. Maar deze vrouw gaf geld dat ze niet kon missen. Al haar geld gaf zij. Geld waar zij eten en drinken voor moest kopen.'

De discipelen hoorden wat Jezus zei. Dat hij het voor die arme vrouw opnam konden ze begrijpen. Het was waar, die twee halve centen betekenden voor haar veel meer dan al dat goud en zilver dat die miljonairs gegeven hadden. Maar dat Jezus zich nu nog druk maakte om die arme vrouw terwijl er zulke grote dingen stonden te gebeuren. Nee, dat begrepen ze niet goed.

Jezus moest toch wel erg veel van arme en eenvoudige mensen houden. Onbegrijpelijk dat hij zich om hen nu nog zo druk maakte. Dat paste eigenlijk helemaal niet in de verwachtingen die ze allemaal van Jezus hadden. Vandaag of morgen stonden er grootse dingen te gebeuren! Die waren toch veel belangrijker dan zo'n arme weduwnaar.....

Later hebben ze begrepen wat Jezus met de gift van deze arme vrouw bedoelde. Jezus had de wetgeleerden in de tempel voorgehouden dat ze God boven alles lief moesten hebben. In deze arme vrouw die alles wat ze had aan God wilde geven, liet hij zijn leerlingen zien dat hij niet teveel gevraagd had en ook dat een mens het kan doen.

Deze arme weduwe in de tempel mocht voor alle tijden door de eeuwen heen een voorbeeld zijn in Gods gemeente.

Wij kennen haar naam niet en zij zelf heeft niet geweten dat zij door de eeuwen heen voor veel mensen een voorbeeld zou zijn

Een voorbeeld voor alle mensen.

Lieve kleinkinderen,

Wanneer je een Elfstedentocht gaat schaatsen, dan moet je je goed voorbereiden. Raad vragen aan een ervaringsdeskundige, naar hem luisteren en doen wat hij zegt.

Doe je dat niet, weet je het beter en ga je je eigen gang, dan weet ik zeker dat je de tocht niet uitschaatst. Wegens vochtgebrek en met bevroren neus, oren en tenen en nog meer, stort je halverwege in en moet je naar een ambulancepost of zelfs naar een ziekenhuis om weer opgelapt te worden. En het Elfstedentochtkruisje: dat kun je vergeten!

Lieve kleinkinderen, gaat één of meer van jullie ooit een Elfstedentocht schaatsen, vergeet het volgende niet: goede schaatskleding, voor onderweg voldoende eten en drinken meenemen, je hele lichaam insmeren met watervrije

vaseline en vooral niet vergeten: een stukje zeemleer in je onderbroek.

**Hoofdstuk 78 - De komende dingen - Mattheüs 24
Mattheüs 25 : 1 – 13**

Het was al laat in de avond toen Jezus met zijn discipelen vanuit de tempel naar de Olijfberg ging. Op het tempelplein was het nu stil. De discipelen keken vol ontzag naar de hoge gebouwen die duidelijk te zien waren in het licht van de maan. Nergens in de hele wereld was er zo'n mooie tempel als deze in Jeruzalem.

'Wie de tempel van Jeruzalem niet heeft gezien,' zeiden de mensen in die tijd, 'die heeft nog nooit iets moois gezien!'

Geen wonder dat de Israëlieten trots waren op hun Godshuis. Koning Herodes de Grote had veel jaren hieraan gebouwd en de bouw ging nog steeds door. Kosten nog moeite werden gespaard om de tempel steeds maar groter en mooier te maken.

De discipelen waren onder de indruk van deze grote gebouwen. Zo iets moois en stevigs zou toch de eeuwen doorstaan! Maar hun meester Jezus had over de stad en ook over deze tempel het oordeel uitgesproken..... Je kon het eigenlijk niet geloven! Vol bewondering en ontzag zeiden ze: 'Rabbi Jezus, kijk eens naar die gebouwen van de tempel!'

Heel ernstig antwoordde Jezus: 'Bekijk die gebouwen en luister goed naar mijn woorden: Ze zullen helemaal worden afgebroken. Geen steen zal op de andere gelaten worden.' Meer zei Jezus niet.

Maar op de Olijfberg aangekomen kwamen zijn leerlingen Johannes, Jacobus, Petrus en Andréas naar hem toe en vroegen: 'Wilt u ons vertellen wanneer dat allemaal gaat gebeuren? Aan welk teken zullen we kunnen zien dat u komt en dat het einde van de wereld gekomen is?'

Na een lange dag in de tempel was Jezus moe. Maar bij deze vraag van zijn vier discipelen dacht hij niet meer aan rust. Hij was blij dat hij hun nog kon leren over de dingen die gingen komen en dat hij hen tegelijkertijd kon waarschuwen voor het komend gevaar.

Er zou niet veel gelegenheid meer zijn dat Jezus rustig met hen kon praten.

Wat wisten deze vier trouwe vrienden van hem nog maar weinig over de komende dingen! Ja, ze geloofden dat deze tempel verwoest zou worden, alleen omdat hij het gezegd had. Maar zij dachten dat dan tegelijkertijd de hele wereld zou vergaan. Zijn discipelen konden zich niet voorstellen dat na de verwoesting van Jeruzalem het leven weer gewoon door zou gaan, ja zelfs nog eeuwen lang.

Ze hoefden ook niet alles te weten. Alleen het allernodigste zou Jezus hun vertellen. Over de val van Jeruzalem en over het einde van de wereld, veel eeuwen later. Maar zijn discipelen mochten nu nog geloven dat beide oordelen dicht bij elkaar lagen, ja elkaar zouden opvolgen.

Jezus begon te spreken. Een machtige rede werd het van een groot en ver visioen. Over wat er zou gaan gebeuren met de tempel, met de stad Jeruzalem en met de grote wereld, waarin zoveel slechte, gemene en oneerlijke dingen gebeurden. Jezus sprak over het oordeel dat komen zou over Israël. En dan plotseling, bijna zonder een merkbare overgang sprak Jezus over het oordeel dat komt op *de Laatste Dag van deze wereld*.

De vier discipelen konden niet alles in het juiste tijdsbesef plaatsen, maar het meeste begrepen ze wel. Totaal verbijsterd en met gloeiende wangen luisterden ze naar wat Jezus hun vertelde.

Het was alsof ze alles voor hun ogen zagen gebeuren: al het leed en benauwdheid op deze wereld, alle pijn en de grote ondergang. Maar ook hoorden ze over de heerlijkheid, over de nieuwe aarde en nieuwe hemel die komt voor alle mensen die in Jezus geloven.

Niet één van de vier discipelen durfde meer iets te vragen. Niet één viel Jezus in de rede. Ze konden alleen maar luisteren met hun hele ziel....

Jezus ging verder met ernstige waarschuwingen: 'Pas op, laat je niet bedriegen, wanneer ik niet meer bij jullie ben. Want het zal vaak gebeuren dat mensen mijn naam gebruiken. Ze zullen zeggen dat ze de Messias zijn. Maar dat zijn ze niet. Nee, ze zullen veel mensen bedriegen.

Jullie zullen horen dat er oorlog is of dat er oorlog komt. Maar je moet daar niet van schrikken. Want dat moet allemaal gebeuren, *maar het is nog niet het einde van de wereld*. Want eerst zullen alle volken en landen oorlog met elkaar voeren. Er zal hongersnood en overal aardbevingen zijn. Dat is nog maar het begin van de grote rampen die gaan komen.

Jullie zullen het moeilijk hebben. Sommigen van jullie zullen gedood worden. En alle mensen zullen jullie behandelen als vijanden, omdat jullie bij Mij horen.

Veel mensen zullen hun geloof in Mij opgeven. Ze zullen elkaar behandelen als vijanden en elkaar verraden.

Wanneer soldaten komen en jullie voor de rechters brengen, maak je dan geen zorgen over wat je moet zeggen of hoe je het moet zeggen. Want als het zover is zal de Heilige Geest jullie de juiste woorden geven.

Mensen zullen hun eigen broer aangeven om hem te laten doden. En vaders zullen hun kinderen aangeven. Kinderen worden vijanden van hun ouders. Ze zullen zelfs hun ouders laten doden. En omdat jullie bij Mij horen zal iedereen jullie behandelen als vijanden. *Maar als je volhoudt tot het einde zul je gered worden*.

Er zullen veel valse profeten komen die de mensen bedriegen. Er zullen steeds meer slechte dingen gebeuren op aarde. En veel gelovigen zullen hun liefde voor God en voor elkaar verliezen.

Het goede nieuws over Gods Koninkrijk zal overal op aarde verteld worden. Pas als alle volken het gehoord hebben dan zal het einde komen.

'Wanneer zal dit alles gebeuren met deze tempel en de stad Jeruzalem?' vroegen de discipelen. Jezus antwoordde: 'Wanneer jullie in het huis van God de wrede heidenen zien staan met hun afgodsbeelden, weet dan dat de dag van het oordeel is aangebroken. Jullie zullen iets verschrikkelijks zien: *de Grote Verwoester*.

Die zal staan op de heilige plaats. De profeet Daniël heeft daar al over verteld.

Dan moet iedereen die in Judea woont de bergen in vluchten. Als je op dat moment buiten je huis bent moet je meteen vluchten. Ga niet eerst naar binnen om nog iets te pakken. Ook als je buiten de stad Jeruzalem op het land aan het werk bent moet je meteen vluchten. Ga niet eerst terug naar huis om je jas te halen.

Het zal een ramp zijn voor vrouwen die zwanger zijn of een baby hebben.

Bid tot God dat je niet in de winter hoeft te vluchten of op sabbat. Want wat er dan gebeurt zal echt verschrikkelijk zijn. Zo iets is nog nooit gebeurd sinds het begin van de wereld. En zo iets zal daarna ook nooit meer gebeuren.

Gelukkig heeft God bepaald dat die verschrikkelijke tijd niet te lang zal duren. Anders zou niemand het volhouden. God heeft die tijd juist kort gemaakt zodat de mensen die Hij uitgekozen heeft standhouden.

En zelfs dan nog, tijdens die grote nood zullen er leugenprofeten opstaan en zeggen dat zij de Messias zijn. *Geloof die mensen niet!* Ze zullen veel machtige wonderen doen. Zo proberen ze de mensen die door God uitgekozen zijn, te bedriegen.

Als ze zeggen: de Messias is in de wildernis, ga er *niet* heen.

Als ze zeggen: de Messias is in dat huis in de binnenkamer, *geloof het niet!*

Het is waar, één keer zal Ik terugkomen op deze wereld, maar niet met een bende Zeloten in de woestijn en ook niet in het verborgene, in een binnenkamer.

Want als de Mensenzoon komt zal iedereen hem zien, net zoals iedereen de bliksem in de lucht kan zien.

Als die Grote Dag aan het einde der tijden komt, de laatste dag van deze wereld, dan wordt de zon donker en de maan geeft geen licht meer. De sterren vallen naar beneden en alles op aarde schudt heftig heen en weer.

Dan wordt het teken van de Mensenzoon zichtbaar aan de hemel. Alle mensen op aarde zullen huilen en jammeren. Ze zien de Mensenzoon op de wolken uit de hemel komen. Hij komt als een machtige en schitterende koning. Dan zal hij zijn engelen over de hele aarde sturen. Ze blazen op hun trompetten en zo

verzamelen ze alle mensen die bij de Mensenzoon horen. Overal vandaan, ja van de hele aarde.'

Jezus zei: 'Hiermee heb ik jullie vraag beantwoord wat er zal gebeuren met de stad Jeruzalem en daarna met de hele wereld. Let dus goed op de voortekenen die gaan komen. Jeruzalem zal verwoest worden, daar kunnen jullie zeker van zijn.

Het is net als met de vijgenboom. Elk jaar zie je nieuwe bladeren aan zijn takken komen. Dan weet je dat het snel zomer wordt. Dat geldt ook voor de dingen waarover ik verteld heb. Als je al die dingen ziet gebeuren, dan weet je dat het einde snel zal komen.

Luister goed naar mijn woorden: Sommige mensen die nu leven zullen dat nog meemaken. *De hemel zal verdwijnen en de aarde ook. Maar mijn woorden zullen nooit verdwijnen!*

Maar als jullie Mij vragen wanneer die laatste dag, het einde van de wereld en het laatste oordeel zal zijn, dan moet ik jullie het antwoord schuldig blijven.

De Mensenzoon zal onverwacht komen. Niemand weet precies wanneer dat gaat gebeuren. Ook de engelen in de hemel niet. Zelfs Ik weet dat niet. *Alleen God de Vader weet dat.*

Het zal gaan als in de tijd van Noach. Toen waren de mensen bezig met gewone dingen: met eten, drinken en trouwen. Niemand geloofde dat wat Noach zei spoedig zou gaan gebeuren. Totdat de dag kwam dat Noach zijn boot inging. Toen kwam plotseling de grote overstroming en alle mensen verdronken. Net zo plotseling zal ook de Mensenzoon komen.

Als de Mensenzoon komt kan *niet* iedereen met hem mee. Als er bijvoorbeeld twee mannen aan het werk zijn op het land, kan het zijn dat maar één van hen met de Mensenzoon meegaat. De ander moet achterblijven. Of als er twee vrouwen graan aan het malen zijn, kan het zijn dat maar één van hen met de Mensenzoon meegaat. De ander moet achterblijven.

Blijf goed opletten! Want jullie weten niet wanneer jullie Heer zal komen. Stel dat je van tevoren weet wanneer er een dief komt. Dan blijf je wakker en zorg je ervoor dat die dief niet bij je kan inbreken. Maar jullie weten *niet* wanneer de Mensenzoon komt. Dus moeten jullie altijd klaar staan. Onthoud dat goed!

Wat doet een dienaar die trouw en verstandig is? Stel dat zijn heer op reis gaat en hij zijn dienaar de opdracht geeft om goed voor alle knechten te zorgen. Op een dag komt de heer terug en hij ziet dan dat zijn dienaar inderdaad goed voor alle knechten gezorgd heeft.'

Jezus zei: 'Luister goed naar mijn woorden: Die dienaar krijgt een beloning! Hij wordt verantwoordelijk voor het hele bezit van zijn heer.

Maar stel dat die dienaar slecht is en denkt: Mijn heer komt voorlopig niet terug. En hij begint zijn knechten te slaan. Hij eet zich vol en drinkt vrolijk mee met dronken kerels.

Stel dat de heer dan terugkomt op een moment dat de dienaar hem helemaal niet verwacht. Dan zal de heer hem de zwaarste straf geven. Dan gaat die dienaar naar de plaats waar iedereen altijd zal huilen van ellende, wroeging en spijt. Daar gaan ook alle schijnheilige mensen naartoe.'

Omdat laatste dat alle mensen waakzaam moeten zijn en er alle dagen rekening mee moeten houden dat Jezus ieder moment, dus ook vandaag, op deze wereld terug kan komen, vertelde Jezus de volgende gelijkenis:

'Er waren eens tien meisjes die uitgenodigd waren voor een bruiloftsmaaltijd bij een machtig heer die ging trouwen.

Dat was een grote eer voor die meisjes. Ze trokken hun mooiste feestkleden aan en namen ook hun olielampen mee omdat het wel donker zou kunnen worden voordat de bruidegom ook in de feestzaal gearriveerd zou zijn.

Blij gingen ze met hun tieners op stap naar het huis van de bruidegom. Toen ze daar aankwamen was alles wel klaar maar de bruidegom met zijn vrienden waren er nog niet. En het zou ook nog wel een poosje duren voordat zij er zouden zijn.

De meisjes vonden het helemaal niet erg dat ze moesten wachten. Straks, als het donker zou zijn zouden hun lampen schijnen in de duisternis. En zo lang zouden ze niet hoeven te wachten....

Ze moesten in een klein kamertje in het grote huis wachten. Ze staken al vast hun olielampjes aan en als dan de bruidegom kwam waren zij klaar om hem te ontvangen. En zoveel olie gebruikten die olielampjes niet. Voorzichtig zetten ze de lange stokken met de olielampjes eraan vastgebonden tegen de muur en gingen ze zitten. Eerst praatten ze nog druk en blij door elkaar heen maar toen het laat werd en de bruidegom er nog steeds niet was, begon de één na de ander te knikkebollen. In dat kleine kamertje walmden de olielampjes en het vertrek werd warm en benauwd. Het duurde niet lang of alle tien meisjes waren in slaapgevallen.

Terwijl die tien meisjes sliepen en niet meer van tijd noch uur wisten, gingen de kleine olielampjes uit. De olie was op....

Het was al middernacht geweest toen een bode door het huis liep en iedereen waarschuwde dat de bruidegom eraan kwam.

Luid klonk zijn stem door het stille huis: 'De bruidegom komt eraan! Kom, ga naar buiten en loop hem tegemoet!'

Verschrikt werden de meisjes wakker en kwamen overeind. Hoe konden ze nu de bruidegom en zijn bruiloftsfeest vergeten? O, de olielampen waren uitgegaan. De olie moest bijgevuld worden.

Maar van de tien meisjes waren er maar vijf zo verstandig geweest om een flesje reserveolie mee te nemen. Vlug vulden ze hun olielampjes met olie, staken die aan en wilden naar buiten gaan.

'Geef ons een beetje van jullie olie.'

De andere vijf meisjes zeiden: 'Wacht even, geef ons een beetje van jullie olie, dan kunnen onze lampjes ook weer branden en kunnen wij met jullie meegaan om de bruidegom op te halen.'

De vijf 'wijze' meisjes schudden hun hoofden. Nee, zonder je brandende olielamp kon je de bruidegom in het donker niet tegemoet gaan. Maar voor tien olielampen was er niet voldoende olie.

Tegen de vijf 'onverstandige' meisjes zeiden ze: 'Heel jammer, maar wij kunnen onze olie niet met jullie delen, want dan zullen bij gebrek aan olie onderweg alle tien olielampjes uitgaan. Maar gaan jullie toch vlug naar de winkel en koop olie voor jullie eigen lampen. Die winkel is dichtbij en de bruidegom is nog lang niet hier.'

Zo vlug ze konden liepen de vijf meisjes langs de donkere wegen naar de stad. Waarom hadden ze ook niet eerder aan reserveolie gedacht! Nu waren alle winkels gesloten en hoe vlug zouden ze de olieverkoper uit zijn bed hebben geklopt? Als ze maar niet te laat kwamen en de deur van de feestzaal gesloten zou zijn.....

Ondertussen liepen de vijf 'wijze' meisjes door de stad. Ze gingen de stadspoort uit en daar in de verte zagen ze de blijde optocht van de bruidegom al aankomen. Een grote optocht met veel fakkels en lampen bewoog zich langzaam door de stille nacht. De vijf meisjes liepen snel hun bruidegom tegemoet en nadat ze hem begroet hadden en hem de nodige eer hadden gegeven, sloten ze zich aan bij de feestvierende optocht en gingen ze naar de bruiloftszaal. Toen alle gasten binnen waren en iedereen zijn plaats had gekregen aan de lange tafels, sloten de slaven de deuren van het huis.

'Heer, doe alstublieft de deur open.'

Met een hoogrode kleur op hun wangen en heel bang riepen ze: 'Heer, doe alstublieft de deur open. We zijn wel te laat, maar onze olielampen branden nu wel!'

Streng klonk zijn stem, toen de bruidegom antwoordde: 'Ik ken jullie werkelijk niet!'

En de deuren bleven gesloten....

De Here Jezus eindigde zijn verhaal met de woorden: *'Blijf dus altijd goed opletten. Want jullie weten niet, wanneer de Heer zal komen.'*

Na deze gelijkenis sprak Jezus verder over wat er zal gebeuren op die Grote Dag wanneer Hij terugkomt op

deze wereld. Maar deze keer zonder beeldspraak en ook niet meer in gelijkenissen, zodat zijn discipelen het goed zouden kunnen begrijpen.

Jezus zei: 'Als de Mensenzoon komt zal het zo gaan: Hij komt met alle engelen uit de hemel. En hij zal als koning op zijn troon gaan zitten. Dan worden alle mensen van de wereld bij hem gebracht. Hij zal de mensen verdelen in twee groepen. Net zoals een herder zijn kudde verdeelt in schapen en bokken. De Mensenzoon zet de ene groep mensen aan zijn rechterhand en de andere groep mensen aan zijn linkerhand.

Dan zal de Mensenzoon tegen de mensen aan zijn rechterhand zeggen: 'Kom, in mijn Koninkrijk. Dat is voor jullie. Want mijn Vader heeft het echte geluk voor jullie bestemd. Dat was al de bedoeling vanaf het begin van de schepping.

Want toen ik honger had gaven jullie mij te eten. Toen ik dorst had gaven jullie mij te drinken. Toen ik een vreemdeling was namen jullie mij in huis. Toen ik naakt was gaven jullie mij kleren. Toen ik ziek was zochten jullie mij op. Toen ik gevangen was kwamen jullie naar mij toe.'

Dan zullen die goede mensen zeggen: 'Maar Heer, wanneer is dat gebeurd? Wanneer had u honger en gaven wij u te eten? Wanneer had u dorst en gaven wij u te drinken? Wanneer was u een vreemdeling en namen wij u in huis? Wanneer was u naakt en gaven wij u kleren? Wanneer was u ziek of gevangen en kwamen wij naar u toe?'

Dan zal de Mensenzoon tegen hen zegen: 'Luister goed naar mijn woorden: *Elke keer dat jullie iets goeds deden voor één van de gelovigen die hier naast mij staan, deed je iets goeds voor Mij.*'

Daarna zal de Mensenzoon tegen de mensen aan zijn linkerhand zeggen: 'Jullie zullen worden gestraft. Ga weg, naar het eeuwige vuur dat bedoeld is voor de duivel en zijn dienaren. Want toen ik honger had gaven jullie mij niet te eten. Toen ik dorst had gaven jullie mij niet te drinken. Toen ik een vreemdeling was namen jullie mij niet in huis. Toen ik naakt was gaven jullie mij geen kleren. Toen ik ziek was en gevangen hebben jullie mij niet opgezocht.'

Dan zullen ook die mensen zeggen: 'Maar Heer, wanneer is dat gebeurd? Wanneer had u honger en gaven wij u niet te eten? Wanneer had u dorst en gaven wij u niet te drinken? Wanneer was u een vreemdeling en namen wij u niet in huis? Wanneer was u naakt en gaven wij u geen kleren? Wanneer was u ziek of gevangen en hebben wij niet voor u gezorgd?'

Dan zal de Mensenzoon tegen hen zeggen: 'Luister goed naar mijn woorden: Elke keer dat jullie niets deden voor één van de gelovigen die hier naast mij staan, *deed je niets voor Mij.*'

Die mensen krijgen de eeuwige straf. Maar de goede mensen krijgen het eeuwige leven.'

Het was stil op de Olijfberg. Jezus sprak niet meer. De discipelen voelden zich erg terneergeslagen na alles wat ze gehoord hadden.

Zwijgend keken ze naar de stad, naar de tempel die daar zo schitterde. Zo rustig lag daar Jeruzalem, zo hoog staken de gebouwen van de tempel daarboven uit. Je kon bijna niet geloven dat heel Jeruzalem in vuur en vlammen ten onder zou gaan. Als Jezus het niet zelf had gezegd....

Maar dit oordeel over Jeruzalem kon niet het einde van de wereld zijn. Na de val van de stad en de tempel zou hun Heer weer komen op de wolken van de hemel en zou Hij alles Heerlijk maken. Daar moesten ze op wachten had Jezus gezegd. En daar moesten ze om bidden.

Maar als dat zo was, dat Hij na lange tijd weer bij hen terug zou komen, dan moest Hij eerst weggenomen worden. Ook dat was heel moeilijk te begrijpen. Meer dan drie jaar hadden ze hem gevolgd. Alle dagen waren zij bij hem geweest en hadden ze hem alles kunnen vragen. Alles deden ze wat Jezus hun gebod. Hoe zou het zijn wanneer Jezus niet meer bij hen was? Ze konden zich er geen voorstelling van maken.

Daar hoorden ze Jezus zeggen: 'Jullie weten dat het Paasfeest bijna begint. Dan zal de Mensenzoon uitgeleverd worden aan mensen die hem aan het kruis zullen hangen.'

Bang keken ze Jezus aan. Zo rustig had Jezus deze woorden gezegd en tegelijkertijd ook zo diep ernstig dat ze het wel geloven moesten!

Op het komende Paasfeest! Aan het kruis! Het was zo verschrikkelijk, zo onbegrijpelijk.... Of zouden deze woorden van Jezus toch ook weer een gelijkenis zijn? Een raadselspreuk? Ze wisten het niet en ze durfden het Jezus niet te vragen.

Het was al laat in de nacht toen ze daar op de Olijfberg doodmoe in een diepe slaap vielen.

Hoofdstuk 79 - Judas, de man van Kariot

Lieve kleinkinderen,

In de bijbel staat: geloof, hoop en liefde, maar de belangrijkste van deze drie is de liefde.

Op 16 oktober 1970 zijn omie en ik in de kerk in Loppersum getrouwd. De dominee preekte over 1 Korintiërs 13. Ik raad jullie aan om dit hele hoofdstuk een keer te lezen. Een bijzonder mooi hoofdstuk is dit. In vers vijf staat ook over de liefde: zij zoekt zichzelf niet.

In onderstaand hoofdstuk, 'Judas, de man van Karioth' gaat het over de discipel die Jezus verraden heeft. Judas hield heel veel van Jezus. Maar omdat Jezus niet deed wat Judas wilde, veranderde Judas zijn liefde in haat. In zijn liefde voor Jezus wilde Judas er zelf beter van worden.

Lieve kleinkinderen, hoe vaak gebeurt dat nog dat uit teleurstelling de liefde van een man of vrouw verandert in haat? Jullie kennen allemaal wel een klasgenoot van wie de ouders na een 'vechtscheiding' uit elkaar zijn gegaan. Hoe teleurgesteld in elkaar waren die ouders. Ja, toen ze trouwden hadden ze een totaal ander verwachtingspatroon van elkaar dan in de praktijk waar bleek te zijn.

Als je in je liefde voor je man of je vrouw alleen jezelf zoekt, alleen je eigen genot, dan houdt je huwelijk geen stand.

Hoofdstuk 79 - De man van Kariot - Lucas 22 : 1- 6

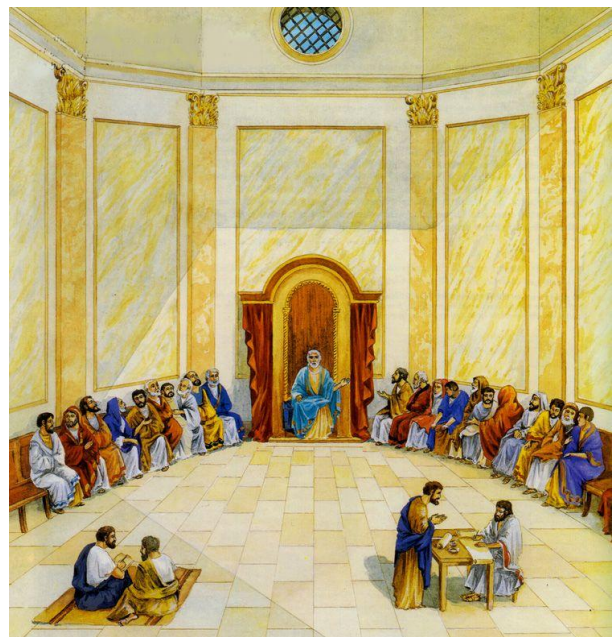
In diezelfde week kwam het Sanhedrin in één van de bijgebouwen van de tempel bijeen om te overleggen, wat ze met Jezus gingen doen. Het was niet de eerste keer dat ze bij elkaar kwamen om over dit onderwerp te praten. Hun besluit stond al heel lang vast: Jezus moest dood. Het ging er nu alleen maar om wanneer ze dat het beste konden doen.

Als Jezus, deze Nazarener nu een normaal en gewoon man was geweest, een reizend leraar of een wonderdokter zoals er in die tijd wel meer door het land trokken, dan hadden ze wel geweten hoe ze dit probleem 'Jezus' aan hadden moeten pakken. Er was altijd wel iemand te vinden die voor veel geld een moord wilde plegen. Zo iets was natuurlijk niet volgens de wet, maar een groot kwaad kon dat niet zijn: die verrader verdiende niet beter en als zo'n moord nu het volk ten goede kwam? De Zeloten vermoordden ook wel eens stiekem iemand. En als je het een beetje handig aanpakt kraaide er geen haan naar. Zelfs de Romeinen maakten zich niet druk over een vermoorde Jood meer of minder. Als die Jood maar geen vriend van hen was geweest.

Maar één ding was zeker, zoals het nu met die Jezus ging zo kon het niet langer. Zelfs wanneer het gewone volk niet bij hem was moest men toch altijd nog rekening houden met zijn twaalf leerlingen. Zij volgden hem overal en zij deden alles voor hem. Het was gewoon onmogelijk om Jezus stiekem gevangen te nemen en hem te doden. Maar stel dat hen dit wel zou lukken, dan hadden ze nog hun doel niet bereikt. Zijn leerlingen zouden gewoon zeggen dat Jezus op reis was gegaan, de wildernis in en dat hij terug zou komen om zich te openbaren als de Messias. Dat gewone volk was dom genoeg om zo'n verhaal te geloven.

Er was maar één manier om definitief van Jezus af te komen: ze moesten hem gevangen nemen en hem als een oproerkraaijer, een rebel aan de Romeinen overleveren. Pas wanneer stadhouder Pilatus hem veroordeeld zou hebben en hij als een valse Messias aan het kruis hing, pas dan zouden de Galileeërs beseffen dat ze bedrogen waren en hun verering voor Jezus zou veranderen in felle haat.

Maar zelfs al zouden zij deze plannen kunnen verwezenlijken, dan nog zouden ze uiterst voorzichtig te werk moeten gaan.

Het Sanhedrin, het hoogste rechtscollege in Jeruzalem

Het was waar, de volksgunst voor Jezus was niet meer zo groot als een paar dagen geleden toen Jezus op een ezelsveulen Jeruzalem was binnengereden. Maar dat kon zo weer veranderen. Konden ze Jezus op het tempelplein gevangen nemen met als die mensen om hem heen? Nee, als de mensen Jezus met de handboeien om zouden zien dan zou zo de vlam in de pan kunnen slaan en een groot oproer uitbreken. Er broeide toch al veel verzet in de overvolle stad Jeruzalem nu tijdens het Paasfeest de rebel Barabbas en twee van zijn handlangers gekruisigd zouden worden.

En op deze dag nam het Sanhedrin, de hoogste rechtbank in Israël het volgende besluit: de tempelpolitie zou Jezus gevangen nemen en wel voor het Paasfeest. Lukte dat niet, dan een week erna. Maar zeer beslist niet tijdens het Paasfeest en ook niet op het tempelplein.

Maar toen deze hoge heren van het Sanhedrin de rechtszaal verlieten, hadden ze toch geen goed gevoel over hun genomen besluit. Ja, met hun plannen om Jezus te doden was het al zo vaak misgegaan....

Maar op deze zelfde dag terwijl de overpriesters en de Schriftgeleerden overleg pleegden met de officieren van de tempelwacht, gebeurde er iets waar geen mens rekening mee had gehouden en dat alles veel gemakkelijker maakte: Judas Iskariot, één van de twaalf leerlingen van Jezus kwam bij hen en bood hun aan om Jezus voor geld aan hen over te leveren....

Er was een tijd geweest, in het begin toen Jezus door de dorpen en steden van Galilea trok, dat ook Judas in Jezus geloofde en zeker wist dat hij de Messias was. Judas had geen spijt dat hij alles achter zich gelaten had om Jezus te volgen. Het was hem een eer om een leerling te zijn van deze profeet uit Galilea. Judas geloofde met hart en ziel dat eens het hele volk Israël Jezus zou aannemen als hun Messias.

Ja, dat zouden blijde tijden worden wanneer Jezus op de troon van David zou zitten en heerschappij zou voeren over alle volken van de hele wereld.

Wat gaf het dat hij nu nog arm was, geen eigen huis bezat en dat hij zelfs van giften en gaven moest leven als zo'n heerlijkheid hem te wachten stond?

Door lijden naar heerlijkheid. Ging dat niet altijd zo met wie door waarheid groot werd? Was dat ook niet zo met Jozef gegaan? Vanuit de gevangenis was hij onderkoning worden van Egypte! En hoe was het gegaan met Mozes en met koning David?

Spraken de profeten ook niet meer over het lijden van de Messias dan over zijn Heerlijkheid? Ja, het zou wel goed komen met de Man van Nazareth. En hij, Judas, wilde alles met hem delen. Ook dit armoedig bestaan van zwerven van stad naar stad. Of tijdens de lange dagtochten honger en dorst lijden. Ook voor Judas was het geen probleem om de hitte van de zomer en de kou van de winterdagen te doorstaan. Zelfs niet de vijandschap en alle hoon en smaad van de leiders van het volk. Want hoe groter het lijden dat zij nu moesten doorstaan, des te groter zou de glorie zijn die hen te wachten stond.

Heel lang zou het niet meer duren. Dit werk in Galilea kon niet anders zijn dan een begin. Als steeds meer mensen in Jezus zouden gaan geloven en hem volgen, dan zou hij opgaan naar Jeruzalem en zijn Koninkrijk stichten. Geen macht ter wereld zou hem kunnen tegenhouden. Pilatus niet en ook al die Romeinse legioenen uit Rome niet.

En zij, de twaalf leerlingen van Jezus die alles achter zich hadden gelaten om hem te volgen, zouden met hem delen in zijn glorie. Judas had zo zijn gedachte dat hij als enige Judeeër van de twaalf niet de slechtste positie zou innemen in Jezus' Koninkrijk.

De dag kwam dat Jezus hen allemaal twee bij twee, door de dorpen en steden van Israël stuurde. Ook Judas ging mee en verkondigde aan de mensen dat het evangelie van de Messias was gekomen.

Ook Judas legde zieke mensen de handen op en ze genazen. Ook voor Judas gingen in Jezus' Naam de boze geesten op de vlucht.

Wat was Judas blij! Dit was een teken van de komende Heerlijkheid van Jezus waarin hij mocht delen.

Soms zag hij zichzelf al zitten in een groot paleis met buigende bedienden en slaven die vlogen op al zijn wenken. Slechts één troon zou groter en hoger zijn als die van hem: die van de Messias zelf.

Judas had het zelf niet eens door, maar toen al, terwijl hij nog in Jezus geloofde dacht hij meer aan zijn *eigen* eer dan aan de glorie van de Messias. Dacht hij meer aan *zichzelf* dan aan Jezus!

Niet lang na die wonderbaarlijke reis door het hele land was de ommekeer gekomen. De Zeloten wilden niets meer van Jezus weten. Het gewone volk dat nog wel jubelde bij elk wonder dat Jezus deed, geloofde niet meer dat Jezus de beloofde Messias was. En het allerergste was dat de leiders van het volk Jezus haatten.

Het ging allemaal heel anders dan Judas zich had voorgesteld.

Jezus deed niet wat hij van hem verwachtte.

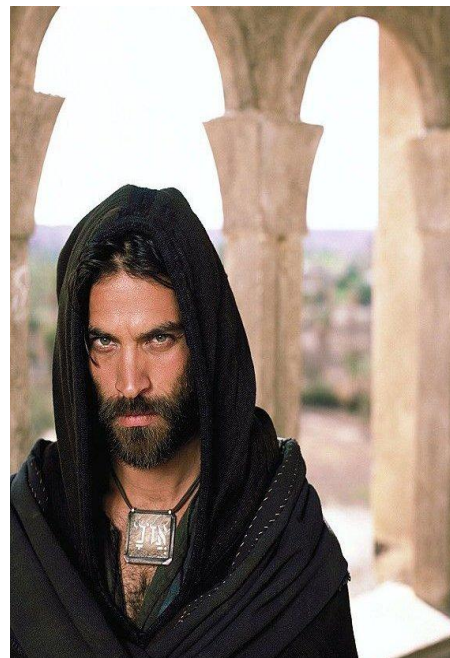
Als Jezus de Messias was, waarom deed hij dan niet meer zijn best om het hele volk voor zich te winnen? Dat hij niet in zee wilde gaan met die wilde Zeloten was te begrijpen. Maar waarom moest Jezus steeds met zijn scherpe antwoorden de Farizeeën tegen zich in het harnas jagen? Als het ooit iets met Jezus zou worden dan

had hij die hoge heren toch nodig?

En dan die vreemde uitspraken van Jezus! Zijn koninkrijk was niet van deze aarde. Hij was niet gekomen om te heersen, maar om te dienen. Dat zei je toch niet? Zeker niet wanneer je uit het geslacht van koning David kwam! Stond er niet in de oude Schriften dat de Messias de heidenen zou regeren met een ijzeren scepter? Jezus, die met tollenaars aan één tafel ging zitten eten..... Hoe kon hij Israël dan zuiveren van alle ongerechtigheden?

Judas worstelde met deze vragen. Hij begreep alles niet meer. Maar Judas was te eigenwijs om met zijn vragen naar Jezus te gaan. Ook met de andere discipelen kon hij hierover niet praten. Zij begrepen Jezus ook lang niet altijd. Maar zij accepteerden wel alles wat Jezus zei, ook al ging het in tegen alles wat zij hoopten en verwachtten. Maar dat kon Judas niet! Hij wilde Jezus graag volgen, alleen moest hij dan wel weten wat daarvan de gevolgen waren.

Elf discipelen geloofden rotsvast in Jezus. Maar de meesten van hen waren eenvoudige visserslui uit Galilea. Zij zagen het niet eens dat het met Jezus de verkeerde kant op ging. Hij, Judas geloofde niet meer dat Jezus de beloofde Messias was. In elk geval zou hij heel goed opletten en als het nodig mocht zijn zou hij zich op tijd uit de voeten maken. Hij moest er wel goed aan denken dat hij niet zo arm als een kerkrat achterbleef als het straks met Jezus misging.

Judas Iskariot

In die tijd begon Judas een beetje geld voor zichzelf achter te houden wanneer hij geld moest uitdelen aan arme mensen. In het begin schaamde hij zich een beetje, maar later ging het stelen uit de gemeenschapspot vanzelf.

Dat het nooit iets kon worden met dat koningschap van Jezus, werd met de dag duidelijker. Jezus had al een paar keer gesproken over zijn dood en als dat waar was, dan was alles voor niets geweest.

Jezus was een Messias die niet sprak over strijd en overwinning, maar over lijden en sterven....

En toen Jezus later naar Jeruzalem ging en daar met zijn werk begon werd het hem helemaal duidelijk. Jezus deed niet zijn best om bij het Sanhedrin in de gunst te komen. In plaats daarvan joeg hij alle leiders van Israël tegen zich in het harnas.

Soms leek het erop alsof Jezus zijn eigen dood zocht! Je hoefde geen profeet te zijn om te weten waar dit op zou uitlopen. Jezus was niet eens meer veilig in de stad Jeruzalem! Hij moest voor zijn eigen veiligheid vluchten naar buiten de grenzen van Judea. En zo iemand wilde de Messias zijn, dacht Judas bitter.

De grote Davidszoon....

Nog één keer had Judas nog hoop gehad dat het toch nog goed zou komen. Dat was tijdens die vreemde reis naar Jeruzalem, toen ze niet door het land van de Samaritanen gingen, maar met heel veel mensen rechtstreeks optrokken naar de tempel in Jeruzalem.

Die mars door Jericho, de roep van Bartiméus, het gejubel van de Galileeërs, de palmtakken op de weg.....

Zou Jezus toch nog koning worden? Durfde Jezus het nu wel aan? Als hij het wilde en alles op alles zou zetten, dan moest het lukken! Maar het was duidelijk. Jezus wilde niet doen wat Judas van hem verwachtte...

Diezelfde avond nog waren zijn ogen opengegaan. Dat was in de eetzaal waar Maria de voeten van Jezus zalfde. Het was heel duidelijk! Geen koningseer, geen kroon en geen gouden scepter wachtte Jezus, maar het duistere graf.

'Zij heeft mij in het voren gezalfd voor mijn begrafenis.'

Deze woorden van Jezus kon Judas maar niet meer kwijt raken. Steeds maar weer moest hij hieraan denken. Deze gedachte maakte hem steeds bozer. Het was dus helemaal niet de bedoeling van Jezus om *zijn koninkrijk* te stichten!

Toch liet hij zich 'Zoon van David' noemen en nam hij de hulde van de Galileeërs in ontvangst. **Maar Jezus had hen allemaal bedrogen.** Zijn twaalf leerlingen en alle mensen om hem heen en ook het volk van Jeruzalem. En als ze niet goed opletten dan sleepte Jezus hen allemaal mee de dood in!

En dan wat Jezus zei over geld geven aan de armen. Dat er ook later arme mensen zouden zijn die men goed kon doen. *Dat vergaf hij Jezus nooit weer.* Die toon waarop hij dat gezegd had, verwijtend en tegelijkertijd ook van 'kom Judas en vertel het mij.'

Jezus wist dus dat hij van de armen gestolen had. Maar hij had er niets van gezegd. Wanneer Jezus hem gestraft had, hem voor het oog van iedereen als dief ontmaskerd had, ja dat had hij kunnen begrijpen. Maar dit stil verwijt.... *Hij kon er niet tegen!*

Judas kon nog naar Jezus toegaan en schuld bekennen, maar dat wilde hij niet. Hij, Judas Iskariot, hij wou niet bidden en smeken om vergeving. Hij wilde niet leven van genade: hij wilde zijn recht hebben. Het was *recht* dat Jezus koning werd. Dat hij zou heersen over de hele wereld en dat hij, Judas, deel zou hebben aan de glorie van de grote koning. Het was *onrecht* dat Jezus zijn kansen weggooid en de dood zocht. Nee, nooit zou Judas een Messias volgen die hem onrecht deed!

Na die avond in Bethanië haatte Judas zijn Meester. Maar hij liet niets merken. Als een echte vriend liep hij met Jezus mee. Hij liep vooraan bij de intocht in Jeruzalem. Hij stond naast Jezus tijdens de tempelreiniging. Hij zat stil te luisteren toen Jezus sprak over de ondergang van de stad Jeruzalem. Maar boven het 'hosannageroep' van de Galileeërs uit, boven het geblaat van de schapen die geofferd werden, boven de droeve woorden van Jezus, hoorde hij steeds weer die woorden: '... tot mijn begrafenis. Ja, dat betekende **de dood en het graf**'. Maar zo hoefde het niet! En als Jezus **niet wilde** om tot Koning gekroond te worden.... En al groter en verschrikkelijker werd zijn toorn en zijn haat.

De volgende dag hoorde Judas dat het Sanhedrin had besloten om Jezus te doden en dat de overpriesters en de tempelofficiëren met elkaar overlegd hadden hoe ze Jezus op de beste manier gevangen konden nemen. Op dat moment wist Judas wat hem te doen stond. Hij zou hen helpen en op die manier wraak nemen over alles wat die rabbi hem aangedaan had! Hij twijfelde niet meer. Nee, nu direct ging hij naar de tempel. Hij nam de kortste weg. Hij liep alsof alle duivels uit de hel hem stuurden. Dit was zijn dag! Hij kon alleen nog maar denken aan zijn wraak.

Wraak over alle vergeefse verwachtingen, over al zijn hoop, over alle armoede en schande, over alle liefde van Jezus en over zijn groot geduld. Want nu hij hier liep door de stille straten wist hij diep in zijn hart dat Jezus hem nog niet losgelaten had. Dat hij zelfs nu nog bij Jezus mocht komen en dat Jezus hem zou vergeven. Had Jezus niet zelf gezegd van 'zeventig keer zeven'? Maar hij ging niet terug. Hij wilde niet. Hij haatte Jezus en nog wel het meest om zijn liefde!

Luid klopte Judas op de deur van een bijgebouw van de tempel. Toen een dienaar hem binnen liet liep hij rechtstreeks door naar de overpriesters. 'Ik kan jullie helpen,' zei hij hees. 'Ik kan jullie helpen om Jezus, de man van Nazareth gevangen te nemen. Wat krijg ik daarvoor?' Het was even stil. Dit kwam te onverwachts. Judas zag niet dat de ogen van de overpriesters langzaam begonnen te schitteren van onheilige blijdschap. Dat ze hun hoofden bogen zodat Judas niet kon zien hoe blij ze met dit aanbod waren. Pas toen ze zichzelf weer onder controle hadden nam de oudste overpriester het woord. Bijna koel en uit de hoogte sprak hij: 'Wanneer u ons die Nazarener in alle stilte in handen kunt spelen, op een plek waar niemand het ziet, dan krijgt u van ons dertig zilveren munten.'

Dertig zilveren munten

Het was geen hoge prijs voor zo'n laf verraad, maar toch altijd nog meer dan niets. Dit waren drie maandsalarissen van een arbeider of de prijs voor een slaaf. Of je kon er buiten de stadmuur van Jeruzalem een stukje grond voor kopen. En als dit in Judas' ogen te weinig geld was, dan kon over het bedrag gepraat worden. Om een zilveren munt meer zou het niet overgaan.

Maar Judas Iskariot vroeg niet meer, want groter dan zijn geldzucht was zijn haat tegen Jezus. 'Ik neem het aan,' zei hij kort. Toen ze alles besproken hadden, ging Judas weg, de stad door, naar de plaats waar Jezus was. Hij schaamde zich niet voor zijn verraad....

In de zaal van de tempel spraken de overpriesters nog lang na over deze onverwachte bezoeker. Wie had dit ooit kunnen denken? En dan nog wel één van zijn eigen twaalf vrienden! Deze man van Kariot moest hem wel heel erg diep haten dat hij zijn Meester verkocht voor dertig zilveren munten!

Gelukkig zou in het diepste geheim nu toch nog alles goed komen.
Met hulp van deze Judas zou het ook nog kunnen voor het feest. Het had geen zin meer om Jezus' dood uit te stellen.
Blij gingen ze verder met hun dagelijkse bezigheden, deze vrome priesters....

Hoofdstuk 80 - Het gastenvertrek

Lieve kleinkinderen,

*Kennen jullie het zinnetje, de waarschuwing: 'Pas op, de vijand luistert mee?'
Tegenwoordig, met jullie mobieltjes, kan de politie uitzoeken op welke plek jullie zijn wanneer je met je mobiel aan het bellen bent. Wat jullie via de mobiel tegen elkaar zeggen mag niet worden afgeluisterd. Nog niet, maar dat kan wel.*

Lang geleden, toen ik examen deed voor de hoofdkate (dat was in september 1966) moest ik vragen beantwoorden over het boek met als titel: '1984', geschreven door George Orwell. Dat boek gaat over: 'Big Brother is watching you'.

Je Grote Broer ziet en hoort alles wat je doet en zegt.

Is er al veel van wat in dat boek beschreven wordt vandaag aan de dag uitgekomen?

Ja, maar in Nederland gelukkig nog niet alles.

Hoofdstuk 80 - Het gastenvertrek - Lucas 22 : 7 - 13

Het was een dag later, de donderdag voor het Paasfeest. Nog één dag en dan zouden alle vrome Joden het paaslam slachten en in de avond, wanneer het donker was geworden zouden ze met hun familie het paschafeest vieren.

Maar ook deze donderdagavond werd er in menig huis al een feestmaal gehouden met wijn en brood en bittere kruiden, de zogenaamde voormaaltijd.

De volgende dag, op de vrijdag, de grote dag van het Paasfeest, at men de echte paasmaaltijd zoals die in de wet van Mozes voorgeschreven stond.

Ook de Here Jezus hield zich aan dit oud en heilig gebruik. Hij wilde samen met zijn leerlingen in Jeruzalem de voormaaltijd vieren. Een dag later, tijdens het vieren van de grote Paasmaaltijd in de vrijdagnacht zou hij niet meer in leven zijn. Op dezelfde tijd dat in de tempel in Jeruzalem de paaslammeren geslacht werden, zou Jezus hangend aan het kruis zijn leven geven voor zijn volk. Zijn lijden en sterven kwam nu heel dichtbij. Op zijn laatste dag hier op aarde was Jezus' hart zwaar van leed.

Toch was Jezus blij dat hij zonder gestoord te worden de voormaaltijd van het paschafeest met zijn leerlingen kon vieren.

Langzaam liepen ze vanaf de Olijfberg naar beneden, de kant op naar Jeruzalem. Het was nog vroeg in de morgen, maar de discipelen praatten al druk over de paasmaaltijd. Vreemd dat Jezus nog met geen woord hierover gesproken had en vanavond was het al zover. Vorig jaar en ook de jaren daarvoor werd al dagen van te voren alles geregeld. En nu wisten ze nog niet eens in welk huis ze vanavond met elkaar de paasmaaltijd zouden gaan vieren. Als ze maar niet te laat waren om in het overvolle Jeruzalem nog een gastenvertrek te vinden. Natuurlijk, ze hadden de hele dag nog voor zich. Maar als Jezus er nu niet over begon zouden ze hem eraan moeten herinneren. Maar dat durfden ze eigenlijk niet: hij liep daar zo stil en zo ernstig, net alsof hij vergeten was dat zij bij hem waren....

De Here Jezus wist wel dat zijn discipelen zich zorgen maakten over in welk huis zij met elkaar de paasmaaltijd zouden vieren. Hij zou het hun direct vertellen, maar op een andere manier dan zij verwachten. Deze keer wilde hij de naam van de straat niet noemen en ook het huis niet, want Judas was bij hen. Judas, die hem vandaag zou verraden. Jezus had bij één van zijn vrienden een eetzaal besproken, maar dat had hij nog niet tegen zijn leerlingen gezegd. Ze zouden het wel zien wanneer ze met elkaar daar naar toegingen. En op dat moment zou het voor Judas te laat zijn om het Sanhedrin te waarschuwen.

Het mocht dan waar zijn dat in de komende nacht de vijanden van Jezus hem gevangen zouden nemen, maar daarom zou dat nog niet gebeuren in een feestzaal. De soldaten en de tempelpolitie zouden hem niet gevangen nemen in een huis met één nauwe ingang. Dat zou gebeuren buiten de stad op een plek waar Jezus gemakkelijk zou kunnen vluchten. Iedereen kon dan zien dat Jezus zich vrijwillig overgaf.

In een kamer met één deur en één trap zou hij zich *moeten* overgeven. Op de plek waar Jezus deze nacht naar

Waar moet de Paasmaaltijd klaargemaakt worden?

voor Judas genade. Hij kon nog terug en Jezus zijn valse plannen opbiechten. Maar de tijd was dichtbij dat hij voor eeuwig te laat zou zijn. Jezus zou dan zijn discipel overgeven aan de satan. Maar zo ver was het nu nog niet. Deze lange, laatste dag zou Judas nog bij Jezus zijn, zijn woorden horen en zijn diepe liefde voelen. Deze avond zou ook Judas bij hem aan tafel zitten en uit dezelfde schotel brood eten. Als de nacht kwam, het uur van de duisternis, dan pas zou Jezus hem loslaten. Ook de verrader zou zijn tijd uitdienen en volledig deel hebben aan alles wat Jezus gaf....

Maar de vraag van de discipelen was wel zinvol. Het werd tijd dat alles voor de Paasmaaltijd in gereedheid gebracht zou worden. Jezus riep Petrus en Johannes. Luid en duidelijk, zodat ook Judas het goed kon verstaan, zei Jezus: 'Ga de paasmaaltijd klaarmaken zodat we vanavond kunnen eten.'

Petrus en Johannes vroegen: 'Waar zullen we dat doen?'

Jezus antwoordde: 'Ga naar de stad. Daar zal je een man tegenkomen die een kruik met water draagt. Loop achter hem aan totdat hij ergens naar binnengaat. Zeg dan tegen de eigenaar van dat huis: 'Onze meester vraagt waar hij met zijn leerlingen de Paasmaaltijd kan vieren. Dan zal die man jullie naar boven brengen. Daar is een grote eetkamer. En daar moeten jullie de maaltijd klaarmaken.'

Judas had het goed gehoord. Hij verbeet zijn woede. Een man met een kruik op zijn schouder, een huiseigenaar die Jezus kende, een grote eetkamer met tafels en banken.... Nu wist hij nog niets. Zo'n kans als deze kreeg hij misschien nooit weer. Een huis in Jeruzalem, een straat die men kon afzetten, een trap waar je langs moest en een hele dag de gelegenheid om de overpriesters in te lichten! Maar daarom zou zijn plan nog niet mislukken! Er kwamen meer dagen na deze! Met ingehouden woede zag hij Johannes en Petrus gaan. Zij mochten het weten. Zij waren beter dan hij. Maar de dag van zijn wraak zou komen!

De beide discipelen liepen met grote stappen naar Jeruzalem. Er moest nog veel gedaan worden. Ze moesten veel boodschappen doen. Maar het was een eer dat de Meester hun deze opdracht gegeven had. Zij zouden ervoor zorgen dat vanavond wanneer Jezus met de anderen kwam alles tot in de puntjes klaargemaakt was.

Toen ze bijna bij de stad Jeruzalem waren, zagen ze daar een man naar de stadspoort toelopen met een kruik op zijn schouder. Hij viel op want het was in die dagen geen gewoonte dat een man water haalde in een kruik. Dat was werk voor vrouwen. Moest een man water halen dan gebruikte hij een waterzak waar veel meer water in kon.

Maar misschien had hij van zijn heer opdracht gekregen om vers water in een stenen kruik te halen. Dat smaakte veel beter dan uit een leren zak.

Ze volgden de man tot hij de poort van een groot huis binnenging. Op de binnenplaats zagen ze de eigenaar staan en ze vroegen hem: 'De Meester vraagt waar de kamer is waar hij met zijn leerlingen de Paasmaaltijd kan eten.'

De man vroeg niets. Hij wist wel wie hem deze boden gestuurd had. Blij dat hij iets voor Jezus kon doen ging hij hen voor de trap op. Het was een grote bovenzaal die hij hun aanwees, een eetkamer met een tafel en divans waar veel kussens op lagen. Bij de deur stonden de waterkruiken al klaar en er hingen schone doeken bij.

In Jeruzalem zouden niet veel kamers zijn die meer geschikt waren dan deze. Johannes en Petrus trokken hun lange mantels uit en begonnen alles klaar te maken. Het was al laat in de middag toen alles klaar was. Ze waren blij dat ze zover waren.

toegang konden de soldaten hem alleen maar grijpen omdat hij dat zelf wilde. Om die reden had Jezus tegen niemand gezegd waar ze de paasmaaltijd zouden vieren.

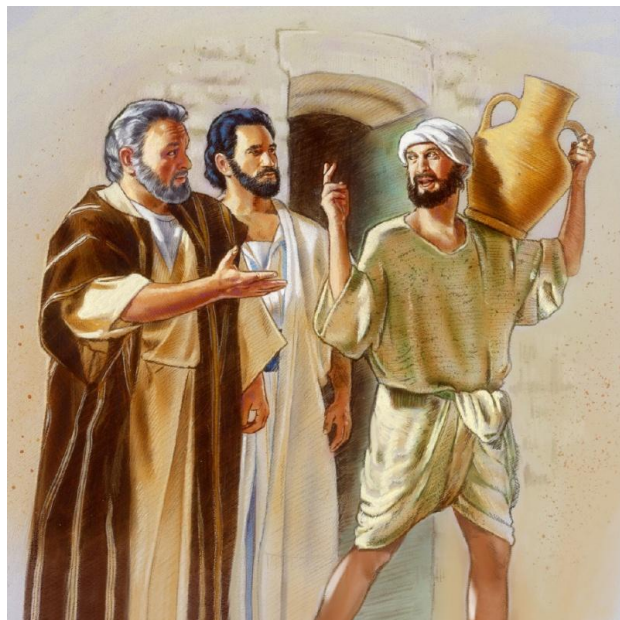
Toen Jezus nog steeds niets hierover zei konden zijn discipelen zich niet langer stilhouden. Ze vroegen hem: 'Heer, waar moeten wij vanavond de paasmaaltijd klaarmaken?'

Jezus zag dat Judas erbij was en dat hij scherp naar elk woord van hem luisterde. Jezus voelde hoe diep Judas hem haatte. Het maakte zijn lijden nog zwaarder. Al wist Jezus dat Judas hem zou verraden, daarom was het nog wel zijn leerling van wie hij hield.

Jezus wilde niet dat Judas de plek zou weten waar ze vanavond naar toe gingen. Maar hij wilde Judas ook niet wegsturen. Nog was er

Ze verheugden zich op de lange feestavond met Jezus in hun midden. Vanavond zou niemand hen storen. Geen zieken die Jezus zouden vragen om genezing. Geen Farizeeërs die met hem zouden redetwisten over de wet van Mozes. Eindelijk een hele avond met Jezus alleen. Als hij nu vanavond maar niet zou beginnen te praten over zijn lijden en sterven en over de ondergang van Jeruzalem en de tempel. Hij was toch de Messias, de zoon van David die zou zitten op zijn troon? Als Jezus nu eens heel eenvoudig zou gaan praten over zijn komende heerlijkheid en dan zonder gelijkenissen. Wat zou dat mooi zijn.....

Toen hoorden ze het geluid van voetstappen op straat en van bekende stemmen. Vlug gingen ze naar de ingangspoort en verwelkomden Jezus en de tien andere discipelen.
Aan de heldere lucht blonken de eerste sterren.

Ze volgden een man met een waterkruik op zijn schouder.

Hoofdstuk 81 - De Paasmaaltijd

Lieve kleinkinderen,

Op het schoolplein staan een groepje jongens op te scheppen, wie wel de beste, de sterkste en de sportiefste vader heeft.

'Mijn vader kan heel goed voetballen. Dat heeft hij van zijn trainer geleerd.'

'En mijn vader kan heel goed timmeren. Dat heeft hij van zijn leraar op school geleerd.'

'Mijn vader is de beste dokter van het hele land. Dat heeft hij op de universiteit geleerd.'

'En mijn vader kan heel goed mensen in nood helpen. Dat heeft hij van Jezus geleerd!'

Hoofdstuk 81 - De Paasmaaltijd - Johannes 13 : 1 - 38

Voor de laatste keer was Jezus deze donderdagavond met zijn twaalf leerlingen samen om met elkaar de paasmaaltijd te vieren. Dat dit de laatste keer zou zijn wist alleen Jezus. Het maakte hem bedroefd, maar tegelijkertijd ook wonderbaarlijk blij: blij omdat hij deze avond nog bij hen mocht zijn om het Pesach te vieren en bedroefd omdat hij nu al zo snel hen moest verlaten. Maar van beiden, van zijn diep verdriet en van zijn grote vreugde begrepen zijn leerlingen niets. Zonder dat ze het zelf beseften maakten zijn leerlingen Jezus' lijden ook nog eens onnodig zwaarder.

Toen ze de eetzaal binnenkwamen en hun plek aan tafel zochten hadden ze allemaal bij de ingang van de deur de waterkruiken gezien. Natuurlijk wisten ze waarom die kruiken daar stonden en waarom Petrus en Johannes die met water gevuld hadden. Voor het eten moesten hun stoffige voeten gewassen worden.

Voordat ze op reis waren gegaan hadden ze zich allemaal helemaal gewassen. Geen vrome Israëliet zou dat nalaten wanneer hij naar een feest ging. Maar op de stoffige wegen werden hun voeten in de sandalen weer vuil. Natuurlijk had iedereen zijn eigen voeten kunnen gaan wassen, maar dat deed je toch niet zelf voor een feestmaaltijd!

Eén van hen had het moeten doen. *Maar een ander de voeten wassen, dat was toch het werk van de geringste slaaf?* Niet één van de twaalf discipelen wilde de minste van hen allemaal zijn!

Had Jezus nu maar iemand aangewezen, dan was het voor hen duidelijk geweest. Jezus had wel naar de kruiken gekeken en daarna van het water in de kruiken naar hen, maar hij had niets gezegd. Daarna was hij naar de tafel gelopen en had zijn plek ingenomen. Wat konden zijn leerlingen anders doen dan zijn voorbeeld volgen?

Nu lagen ze aan tafel, elk op zijn eigen divanbed. Ook dat was anders dan anders. Normaal was het wanneer ze met elkaar aten dat ze aan een tafel zaten. Maar met deze maaltijd, het Pesach, was het de gewoonte dat ze aan tafel aanlagen. Het was een teken dat ze vrije mannen waren, verlost uit de slavernij in Egypte. Wie slaaf is staat te eten en heel soms, bij wijze van gunst mag een slaaf naast zijn heer aan tafel zitten. Maar een vrij man

die aanligt aan tafel doet geen slavenwerk. Als vrij man ga je niet de voeten van een ander wassen! Het was wel jammer dat zij nu met vieze, onreine voeten aan tafel lagen. Ze schaamden er zich een beetje voor. Zo at je toch geen Pesach! Maar de Meester scheen het niet erg te vinden, anders zou hij het wel gezegd hebben.

Als vrije mensen lagen ze aan tafel.

Helemaal volgens de regels begonnen ze met de Pesach zoals die in de wet van Mozes voorgeschreven stond. Als eerste de zegenspreuk over het eten en direct daarna het afspoelen van je rechterhand met water. Maar tijdens het drinken van de eerste beker wijn hadden de discipelen geen vrede de hele situatie. Nog nooit eerder in hun leven waren ze op deze manier aan een Pesach begonnen. Met strakke ogen keken ze doelbewust naar het eten voor hen op tafel, zodat ze hun stoffige voeten maar niet zouden zien. Wie van hen had hun voeten moeten wassen? Wie van hen was de minste van de twaalf? Als Jezus het nu maar gezegd had....

Maar, ze wisten ook niet wie van hen de hoogste in rang was! Johannes lag op zijn divanbed naast Jezus. Maar waarom had hij die ereplaats? Was hij meer, beter dan de andere elf leerlingen van Jezus? Ze hadden toch alle twaalf alles voor Jezus achter zich gelaten! Johannes was toch niet meer dan de anderen. En zou die Johannes later, wanneer Jezus zijn koninkrijk gesticht had, ook de hoogste in rang zijn?

Onbegrijpelijk, maar deze mannen kregen tijdens de Pesach onderling ruzie over deze vraag wie van hen wel de belangrijkste discipel van Jezus was. Er vielen harde en scherpe woorden. Niemand had door hoeveel verdriet ze hiermee Jezus deden. Jezus wilde hun nog zoveel vertellen en in plaats dat ze luisterden, maakten ze door hun geruzie onderling Jezus' lijden nog zwaarder. Hoe vaak had Jezus hun niet verteld dat ze niet zichzelf moesten zoeken maar dat ze elkaar moesten dienen. Waren ze allemaal vergeten dat Jezus een keer een kind in hun midden had gezet met de woorden dat wilden ze het koninkrijk van God binnengaan zij moesten worden als een klein kind. Nog één keer zou hij het hun duidelijk maken. Maar dan niet met woorden, maar met de daad.

Zonder iets te zeggen ging Jezus staan. Zijn ogen stonden verdrietig. Maar tegelijkertijd zag hij zijn twaalf leerlingen met een grote, diepe liefde aan.

Jezus liep naar de deur waar de waterkruiken stonden en deed zijn mantel uit. Het werd stil in de eetzaal, doodstil. Niemand durfde meer iets te zeggen en met verbaasde ogen keken ze naar Jezus die water in een waskom schepte en een grote handdoek om zich heen sloeg. Pas toen Jezus terugliep naar de tafel begrepen ze wat Jezus wilde gaan doen.

Maar dat kon toch niet! Jezus, Gods Zoon die hen de voeten ging wassen! Zij, zijn leerlingen lagen aan tafel en Jezus ging het werk doen van een slaaf....

Waarom, waarom gebeurde dit? Waarom riep hij niet één van hen om dit te doen? Waarom zei Jezus niets? Was hij boos op hen allemaal?

Bang, terwijl ze zich ook schaamden, zagen ze hoe Jezus bij de eerste divanbank knielde en met het werk begon. Was er dan niet één van hen die opsprong en zei: 'Jezus, geef mij de handdoek en laat mij dit slavenwerk doen.'

Nee, zelf Petrus niet. Ook Petrus, die altijd als haantje de voorste het eerste reageerde hield nu zijn mond. Alleen met dit verschil: Toen Petrus aan de beurt was om zijn voeten door Jezus te laten wassen, riep hij uit: 'Heer, u gaat toch niet mijn voeten wassen!'

'Heer, u gaat toch niet mijn voeten wassen!'

Heel vriendelijk antwoordde Jezus: 'Petrus, nu begrijp je niet wat ik doe, maar later zul je het begrijpen.' Maar ook deze keer, zoals zo vaak eerder, meende Petrus het beter te weten dan zijn Meester. Terwijl hij zijn voeten optrok, zei hij: 'U mag mijn voeten zeer beslist niet wassen! Nooit!' Jezus keek hem aan en zei heel ernstig: 'Petrus, als ik jouw voeten niet mag wassen, kun je niet bij mij horen.' Toen begreep Petrus dat hij ook deze keer weer te haastig was geweest. Hij begreep niet dat het nodig was dat Jezus zijn voeten ging wassen. Maar niet bij Jezus horen? Niet zijn discipel meer zijn? Dat kon niet. Dat zou vreselijk zijn. 'Heer,' zei Petrus, 'was dan niet alleen mijn voeten, maar ook mijn handen en mijn hoofd!' De Here Jezus schudde zijn hoofd. Hij werd niet boos op zijn leerling die van het ene uiterste in het andere uiterste viel. Heel rustig antwoordde Jezus: 'Nee Petrus, iemand die zich al gewassen heeft, is rein. Hij hoeft niet opnieuw gewassen te worden, behalve zijn voeten. Ook jullie zijn rein. Maar niet allemaal.' Jezus wist dat Judas hem zou uitleveren aan de leden van het Sanhedrin. Daarom zei hij: 'Jullie zijn rein, maar niet allemaal.'

Ook al begreep Petrus niet precies wat Jezus bedoelde, wel stak hij zijn voeten uit naar Jezus en was hij blij dat Jezus ook zijn voeten ging wassen.

Diezelfde avond, toen de Pesach bijna afgelopen was, begon Jezus nog een keer te praten over het waarom hij zijn leerlingen de voeten had gewassen.

'Begrijpen jullie wel wat ik bij jullie gedaan heb? Jullie noemen mij 'Meester' en 'Heer', en dat is goed, want dat ben ik. Ik ben jullie Heer en Meester en toch heb ik jullie voeten gewassen. Daarom moeten jullie ook elkaars voeten wassen. Ik heb jullie het goede voorbeeld gegeven. Wat ik voor jullie gedaan heb moeten jullie ook voor elkaar doen.'

Luister heel goed naar mijn woorden: Een slaaf is niet belangrijker dan zijn meester. En iemand die gestuurd wordt is niet belangrijker dan degene die hem stuurt. Als je dat begrijpt en je daaraan houdt, zal je het echte geluk leren kennen.'

Weer keek Jezus hen allen aan, heel bedroefd en ook met heel veel liefde zei hij: 'Ik heb gezegd dat jullie rein zijn, maar dat geldt niet voor jullie allen. Ik weet dat iemand van jullie mij niet lief heeft, maar mij tot de dood toe haat.'

Ik heb jullie allemaal zelf uitgekozen om mijn leerlingen te zijn. En ik ken jullie goed. Zo moest het gaan, want in de heilige boeken staat: *'Iemand met wie ik alles deelde, is tegen mij.'*

Met trillende stem en heel ontroerd sprak Jezus: 'Eén van jullie zal mij verraden en mij aan mijn vijanden uitleveren.'

Niet begrijpend en totaal verslagen hoorden elf discipelen wat Jezus zei. Was het dan toch waar dat Jezus gevangen genomen zou worden door zijn vijanden? Was het dan geen gelijkenis geweest toen hij sprak over zijn dood en begrafenis? Maar, als alles voorbeschikt was zoals in de oude Schriften stond, dan was alles mogelijk. Ook dat elk van hen Jezus zou kunnen verraden. Bang en bevend vroegen ze Jezus; 'Wie van ons gaat u verraden?'

Jezus antwoordde: 'Het is één die niet ver mij aan tafel ligt en uit dezelfde schotel eet.'

Allemaal begonnen ze door elkaar heen te roepen: 'Ben ik het Heer? Ik ben het toch niet?'

Hevig verschrikt riep ook Judas met de anderen mee: 'Ben ik het Heer?' Nee toch?'

Terwijl niemand het begreep, zei Jezus tegen Judas: *'Judas, je zegt het zelf!'*

Op dat moment wist Judas dat al zijn plannen om Jezus stiekem gevangen te laten nemen mislukt waren. Jezus wist alles...! Hij was er al bang voor geweest en nu was het uitgekomen. Waarom zei Jezus niets? Waarom ontkastte Jezus hem niet openlijk?

Niet één van de elf had gehoord wat Jezus tegen Judas gezegd had. Niet één wist nog dat Judas de verrader was. Ze waren allemaal te veel met zichzelf bezig. Stel je voor dat jij de verrader van Jezus bent....

Toen nam Jezus opnieuw het woord: 'Wees niet bang dat jullie allemaal mij zullen gaan verraden. Wie van jullie deze erge daad gaat doen, doet dat geheel uit eigen vrije wil. Het is waar, in de Heilige Schriften staat dat de Mensenzoon verraden zal worden. Maar wat een ramp voor de man die mij uitlevert aan mijn vijanden! Die man had beter niet geboren kunnen worden.'

Ook Judas hoorde deze woorden van Jezus. Maar zijn teleurstelling in Jezus, zijn haat was zo groot geworden dat hij deze waarschuwing van Jezus niet tot zich liet doordringen.

Ook Petrus had gehoord wat Jezus zei. Eén van hen zou Jezus verraden. Maar wie? Zijn vriend Johannes lag op de divan naast Jezus. En Petrus lag weer naast Johannes.

'Johannes,' fluisterde Petrus, 'vraag jij eens aan Jezus wie van ons hem gaat verraden!'

Johannes boog zich naar Jezus toe en vroeg: 'Heer, wie van ons is het?'

Jezus antwoordde: 'Het is degene aan wie ik nu een stukje brood geef.'

Jezus pakte een stuk brood en deed er wat olie op en gaf het aan Judas, de zoon van Iskariot.

Petrus en Johannes konden het niet begrijpen. Judas, de enige Judeeër van de twaalf leerlingen van Jezus. Altijd hadden ze hoog tegen hem opgezien. Niet voor niets droeg hij het geld van Jezus en van hen allemaal bij zich! Hij was hun penningmeester en nu ging juist hij Jezus verraden? Ze konden het niet geloven. Maar Jezus zei het, dus was het waar.

Onbegrijpelijk dat Judas hier nu met Jezus kon zitten eten, terwijl hij bezig was met zulke slechte voornemens. Petrus en Johannes kregen plotseling een heel naar gevoel. Wat stond hen allemaal te wachten?

Toen Judas het brood van Jezus aanpakte, kwam de satan in hem en werd hij gedreven door deze duistere macht. Ook Jezus moest Judas nu loslaten. Hij wist wat er nu zou gaan gebeuren....

Jezus' stem trilde niet toen hij zei: 'Judas, ga nu meteen doen wat je van plan bent.'

De verrader ging staan en liep de deur uit. Het was twaalf uur in de nacht.

Niemand aan tafel begreep waarom Jezus dit tegen Judas gezegd had. Zelfs Johannes en Petrus niet. Sommige leerlingen dachten dat Judas voor Jezus dingen moest gaan kopen voor het Paasfeest. En anderen dachten dat Jezus wilde dat Judas in de tempel geld ging geven voor de arme mensen. Dat kon, want alleen deze ene nacht in het jaar gingen de deuren van de tempelpoort niet op slot.

Hoofdstuk 82 - Het heilig avondmaaltijd

Lieve kleinkinderen,

Vroeger, toen ik een klein kind was, gingen bijna alle mensen op ons dorp Kollumerpomp naar de kerk. Je was een uitzondering wanneer je geen lid was van onze kerk en dus 's zondags ook niet naar de kerk ging.

Ik kan mij herinneren dat één van die mensen (heidenen, die in ons dorp woonden....) op een zondagmorgen luid tegen een voorbijganger riep: 'Is de kerk al uit? Of is het avondmaal? Ze zijn later dan anders.'

Ja, wanneer er in onze kerk het heilig avondmaal werd gevierd, dan duurde een kerkdienst extra lang.

**Hoofdstuk 82 - Het heilig avondmaaltijd - Johannes 13 : 36 - 38
Mattheüs 26 : 26 - 35**

Het was in Israël een oud gebruik dat men na het ceremoniële gedeelte van de paasmaaltijd gezellig aan tafel bleef liggen en met elkaar de hoofdmaaltijd gebruikte. Men sprak dan over 'geestelijke' zaken. Kinderen stelden vragen die hun vaders beantwoordden. Ook vertelden de vaders de oude verhalen die in de Schriften van Mozes stonden.

Ook de Here Jezus gebruikte samen met zijn leerlingen de hoofdmaaltijd na de plechtige paasmaaltijd. Hij wilde voor de laatste keer hen troosten en vertellen over de komende dingen.

Jezus wilde met het eten en drinken van brood en wijn hun een herinnering geven, als aandenken aan zijn komend lijden en sterven. Een nieuwe maaltijd die zij na zijn opstanding uit de dood steeds weer zouden houden, als troost en ook om het geloof in hem te versterken.

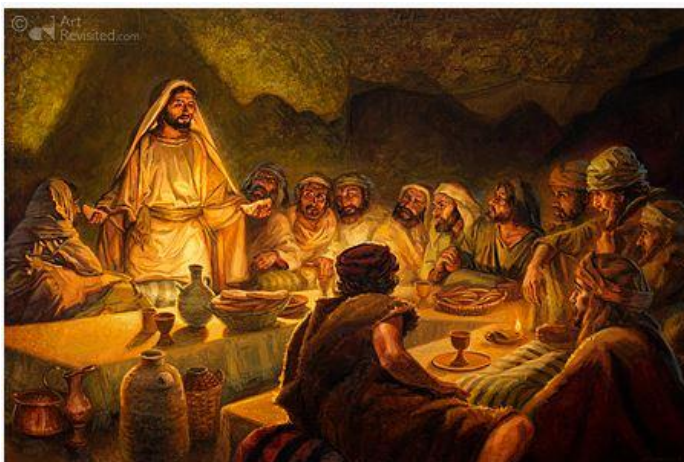
Nadat de hoofdmaaltijd was beëindigd pakte de Here Jezus weer een stuk brood en een beker wijn en sprak daarover de zegen uit.

De discipelen wisten niet hoe ze moesten kijken. Wat betekende dit? De paasmaaltijd was voorbij. Je mocht volgens oud gebruik na de paasmaaltijd niet nog een keer brood pakken en een derde beker wijn gaan drinken. Zo waren de voorschriften. Maar Jezus stoorde zich hier niet aan en voor de zeer verbaasde gezichten van zijn leerlingen zei hij: 'Hier heb ik naar verlangd! Ik wilde samen met jullie de paasmaaltijd vieren voordat mijn lijden begint. Luister naar mijn woorden: Ik vier dit feest pas weer als Gods nieuwe wereld gekomen is.'

Jezus nam een brood in zijn handen. Hij dankte God en brak het brood in stukken en deelde het uit. Hij zei: *'Kijk, dit is mijn lichaam. Eet ervan. Ik zal sterven voor jullie. Houd deze maaltijd steeds opnieuw om aan mij te blijven denken.'*

De discipelen namen het stuk brood aan en omdat Jezus het zei aten ze het op. Gedurende alle eeuwen dat er in Israël het Paschafeest gevierd werd, waren nog nooit deze woorden van Jezus gesproken. Nooit eerder had een vader brood uitgedeeld en er zelf niet van meegegeten. En dan de woorden: 'Dit is mijn lichaam'.

Hoe kon dit? Hoe kon dit stuk brood zijn heilig lichaam betekenen? Het was een gelijkenis. Dat begrepen ze. Maar wat betekende dit? Maar in plaats dat Jezus hun de betekenis uitlegde, pakte hij een drinkbeker vol met wijn en zei: *'Drink allemaal uit deze beker. Want dit is mijn bloed. Als ik gedood word zal mijn bloed vloeien. Maar daardoor zullen veel mensen gered worden, want hun zonden worden vergeven. Dat heeft God beloofd.'*

'Ik zal sterven voor jullie'

Vooraf dat laatste, dat zij dit brood moesten eten en de wijn drinken greep hen erg aan. Als deze wijn het teken was van zijn bloed en dit brood een teken van zijn lichaam en heel deze maaltijd een herinnering aan hem, dan was het te begrijpen dat Jezus zelf geen brood at en wijn dronk. Maar zou Jezus dan toch bij hen weggenomen worden? Kwam er een tijd dat hij niet meer bij hen zou zijn en dat zij niet meer elke dag met hem konden praten? Niet meer naar zijn woorden luisteren? Moesten zij deze wonderlijke maaltijd eten om hem niet te vergeten?

Na alles wat er de laatste dagen was gebeurd en vooral na deze laatste maaltijd met hem moesten ze het *bijna* wel geloven.

Het maakte deze elf leerlingen van Jezus erg bedroefd. Zij hielden zo veel van hem en ze konden hem niet missen. Terwijl zijn leerlingen daar verslagen bij elkaar zaten dacht Jezus aan zijn heerlijkheid die na zijn lijden en sterven zou volgen.

Op dit moment klopte misschien de verrader op de deur van de hogepriester en maakten de soldaten zich klaar om hem gevangen te nemen. Het kruis kwam steeds dichterbij. Maar Jezus keek verder en was zeker van zijn glorie die na dit lijden zou komen.

Hij zei tegen zijn leerlingen: 'Nu krijgt de Mensenzoon de hoogste eer. En door hem krijgt God alle eer. Daarom zal God in de hemel de plaats naast zich aan de Mensenzoon geven. Dat zal snel gebeuren. Lieve vrienden, ik zal nog maar korte tijd bij jullie zijn. Daarna zullen jullie mij zoeken. Maar ik zeg tegen jullie hetzelfde als ik tegen alle mensen gezegd heb: Waar ik naar toe ga, daar kunnen jullie niet komen. Ik geef jullie een nieuwe regel: *Houd van elkaar. Jullie moeten net zo van elkaar houden als ik van jullie gehouden heb. Dan zal iedereen kunnen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.'*

Petrus vroeg: 'Heer, waar gaat u dan naar toe?'

Jezus antwoordde: 'Ik ga naar een plaats waar jij nu nog niet kunt komen. Maar later zul je mij daarheen volgen.'

Petrus zei bijna verwijtend: 'Maar Heer, waarom kan ik niet meteen met u mee?'

De Here Jezus antwoordde: 'Pas op Simon Petrus! Satan staat klaar om het jullie moeilijk te maken. Dan zal duidelijk worden wie van jullie trouw is aan mij en wie niet. Maar ik heb gebeden dat jouw geloof sterk genoeg zal zijn. Petrus, eerst zal je mij in de steek laten, maar daarna zal je mij weer dienen. Dan moet jij de andere leerlingen gaan helpen.'

De tranen sprongen Petrus in de ogen. Hoe kon Jezus zeggen dat hij zou vallen in de macht van de satan? Hij,

Simon Petrus, die Jezus boven alles liefhad!

'Heer,' zei hij, 'ik ben bereid om samen met u naar de gevangenis te gaan! En ik wil zelfs samen met u sterven.'
Maar Jezus zei: 'Luister Petrus, jij zult deze komende nacht nog drie keer zeggen dat je mij niet kent. En dat gebeurt zelfs nog voordat de haan voor de tweede keer kraait.'

Tegen de andere discipelen zei Jezus: 'Denk niet dat alleen Petrus mij in de steek zal laten. Jullie zullen in deze nacht mij allemaal in de steek laten om wat er gaat gebeuren. Maar later zullen jullie allen tot inkeer komen en spijt hebben.'

Ongelovig en niet begrijpend keken ze Jezus aan.

Jezus zei verder: 'Een tijd geleden stuurde ik jullie op reis zonder geld, tas of schoenen. Misten jullie toen iets?'

De leerlingen antwoordden: 'Nee, helemaal niets.'

Toen zei Jezus: 'Maar nu is het anders. Neem je geld mee en ook een tas met spullen. En als je geen geld hebt om een zwaard te kopen, verkoop dan je jas en koop een zwaard! Want er komen kwade dagen. In de heilige boeken staan deze woorden: 'De mensen behandelden hem als een misdadiger.'

Die woorden gaan over mij. Dat moet dus gebeuren.'

De discipelen begrepen ook deze woorden verkeerd. Zij dachten dat ze nu al voor Jezus moesten gaan vechten.

En moedig riepen ze: 'Kijk Heer, hier hebben we twee zwaarden.'

Maar Jezus zei: 'Genoeg hierover. Stil maar!'

Even later zei Jezus: 'Wees niet bang. Vertrouw op God en vertrouw op mij.

In het huis van mijn Vader is plaats voor veel mensen. Daar mag je op vertrouwen, want ik heb gezegd dat ik wegga om voor jullie een plaats klaar te maken. En als ik voor jullie een plaats klaargemaakt heb kom ik terug. Dan neem ik jullie mee en dan zullen jullie bij mij zijn.'

Toen zei Thomas: 'Maar Heer, wij weten niet eens waar u naar toe gaat! Hoe kunnen wij dan weten langs welke weg wij moeten gaan?'

Jezus zei: '*Ik ben de weg, Ik ben de waarheid en Ik ben het leven.*'

Toen zei Filippus: 'Heer, laat ons de Vader zien! Dat is voor ons voldoende.'

Jezus antwoordde: 'Filippus, ik ben al zo lang bij jullie. Ken je mij nog steeds niet? Jij zegt: 'Laat ons de Vader zien.' Maar als je mij gezien hebt, dan heb je ook de Vader gezien. Want de Vader is in mij en ik hoor bij hem. Dat kun je zien aan alle wonderen die de Vader mij heeft laten doen.

Luister heel goed naar mijn woorden: Als jullie in mij geloven, zullen jullie net zulke wonderen doen als ik. Ja, zelfs nog grotere wonderen.

Als jullie van mij houden, leef dan volgens mijn regels. Ik zal de Vader vragen om jullie een nieuwe Helper te geven: De Heilige Geest. Die zal voor altijd bij jullie zijn. Door hem zullen jullie de waarheid kennen.

Als jullie van mij zouden houden, dan zouden jullie blij zijn dat ik naar de Vader ga. Want de Vader is belangrijker dan ik.

Ik geef jullie mijn vrede. De vrede die deze wereld jullie kan geven, duurt maar kort. Maar mijn vrede blijft altijd bij jullie. En nu is het tijd, dat ik ga doen, wat mijn Vader mij opgedragen heeft.

Kom, laten we hier vandaan gaan.'

Hoofdstuk 83 - Op het tempelplein

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens aan een nachtelijke dropping meegedaan? Dat jullie midden in de nacht, in het donker ergens in een bos werden afgezet?

Wat kan je dan in het maanlicht onder die hoge bomen onder de indruk raken van alles wat er om je heen is. Wat voel je je dan klein en nietig.

Of voel je ineens de machtige grootheid van die hoge bomen om je heen?

Dat je vol bewondering even stil staat en naar alles om je heen kijkt. Kijk je dan ook naar wat boven die hoge bomen is? Naar de maan en de sterren?

Hoe groots is het heelal waar jullie en omie en ik als mens maar een heel, heel klein onderdeelje van zijn.

Hoofdstuk 83 - Op het tempelplein - Johannes 15 , 16 , 17

Vanuit de Paschazaal liep Jezus met zijn elf discipelen door de straten van Jeruzalem richting de Olijfberg. Ook nu gingen ze weer over het tempelplein. Deze nacht voor het Paschafeest waren zoals elk jaar de poorten van de tempel opengebleven.

De soldaten van de tempelwacht liepen patrouille op het tempelplein om ervoor te zorgen dat er geen verkeerde mensen in de tempel kwamen. Het was in het verleden al een keer gebeurd dat juist in deze nacht een groep Samaritanen de tempel ontwaard hadden met botten van overleden mensen!

Natuurlijk was het geen probleem dat Jezus en zijn leerlingen over het tempelplein liepen. De soldaten kenden Jezus wel en ze hadden geen opdracht gekregen om hem gevangen te nemen.

Terwijl ze over het tempelplein liepen keken de discipelen met grote eerbied naar de machtige gevel van het hoofdgebouw van de tempel. Ze zagen hoog boven hun hoofden het beeld van de grote gouden wijnstok. Nog maar een paar dagen geleden had Jezus gezegd dat de hele tempel verwoest zou worden. Maar nu stond hij er nog in zijn volle glorie. Ook nu weer raakten de discipelen onder de indruk van het goud van de wijnstok dat schitterde in het maanlicht. Het symbool en het teken van het oude volk van Israël. De twaalf ranken waren de stammen van Israël en de zware druiventrossen wezen op vruchtbaarheid en de zegen van God.

Elke keer als ze hier liepen dachten ze eraan dat zij ook bij het oude Godsvolk hoorden, dat zij ingepland waren in de wijnstok van Israël.

De Here Jezus kende de gevoelens van zijn leerlingen, maar zelf kon hij deze nacht niet blij zijn. Het volk van Israël zou hem verwerpen en de gouden wijnstok zou niet lang meer schitteren aan de muur van de tempel.

De tempel in Jeruzalem

Ernstig sprak hij: 'Ik ben de stam van Gods druivenplant en jullie zijn de takken. God zelf is de tuinman. Hij haalt de takken weg waar niets aan groeit. En de takken waar druiven aan groeien, maakt hij kort. Want dan komen er volgend jaar nog meer druiven aan. Jullie lijken op de goede takken die gesnoeid zijn. Want door mijn

woorden is het slechte uit jullie weggehaald en zijn jullie rein geworden. Jullie moeten met mij verbonden blijven en ik met jullie. Want alleen dan kunnen jullie op een goede manier leven. Net zoals er alleen druiven groeien aan takken die aan de stam vastzitten. Aan losse takken kunnen geen druiven groeien.

Jullie moeten dus met mij verbonden blijven en naar mijn woorden luisteren. Dan zal alles gebeuren wat je in *Mijn Naam* vraagt. Jullie zullen dan als leerlingen van mij goede dingen doen. Zo maken jullie de hemelse macht van mijn Vader zichtbaar.

Ik geef jullie deze regel: *Houd van elkaar*, net zoals ik van jullie houd. Het grootste bewijs van liefde is dat iemand wil sterven voor zijn vrienden. Ik noem jullie niet langer dienaren, ik noem jullie vrienden. Want dienaren weten niet alles van hun heer. Maar aan jullie heb ik alles bekend gemaakt wat ik van mijn Vader gehoord heb. Ik geef jullie de opdracht om de wereld in te gaan.

Doe goede dingen en blijf dat doen. De Vader zal jullie alles geven wat je hem vraagt, omdat jullie bij mij horen. De mensen zullen jullie haten. Maar bedenk dat zij mij eerst gehaat hebben. De mensen zullen jullie veel kwaad doen omdat jullie bij mij horen. Ze zullen zelfs proberen om jullie te doden. Ze denken dat ze God daarmee dienen. Dat komt doordat ze *de Vader en Mij* niet kennen. Ze begrijpen niet dat God mij gestuurd heeft.

Als ik bij de Vader ben zal ik de Heilige Geest naar jullie sturen. Hij zal jullie Helper zijn, die bij de Vader vandaan komt. Hij zal aan jullie de waarheid over mij bekendmaken. Dan kunnen jullie aan iedereen vertellen wie ik echt ben. Want jullie zijn vanaf het begin bij mij geweest.'

De elf discipelen hadden met grote aandacht naar Jezus geluisterd. Opnieuw werden ze erg bedroefd. Ze konden het zich niet indenken dat Jezus hen zou verlaten en dat zij als wezen in een vijandige wereld achter zouden blijven. Hoe moest het dan verder met hen? Een trooster zou Jezus hen sturen, maar wie zou hen kunnen troosten bij zulk zwaar verlies? Hoe kon Jezus hen in de steek laten, terwijl hij zoveel van hen hield? Hij, die zelfs hun voeten waste!

Ze keken naar Jezus, bang en volkomen verslagen....

Maar nog voordat ze hem iets konden vragen zagen ze hoe Jezus zijn handen ophief naar de hemel en begon te bidden.

O, nu bad Jezus voor hen tot zijn Vader in de hemel. Ze spanden zich tot het uiterste in om alles goed te horen.

'.....Niet voor de wereld bid ik U, maar voor hen die U mij gegeven hebt. Ik vraag U hen te beschermen tegen de macht van het kwaad. Heilige Vader, bewaar hen in uw Naam, zodat zij één zijn, zoals U en Ik één zijn.....'

Vader, zo lang ik bij mijn leerlingen was heb ik hen beschermd met de grote macht die U mij gegeven hebt. Met niemand van hen is het slecht afgelopen, behalve met Judas. Maar met hem moest het slecht aflopen, want dat stond al in de heilige boeken.....'

Vader, ik bid niet alleen voor mijn leerlingen. Ik bid U dat alle mensen, wanneer zij uw boodschap horen, in Mij zullen geloven. Vader, laat alle gelovigen samen één zijn....'

Nog veel meer sprak Jezus daar op het tempelplein. Toen Jezus eindelijk het amen uitsprak stonden alle elf stil om hem heen. Ze zeiden niets. Ze voelden dat je na zo'n gebed geen vragen mag stellen.

Ook voelden ze, ja wisten ze honderd procent zeker dat Jezus van hen hield met een niet te beschrijven liefde, zo groot.

Jezus wenkte hen, dat ze hem moesten volgen. Zwijgend gingen ze met hem mee, de stad uit naar de overkant van het Kidron-dal.

Ze liepen door naar de Olijfberg. Daar was een tuin, waar zij regelmatig kwamen. Het was niet ver vanaf de stad Jeruzalem en ook dichtbij de plaats waar de Galileeërs kampeerden die vanwege het paasfeest naar Jeruzalem waren gekomen. Deze mensen hadden in de stad geen onderdak kunnen vinden.

Het was nu stil op de Olijfberg. In deze tuin groeiden veel olijfbomen en in het midden van de tuin was een soort grot waarin een olijvenpers stond. Vandaar dat deze tuin Gethsémané heette.

Het Kidron-dal

Ook deze nacht zouden ze hier enige tijd verblijven, dachten de discipelen. Het was al lang twaalf uur geweest en morgen begon het Paasfeest en ook dan zou er van slapen weinig terecht komen.

Maar toen ze langzaam de berg opliepen en naar Jezus keken, huiverden ze. Jezus liep niet tussen hen in zoals anders. Hij praatte niet met hen zoals hij anders wel deed.

Jezus liep diep in gedachten en met gebogen hoofd voor hen uit. Het leek wel of hij hen allemaal vergeten was. Terwijl ze moe en slaperig achter Jezus aanliepen dachten ze dat het nog nooit eerder was geweest, zoals het nu in deze nacht was.

Hoofdstuk 84 - Gethsémané

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel, heel erg moe geweest? Zo moe dat je gewoon omviel van de slaap. Dat je alleen nog maar kon slapen, slapen, slapen.....

Dat is mij jaren geleden één keer overkomen, nadat ik met vrienden van de Kweekschool een zomerkamp had geleid. In die week gingen we om vier uur 's nachts douchen, om maar wakker te kunnen blijven.

Die zaterdagmorgen gingen mijn vriend Piet en ik samen op de fiets naar huis van Appelscha naar Kollumerpomp. Toen ik thuis kwam vroeg mijn moeder of ik een kopje thee wilde hebben.

'Graag,' antwoordde ik.

Maar ik heb het kopje niet meer leeggedronken. In de stoel zat ik al te slapen. Moe, moe dat ik was.....

Ik kon alleen nog maar slapen, slapen, slapen....

Hoofdstuk 84 - Gethsémané - Mattheüs 26 : 36 - 46 Lucas 22 : 39 - 46

Het was waar wat de discipelen dachten: Deze nacht in Gethsémané zou anders worden dan alle voorgaande nachten. De Here Jezus wist dat zijn lijden nu zou beginnen. De tijd was voorbij dat hij in de tempel het volk van Jeruzalem leerde. Ook was er geen tijd meer om met zijn leerlingen te praten. Veel dingen begrepen ze nog niet. Graag had Jezus hun meer willen onderwijzen, maar die tijd was voorbij. Hij moest zich voorbereiden op alles wat zijn vijanden hem zouden aandoen. Daar kon hij met zijn leerlingen niet over praten. Zij zouden het niet begrijpen. Het was trouwens ook beter dat zij van te voren niet wisten wat er ging gebeuren....

Maar Jezus zelf wist het maar al te goed. En nu het zo dichtbij kwam werd de angst hiervoor al maar groter. Dit was het laatste uur dat hij vrij was. Straks zou Judas komen en hem verraden. Hij zou geboeid worden en voor het Sanhedrin staan. De leiders van zijn volk zouden hem veroordelen en hem overleveren aan de Romeinse soldaten die hem zouden geselen en aan het kruis vastspijkeren. Jezus zag het allemaal voor zijn ogen gebeuren. Hij huiverde. Het was zo zwaar om dit allemaal te ondergaan. Maar dat was het ergste niet....!

Morgen, wanneer hij aan het kruis zou hangen zou hij Gods toorn moeten ondergaan. *God zou zijn aangezicht voor hem verbergen en Zijn vloek zou op hem rusten.* Alle zonden, alle verkeerde dingen van alle mensen zou Jezus op zich nemen. Van de eerste mens Adam tot en met de laatste mens die nog geboren moest worden. De zonden van zijn moeder Maria, van zijn eigen broers, van zijn elf discipelen. Het was juist dat Gods toorn over hem kwam. Maar hoe moest hij dat ooit dragen?

Altijd, ja al deze zware jaren op deze wereld was Jezus één geweest met God, zijn Vader in de hemel. Altijd had Jezus de wil van zijn Vader gedaan en wanneer Jezus bad, had God hem altijd gehoord.

Ook nu hoefde Jezus maar te bidden: *'Vader, neem mij op in uw heerlijkheid'* en engelen zouden komen om hem naar de hemel te dragen.

Maar Jezus zou het niet vragen. Hij zou doen, wat hij op zich genomen had. Hoe zwaar het ook mocht zijn, hoe erg zijn hart ook zou verlangen om nu al bij God te zijn. Er was nog maar één ding dat hij hier in deze stille tuin kon doen: Bidden of zijn Vader hem de kracht wilde geven, om dit alles te volbrengen....

Zijn stem trilde, toen Jezus zei: 'Ik ga daar verderop bidden. Blijf hier wachten tot ik terugkom. Alleen Petrus, Johannes en Jacobus, jullie gaan verder met mij mee.'

De acht discipelen deden direct wat Jezus tegen hen zei. Ze gingen daar bij de ingang op de grond zitten en vielen heel spoedig in slaap.

Petrus, Johannes en Jacobus volgden hun Meester. Het hart sloeg hen in de keel. Wat zou hier in deze donkere tuin gebeuren? Waarom moesten zij met Jezus mee? Andere keren, wanneer Jezus een nacht in gebed doorbracht was hij altijd alleen. En nu zag hij zo bleek en was hij zo stil en in zichzelf gekeerd. Heel anders dan de voorgaande nachten.

Gethsémané

Als er al iets bijzonders zou gaan gebeuren – waarom had Jezus hen anders meegenomen? – dan kon het nooit iets goeds zijn!

Weer bleef Jezus staan en heel bedrukt sprak hij: *'Ik houd het niet meer uit van verdriet. Blijven jullie maar hier en blijf wakker, net als ik.'*

De drie discipelen keken Jezus verschrikt aan. Zou Jezus nog meer zeggen? Maar er kwam geen woord meer over zijn lippen. Nog nooit hadden ze Jezus zo gezien, zo terneergeslagen en ook zo angstig. Het was net alsof hij niet verder durfde te lopen, de duisternis in.

Ineens draaide Jezus zich om en liep de tuin in, net alsof hij tegen zijn eigen wil inging. Hij liep niet ver. Dicht bij zijn drie leerlingen op een plek waar het maanlicht door de bomen scheen, boog hij zich en begon te bidden. Zijn leerlingen hoorden zijn stem, maar ze konden niet verstaan wat Jezus zei. Het klonk als een erge zieke man die kreunt van de pijn.

Lange tijd zaten ze daar te luisteren. Ze durfden niets te zeggen. Nog geen uur geleden stond Jezus te bidden op het tempelplein recht op onder de hoge sterrenhemel. Nu kroop hij door het stof en zijn hoofd raakte de grond. O, en dit was hun Meester, hun Messias die de blinden de ogen opende en die Lazarus uit zijn graf riep....

En toen hoorden de drie discipelen Jezus luid roepen: *'Mijn Vader, als het kan, zeg dan dat ik niet hoef te lijden. Maar doe alleen wat U wilt, niet wat ik wil.'*

Daarna werd het stil. Maar ze zagen dat Jezus nog steeds in gebed was.

Ze waren zo moe, deze drie leerlingen van Jezus. En bij de biddende Jezus was het zo stil. Ze begonnen te knikkebollen en één voor één vielen ze in slaap.

'Mijn Vader, wat U wilt dat moet gebeuren'

Het was bijna een uur later toen Jezus ging staan. Hij kon niet meer. Hij wilde nu bij zijn drie leerlingen zijn, hun stemmen horen. Misschien waren ze ook wel aan het bidden en nu voor hem zoals hij zo vaak voor hen gebeden had.

Maar toen Jezus bij hen kwam zag hij dat ze alle drie sliepen. Bang schrokken ze wakker. Jezus stond daar voor hen en ze hoorden hem zeggen: *'Kunnen jullie zelfs niet een uur voor mij wakker blijven? Blijft toch wakker! Bidt God om kracht, zodat je geen verkeerde keuze maakt! Want jullie willen wel het goede kiezen, maar jullie zijn zwak.'*

Petrus boog zijn hoofd. Het was juist dat de Meester hem aansprak. Hij had het verdiend. Die avond nog had hij tegen Jezus gezegd dat hij voor hem wilde sterven en nu was hij in slaapgevallen!

Jezus zag er zo doodsbleek uit en zijn haar was nat van het zweet. O, dacht Petrus, het is niet dat ik niet van hem houd, maar ik was zo moe. Ik viel om van de slaap. Kon ik maar wat doen, mocht ik maar helpen.

Rabbi', stamelde hij, 'ik wil.... ik zal.....'

Maar Jezus was al niet meer bij hen. Tussen de donkere bomen hoorden ze zijn mantel ritselen langs de struiken.

Weer lag Jezus op de grond te bidden. Morgen moest hij hangen aan het kruis. Morgen zou God zich van hem afkeren en dan zou hij geen Vader in de hemel hebben....

En zijn elf discipelen.... Judas was al verloren, maar hoe zou het met de anderen gaan wanneer hij niet meer bij hen was?

Petrus, Johannes en Jacobus en al die anderen....

Weer kroop Jezus over de grond. Het angstzweet brak hem uit. Tot het uiterste was hij gespannen, terwijl hij bad: *'Mijn vader, als het niet anders kan, dan zal ik het lijden dragen. Wat u wilt, dat moet gebeuren.'*

Voor de tweede keer ging Jezus naar zijn drie discipelen. Weer sliepen ze. Ze werden wakker van Jezus' voetstappen. Jezus keek hen alleen maar aan. Hij zei niets en verweet het hen ook niet dat ze weer in slaap waren gevallen.

Voor de derde keer lag Jezus daar in die tuin te bidden. Alles wat hem morgen te wachten stond kwam als een

berg op hem af. Alle smaad en hoon van de mensen, het kruis. Hij kon het niet dragen, de pijn, de eenzaamheid en de vloek van God. Als hij nu wegliep zouden ze hem niet gevangen nemen. Het was zo gemakkelijk.... Maar dat mocht niet. Hij zou de straf die de mensen verdiend hadden op zich nemen. Hij zou deze weg tot het einde toe moeten gaan. Dit was zijn uur en hij zou doen wat zijn Vader hem opgelegd had. Hij zou niet voor het lijden weglopen. Nu niet en morgen ook niet. Alles liet hij op zich afkomen. In gedachten stond hij al voor zijn rechters...., voelde hij de pijn. Weer begon Jezus te bidden, uit alle macht en met heel zijn hart. Het angstzweet drupte vanaf zijn voorhoofd op de grond. Dikke, zware druppels. Het was geen zweet meer, het waren druppels bloed.

Op dat moment beseft Jezus dat hem niets bespaard zou blijven. Alles, ja alles zou hij moeten ondergaan. En wanneer hij aan het kruis hing zou God hem verlaten.... Maar Jezus wist dat na al zijn lijden hem de heerlijkheid wachtte. Hij ging staan en veegde het zweet en bloed van zijn voorhoofd.

Ja, Jezus zag het goed, daar in een lichtstraal, tussen de donkere bomen stond een engel. God had zijn bidden gehoord. Zijn Vader in de hemel was hem niet vergeten en had een engel gestuurd om hem te bemoedigen. Nu durfde Jezus alles aan, ook het zwaarste, het kruis en de toorn van God....

En voor de derde keer vond Jezus zijn drie leerlingen slapende. Weer schrokken ze wakker van zijn voetstappen.

‘Liggen jullie nu nog steeds rustig te slapen?’ vroeg Jezus. ‘Kom, het moment is gekomen dat de Mensenzoon uitgeleverd gaat worden aan slechte mensen. Hij, die mij verraadt, is vlakbij.’

Beschaamd kwamen ze overeind en volgden Jezus. Maar wat bedoelde Jezus met deze woorden? Zouden zijn vijanden hem zo dadelijk aanvallen? Begon straks de grote strijd? Maar dan moesten ze naast hem staan en hem helpen! Ja, als Jezus hen voorging, dan was de overwinning zeker!

Ze liepen naast Jezus en keken naar zijn gezicht. Hij was nog wel doodsbleek, maar niet bang meer. Rechttop liep Jezus, als iemand die een bepaald doel voor ogen heeft en weet wat hij doet.

Ook deze 8 discipelen, volgelingen / vrienden van Jezus sliepen in de hof van Gethsémané....

Bij de ingang van de tuin vonden ze de acht andere discipelen van Jezus. Ook zij sliepen.

Jezus riep hen en blij kwamen ze naar Jezus toe. Toen ze alle elf om Jezus heen stonden zagen ze een afdeling soldaten op hen af komen. Hun eerste gedachte was: vluchten, de tuin in waar niemand hen zou kunnen vinden. Maar Jezus sprak heel rustig: ‘Kom, laten we hen tegemoet gaan!’

Heel bang volgden ze Jezus....

Hoofdstuk 85 - ‘Ik ben het....’

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden, op 5 december 1954 kreeg ik van Sinterklaas het boek ‘Jaap Holm en z’n vrienden’, geschreven door W.G. van der Hulst. De hoofdpersoon is Jaap.

Samen met zijn vriend Kees moet hij een boodschap doen voor Kees zijn vader die dokter is. Medicijnen brengen naar een oud vrouwtje dat in het bos woont. Op de terugweg, als het al bijna donker is, zien zij tussen donkere bomen een man die hen wil pakken.

Zo snel ze kunnen rennen ze weg. Kees op z’n schoenen en Jaap op zijn klompen. Terwijl ze daar samen naast elkaar wegrennen, struikelt Kees en valt op de grond. In paniek rent Jaap door. Hij is bang, zo bang, dat hij zijn beste vriend in de steek laat.... Dit voorval was het einde van hun vriendschap.

Ja, wat angst met je kan doen....

Hoe het verder gaat met Jaap en Kees moeten jullie zelf maar lezen. Jullie mogen dat heel oude boek van mij

om de beurt lenen. Ja, jullie wisten het denk ik niet, maar dat oude boek heb ik nog steeds. Wie van jullie dit boek het laatst leest, die mag het houden....

Hoofdstuk 85 - 'Ik ben het....' - Mattheüs 26 : 47 - 56

Nadat Judas Iskariot door Jezus uit de Paaszaal weggestuurd was, ging hij direct naar de tempel. Hij voelde geen berouw, geen schuldgevoelens. Met grote stappen liep hij. Nu zou hij zich eindelijk wreken op die rabbi, die *wel* de Messias koning van de Joden wilde zijn, maar die de strijd tegen de Romeinen *niet* aandurfde.

In één van de bijgebouwen waren de overpriesters en de officieren van de tempelpolitie in vergadering bijeen. Direct werd Judas bij hen binnengelaten.

Haastig vertelde Judas zijn boodschap: Het was *nu de tijd* om Jezus gevangen te nemen. Rabbi Jezus wist al wat hij, Judas van plan was en wanneer de anderen dat ook te weten zouden komen, dan zou het onmogelijk worden om in alle stilte Jezus gevangen te nemen. Het was nu of nooit, want er zou niet snel weer zo'n geschikte kans komen als nu in de tuin van Gethsémané.

De hoge heren schrokken toen ze dit 'goede nieuws' hoorden. Ze verbaasden zich. Was dit echt waar mogelijk? Het zou wel geweldig zijn om die rabbi Jezus, die verrader nog voor het feest voor het Sanhedrin te brengen, maar het was zo onverwachts en ook zo laat al in de avond!

De zeventig leden van de rechtbank met spoed optrommelen zou geen problemen geven. Maar zou nog voor het feest een vonnis uitgesproken kunnen worden? En was het wel zo gemakkelijk om Jezus gevangen te nemen zoals deze Judas het deed voorkomen? De kampeerplaats van de Galileeërs was daar vlakbij. Als die Galileeërs in opstand kwamen, dan kon er nog van alles mis gaan. Daar kwam nog bij dat juist deze nacht maar weinig leden van de tempelpolitie gemist konden worden.

Aan de andere kant kon je zo'n kans als deze niet aan je voorbij laten gaan. De verrader Judas was nu hier en wilde zijn Meester verraden, maar zou hij dat morgen of later nog willen doen?

Die Galileeërs daar op de berg, dat was minder gunstig. Maar ze konden natuurlijk stadhouder Pilatus vragen om een afdeling soldaten. Die zou dat niet weigeren, vooral niet wanneer ze erbij zeiden dat die Jezus een rebel was die nauwe contacten onderhield met de Zeloten, de verzetsstrijders.

Natuurlijk kostte dit alles veel tijd. Maar dat was minder belangrijk. Het zou nog uren duren voordat alle zeventig leden van het Sanhedrin hier bijeen konden zijn.

Toen de overpriesters samen met de officieren van de tempelpolitie alles goed doorgenomen hadden, ging er een deputatie naar de Antoniaburcht. Ze vroegen om een onderhoud met de stadhouder.

Pilatus was direct bereid om met hen te praten. Het was wel een ongewone tijd, heel laat in de avond, maar met dat Jodenvolk was in de nacht voor het Paasfeest van alles mogelijk. Toen hij gehoord had waarom het ging stond hij hun verzoek direct toe. Niet dat hij in een oproer geloofde met als leider die Jezus van Nazareth, maar tijdens de kruisiging van Barabbas en zijn maten moest hij niet weer met Jezus op een ezelsveulen een intocht in Jeruzalem hebben. Het kon geen kwaad dat Jezus gevangen genomen werd en het komende feest achter slot en grendel door zou brengen. Lekker rustig....

Het Sanhedrin kon gerust zijn. Ze zouden hun Romeinse soldaten krijgen en niet te weinig ook. Op voorwaarde dat er ook mannen van de tempelpolitie meegingen: hij, stadhouder Pontius Pilatus kreeg toch al altijd overal de schuld van!

En zo ging een uur later een groep mannen op mars naar Gethsémané. Voorop de mannen van de tempelpolitie. Daarachter liep een groep jonge priesters en Levieten met een aantal slaven van de hogepriester. Direct daarachter marcheerde de Romeinse cohorte onder bevel van een 'chiliarch', de hoofdman over duizend soldaten. De soldaten waren gewapend met stokken en zwaarden. Ze hadden bevel gekregen om pas in het uiterste geval hun zwaarden te gebruiken. Als de leerlingen van Jezus in verzet gingen dan mochten ze eerst alleen hun stokken gebruiken. Pas als hun commandant het bevel gaf, dan mochten ze hun zwaarden pakken. Daarom waren er ook trompetters bij hen en een paar seiners met lantaarns. Natuurlijk had elke soldaat een fakkel bij zich. Het was nacht en tussen de bomen zou het wel extra donker zijn. Maar pas vlak bij de tuin mochten ze hun fakkels aansteken.

De soldaten waren niet blij met deze onverwachte mars in de nacht. Ook de mannen van de tempelpolitie waren onrustig. Het was niet de eerste keer dat ze erop uit gestuurd waren om Jezus gevangen te nemen. Maar toen was het overdag en op het tempelplein geweest. Ook hadden ze toen geen Romeinse soldaten bij zich om hen te helpen. Ook geen Judas, die nu zijn Meester ging verraden....

Het was maar goed dat Judas bij hen was. Hij kon hen aanwijzen welke man ze moesten hebben. Zo gemakkelijk nam je de verkeerde gevangen en zou die rabbi kunnen vluchten....

Ze waren nu vlakbij de tuin en wachtten op de soldaten die hun fakkels aanstaken.

De vuurdrager ging met zijn ijzeren vuurpot bij hen langs en hoog aan de stokken zwaaiden de seinlampen. De fakkels knetterden en suisden.

Zo'n grote groep soldaten achter je gaf je toch wel een veilig gevoel. Als zij nu straks maar voorop gingen! Maar dat zou wel niet.

Daar zagen ze een groepje mannen uit de tuin komen, recht op hen af. Dat kon toch niet? Ja, die daar voorop liep, dat moest die rabbi Jezus zijn. Maar zag hij dan niet dat zij allemaal gewapend waren? Wist hij niet wat al die fakkels en die seinlampen betekenden? Waarom vluchtte hij niet? Begreep hij dan nog niet dat het om zijn leven ging?

En zo rustig kwam hij op hen af, zo kalm alsof hij geen gevaar had te duchten.

De mannen van de tempelpolitie grepen naar hun zwaarden, maar hun handen trilden zo. Wat wilde die wonderbaarlijke rabbi met hen doen? Hij was zo machtig, hij kon alles....

Als hij nu eens vuur uit de hemel liet vallen, zoals vroeger de profeet Elia had gedaan toen die zei: 'Als ik dan een Godsmen ben.....'

O God, maar deze Jezus **was** een Godsmen. Met grote angstige ogen zagen ze Jezus naderbij komen.

Ineens was daar Judas. Hij liep naar Jezus toe en deed net alsof hij toevallig tegelijk met de soldaten daar aangekomen was.

'Rabbi!' zei hij en sloeg zijn armen om Jezus heen en groette hem met een kus.

Diep voelde Jezus de hoon van dat vriendelijke woord en van de kus die op zijn wang gloeide. Jezus werd niet kwaad en viel niet hard uit tegen Judas. Ook dit hoorde bij zijn lijden. Hij zei alleen maar: '*Vriend, waarom ben je hier? Verraad jij de Mensenzoon met een kus?*'

Toen keerde Jezus zich tot de mannen van de tempelpolitie en vroeg: 'Wie zoeken jullie?'

Zij zeiden: 'Wij zoeken Jezus uit Nazareth.'

Jezus keek hen streng en majestueus aan terwijl hij sprak: '*Ik ben het.*'

Niets anders dan deze eenvoudige woorden zei Jezus. Maar iedereen sloeg de schrik om het hart, met als gevolg dat letterlijk iedereen tegen de grond sloeg.

Terwijl de soldaten en al die anderen die gekomen waren om Jezus gevangen te nemen al scheldend en vloekend weer overeind krabbelden, stond Jezus daar en wachtte.....

Nu, op dit moment had Jezus kunnen vluchten, maar hij bleef staan. Ze konden het nu weten, al die vijanden van Jezus, dat hij zich vrijwillig gevangen liet nemen. Maar ook, dat Jezus sterker was dan zij met hen allen.

Maar dit was *hun* uur, alleen omdat het ook *zijn* uur was.

Toen de sterke mannen weer rechtop stonden, vroeg Jezus nog een keer: 'Wie zoeken jullie?'

Weer antwoordden ze: 'Jezus uit Nazareth.'

Jezus antwoordde: 'Dat ben ik. Dat zei ik jullie zojuist ook al. Maar als jullie mij zoeken en mij moeten hebben, laat dan mijn leerlingen gaan.'

Jezus zei dit op een toon van iemand die een bevel gaf. Hij was geen gevangene die om een gunst vroeg. Nee, een herder die zijn leven gaf voor zijn schapen.

Het hoofd van de tempelpolitie knikte. Hij had geen opdracht gekregen om ook de leerlingen van deze Jezus gevangen te nemen. En ook al was dat zo geweest, dan nog had hij niet gedurfd om dit '**bevel**' van Jezus te weigeren.

Maar de elf discipelen van Jezus gingen niet weg. Nee, nu pas begrepen ze waar het om ging. Het ging om hun Meester van wie zij zoveel hielden en voor wie zij alles over hadden. Jezus wilde zichzelf overgeven om hen te redden.....

Maar dat mocht niet! Zo vaak hadden ze getwijfeld, maar nu in dit grote gevaar wisten ze wat hen te doen stond. Nu waren ze bereid om voor hem te sterven!

'Heer,' zeiden ze, 'zullen wij onze zwaarden pakken en erop los slaan?'

Nog voordat Jezus iets kon zeggen zwaaide Petrus al met zijn zwaard en sprong op de slaaf af die Jezus wilde grijpen. Deze man – Malchus was zijn naam – kon nog net opzij springen maar het zwaard raakte hem en sneed zijn oor af.

Malchus liet zijn eigen wapen vallen en drukte zijn hand tegen zijn hoofd. Over zijn bruine vingers stroomde het

Een cohorte Romeinse soldaten.

**'Petrus! Stop!
Doe je zwaard weg!'**

rode bloed. En weer hief Petrus zijn zwaard omhoog. Deze keer zou hij niet missen....

Maar voordat Petrus toe kon slaan, riep Jezus: 'Petrus! Stop! Doe je zwaard weg! Want iedereen die geweld gebruikt, zal door geweld sterven. Je weet toch dat ik mijn Vader om hulp kan vragen? Dan zou Hij mij nu meteen een enorm leger van engelen sturen. Maar dat gebeurt niet, want mijn Vader wil dat ik mijn lijden draag. En ik doe wat Hij wil.'

Jezus liep naar Malchus toe en stak zijn hand naar hem uit. En nog maar nauwelijks had hij het hoofd van Malchus aangeraakt of hij was helemaal genezen..

De mannen van de tempelpolitie en de Romeinse soldaten zagen het gebeuren en stonden er 'verslagen' bij te kijken. Zojuist nog stond het gezicht van die slaaf Malchus verwrongen van de pijn en nu lachte hij weer. Het was een wonder!

Maar wat bezielde die rabbi Jezus? Waarom hielp hij zijn vijanden? Waarom gaf hij zich vrijwillig over?

Nee, deze Jezus kon geen rebel zijn. Ze schaamden zich toen ze even later Jezus de handboeien om deden.

Dichtbij Jezus stonden zijn elf discipelen. Ze keken hem verwijtend aan. Was dit nu een manier van doen! Was dit nu de dank die Petrus kreeg? Petrus die zojuist zijn leven voor hem gewaagd had! Hoe vaak had de Meester hen verweten dat hun geloof niet sterk genoeg was. Dat ze alles konden, wanneer ze maar op hem vertrouwden.

En nu, de eerste keer dat zij het met hem waagden, ja zelfs hun leven voor hem op het spel zetten, bestrafte hij hen. *'Iedereen die geweld gebruikt, zal door geweld sterven.'* Zij mochten hun zwaarden **niet** gebruiken.

Maar kon hij, die een legioen demonen de baas was, het nu niet winnen van een cohorte Romeinse soldaten?

Als hij dan werkelijk de Messias was, waar was dan zijn macht? Maar het was weer net zoals altijd: Hij *kon* het wel, maar hij *wilde* niet!

Toen de Zeloten hem koning wilden maken wilde *hij* niet. En met de intocht in Jeruzalem en ook met de tempelreiniging was het precies zo gegaan.

Petrus sloeg erop los! Maar in plaats dat Jezus hem dankbaar was, genas hij het oor van de slaaf Malchus. Had het nog zin om Jezus te volgen en hun leven voor hem te wagen?

Voor Petrus hoefde het niet meer. Wat de anderen gingen doen moesten ze zelf weten, maar hij gooide zeer teleurgesteld zijn zwaard in de struiken en liep weg, de berg af naar beneden. Niemand riep hem terug en ook Jezus zei niets meer. Natuurlijk niet....

Op dat moment vluchtten de andere discipelen van Jezus ook en lieten hem alleen achter, te midden van de tempelpolitie en de Romeinse soldaten.

Ze namen Jezus geboeid tussen zich in mee naar de tempel. De soldaten van de cohorte zagen hem gaan. Voor die bleke rabbi waren zij gewapend met zwaarden en stokken erop uitgestuurd om hem gevangen te nemen. Als die man een rebel was, dan wisten zij het niet meer!

Toen Jezus zag hoe groot de groep soldaten was en hoe zwaar ze bewapend waren, zei hij: 'Jullie zijn hier gekomen met zwaarden en stokken om mij gevangen te nemen. Alsof ik een gevaarlijke misdadiger ben! Elke dag zat ik in de tempel om de mensen uitleg te geven over God. Maar toen hebben jullie mij niet gevangen genomen. Toch moet het allemaal zo gebeuren, want zo werd het al verteld in de heilige boeken van de profeten.'

Na dit gezegd te hebben liep Jezus met de handboeien om majestueus met hen mee.

Het was de nacht voor het Paasfeest. De straten in de stad Jeruzalem waren uitgestorven. De mensen sliepen en wisten niet wat daar buiten gebeurde. Morgen zouden ze blij wakker worden, want dan was het de dag van het Paasfeest. 's Middags zouden ze naar de tempel gaan en dan zou het paaslam geslacht worden.

Dat nu in deze stille nacht priesters en Levieten met leden van de tempelpolitie Gods Paaslam naar de tempel brachten wisten de inwoners van Jeruzalem niet....

De mensen van de tempelpolitie die Jezus oprachten met in hun kielzog de Romeinse soldaten, kwamen in de stille straten van Jeruzalem bijna niemand tegen.

Alleen uit een groot huis in Jeruzalem kwam heel haastig een jonge man aanlopen die zich bij de stoet aansloot.

Hij kende Jezus. Hij geloofde in hem en wilde nu weten wat er met Jezus zou gaan gebeuren. Maar al heel snel kregen een paar soldaten hem in de gaten. Ze liepen naar hem toe en grepen hem beet. Deze jongeman liet het laken van zich afglijden en dook weg onder de handen van de soldaten vandaan. Toen hij al lang de hoek om was merkten de soldaten dat ze geen mantel in hun handen hadden, maar een laken dat deze jonge man heel snel om zich heen had geslagen toen hij de groep soldaten hoorde aankomen. Ze lachten en lieten hem lopen.

Op het tempelplein hielden ze halt. De cohorte Romeinse soldaten kon inrukken en de tempelpolitie bracht Jezus verder naar het paleis van de hogepriester.

De chiliarch keek hen na en gaapte. Die Joden daar kreeg je geen hoogte van!

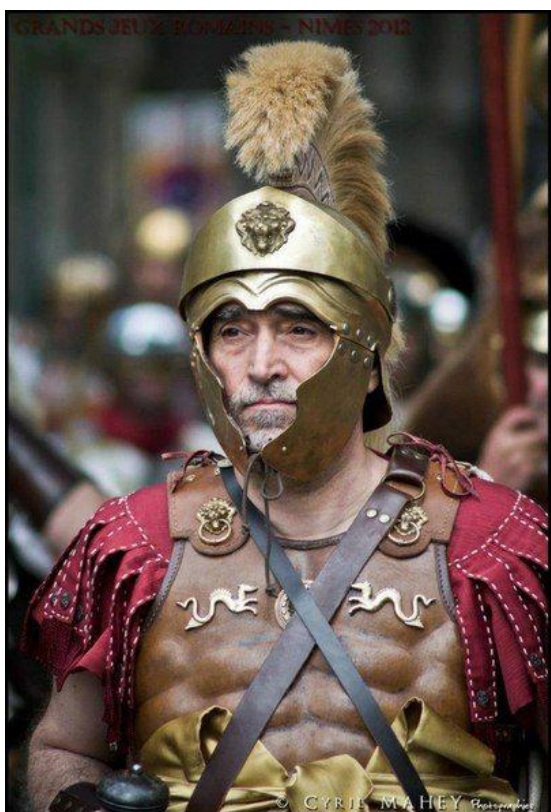
Dat deze gevangene een rebel was dat maakten ze hem niet wijs!

Zijn leerlingen wilden voor hem vechten en hij verbood dat. Deze man genas zelfs het oor van Malchus, een slaaf. Onbegrijpelijk!

Hij ging naar de kazerne. Het was al laat en hij moest nog een rapport schrijven voor Pilatus. Pas daarna was ook hij vrij....

**De lege straten van
Jeruzalem in de Paasnacht.**

**De Romeinse chiliarch wist het zeker.
'Jezus een rebel? Maak dat je grootje wijs.'**

Hoofdstuk 86 - Voor Annas

Lieve kleinkinderen,

'Wie goed doet, goed ontmoet', is een bekend spreekwoord. En dat klopt. Als je goed bent voor een ander is die ander ook goed voor jou.

Maar het kan ook andersom....

Bijvoorbeeld, wanneer je een vriend hebt die verkeerde dingen doet en je met hem mee gaat doen.

Of, wanneer je een baas hebt die veel klanten van hem bedriegt en je gaat je baas helpen om mensen te bedriegen.

Het kan zelfs gebeuren dat je een ander een flinke klap geeft, alleen om je vriend of je baas of wie dan ook daar een plezier mee te doen.

Goed doen, slecht doen of de andere kant uitkijken, het zijn allemaal keuzes die je in je leven moet maken.

Hoofdstuk 86 - Voor Annas - Johannes 18 : 12 - 24

Toen de mannen van de tempelpolitie met de geboeide Jezus bij het huis van hogepriester Kajafas aankwamen was het Sanhedrin nog lang niet voltallig aanwezig. Het viel niet mee om midden in de nacht al die zeventig rechters op te trommelen. En om ook nog midden in de nacht getuigen te vinden waar men op aan kon, dat was een hele klus. In alle haast moesten die gezocht worden. Zonder getuigen kon niet! Deze nachtelijke rechtszitting was al tegen de wet en je kon er vanuit gaan dat die verleider Jezus geen schuld zou bekennen. Bij stadhouder Pilatus moest je met bewijzen komen, wilde hij hem ter dood veroordelen. Pilatus passeren was onmogelijk nu hij hen geholpen had om Jezus gevangen te nemen. Bovendien was er kort geleden door Pilatus een wet uitgevaardigd dat de doodstraf alleen door en met goedkeuring van de Romeinse bezetter uitgevoerd mocht worden.

Maar al kon de officiële rechtszitting nog niet beginnen, daarom hoefden ze nog geen tijd verloren te laten gaan. Hogepriester Kajafas kon nog niet komen, maar zijn schoonvader Annas was ook hogepriester geweest en er was niets op tegen dat hij Jezus een eerste verhoor afnam. Hij had in dit soort zaken ervaring genoeg. Als Annas nu een paar punten van beschuldiging op papier zette dan scheelde dat straks veel tijd.

Van oudsher was het de regel geweest dat een hogepriester tot zijn dood toe zijn ambt bleef behouden. Maar sinds de Romeinen de baas in het land waren was dat veranderd. Regelmatig zetten zij een hogepriester af en benoemden ze een ander. Maar bij het volk bleef ook hij een hogepriester. Ja, wie één keer hogepriester was geweest bleef in ere en vooral Annas, die het hoofd was van de familie van de hogepriesters.

Meerdere zonen van hem waren hogepriester geweest! Ja, deze hogepriester Annas stond bij het volk in hoog aanzien. En niet alleen bij het volk, ook bij de andere leden van het Sanhedrin. Dat Annas Jezus een eerste verhoor mocht afnemen was niet alleen om tijd te winnen, maar ook om de oude man te eren.

De oude Annas voelde zich heel gewichtig toen Jezus geboeid voor hem stond. O, wat haatte hij Jezus. Hooghartig keek hij neer op die verleider uit Nazareth. Dat hij deze dag mocht beleven! Wat had hij zich de laatste week op deze man kwaad gemaakt: Een 'koninklijke' intocht houden in Jeruzalem, de tempel zogenaamd zuiveren van ongerechtigheden, de woordenstrijd die zijn collega's van hem verloren....

Nu kon hij eindelijk wraak nemen! Moet je hem daar zien staan, bleek, moe en met de handbeien om.

Nu had hij niets meer te vertellen..... Die handboeien zouden nu wel af kunnen. De tempelpolitie stond naast hem en de deuren waren goed gesloten. Ontkomen zou nooit lukken.

De hogepriester

Maar het kon geen kwaad om Jezus daar geboeid te laten staan. Hij moest eindelijk maar eens weten wie hier de macht had. Dat er nog altijd mensen waren die in deze zwakke man de Messias koning zagen, onvoorstelbaar! Het was maar goed dat het nu met zijn macht afgelopen was.

Terwijl Annas zelfingenomen en streng naar Jezus keek begon hij met zijn verhoor. Korte, scherpe vragen stelde hij, in de hoop dat Jezus zichzelf zou verspreken.

Heel spoedig bleek dat Annas Jezus niet op zijn woorden kon vastzetten. Daarom gooide Annas het over een andere boeg. Hoe en wanneer wilde Jezus in Israël de macht grijpen? Wat had hij zijn leerlingen hierover verteld? Wat wisten zijn leerlingen? Het was maar het beste dat Jezus alles eerlijk opbiechtte, want anders zouden ze ook zijn leerlingen gevangen nemen en die zouden het zeker vertellen.

'Zeg het mij en houd niets achter!' zei Annas dwingend, terwijl zijn donkere ogen fonkelden van kwaadheid.

Jezus antwoordde: 'Ik heb in het openbaar tegen de mensen gesproken.

Ik heb niets in het geheim gezegd. Ik heb steeds uitleg gegeven in de synagogen en in de tempel, op alle plaatsen waar Joden samenkomen.

U hoeft mij niet te vragen wat ik verteld heb. Vraag het maar aan de mensen zelf! Zij hebben gehoord wat ik tegen hen gezegd heb. Ze weten het precies.'

Iemand van de tempelpolitie, een man die vlak naast Jezus stond, werd wit van woede. Wilde deze rabbi hem erbij betrekken? Was het niet mooi genoeg geweest dat Jezus hen allemaal in die tuin tegen de grond had

gegooid? Daar stond hij nu met zijn handen geboeid en nog had hij een groot woord tegen hogepriester Annas. Zonder erbij na te denken gaf hij Jezus een flinke klap recht in het gezicht terwijl hij schreeuwde: 'Hoe durf je zo te spreken tegen de hogepriester!'

Het was een pijnlijke klap. Maar dieper nog dan de pijn voelde de Here Jezus de schande die hem hier aangedaan werd. Hier stond hij, de Zoon van God en deze knecht van de hogepriester sloeg hem in het gezicht! Jezus keek naar Annas, maar die zei niets. Die vond het wel goed dat Jezus op z'n diepst vernederd werd.

Jezus keek naar de man die hem geslagen had en zei: 'Als ik iets verkeerd gezegd heb, zeg dan wat er verkeerd was. Maar als het klopt wat ik zeg, waarom sla je me dan?'

De man zweeg verbaasd na dit scherpe antwoord van Jezus. Hij durfde niets meer te zeggen.

Ook hogepriester Annas wist niets meer te vragen. Het was duidelijk: Jezus liet niets los over zijn plannen en het had geen zin om hem daar langer over te ondervragen. Straks voor het Sanhedrin zouden ze de waarheid wel boven water krijgen. Ze hadden veel getuigen opgeroepen en wanneer die met bewijs kwamen zou hij zijn schuld moeten bekennen!

Het was beter om Jezus nu maar direct naar de rechtszaal over te laten brengen. De meeste rechters zouden er wel zijn en de tijd ging door. Annas ging staan en gaf de tempelpolitie bevel om de gevangene weg te brengen. Over het tempelplein ging het naar het huis van hogepriester Kajafas.

Hoofdstuk 87 - Voor Kajafas

Lieve kleinkinderen,

Wanneer ik jullie omie beschuldig van iets wat zij niet gedaan heeft, dan wordt zij vreselijk boos.

En ga ik dan door met haar vals te beschuldigen, dan kan zij mij wel 'slaan van kwaadheid....'

Onrechtvaardig behandeld worden, wie kan daar wel tegen?

Liefde en haat liggen vlak bij elkaar. Liefde kan zomaar omslaan in haat.

En waar haat toe kan leiden? Dat lezen jullie in onderstaand verhaal.

Hoofdstuk 87 - Voor Kajafas - Mattheüs 26 : 57 - 68 Marcus 14 : 53 - 65

In de grote bovenzaal van het hogepriesterlijk paleis was in de vroege uurtjes van de nieuwe dag alles klaar voor de rechtszitting van het Sanhedrin. Het was nog donker. Alle rechters waren er nog niet, maar er kon niet langer gewacht worden. De tijd drong. Het vonnis kon niet eerder uitgesproken worden dan in een tweede zitting, vroeg in de ochtend.

Het werd stil in de grote zaal toen de mannen van de tempelpolitie Jezus binnenbrachten. Alle rechters keken met donkere, dreigende ogen naar de gevangene. Jezus was niet meer geboeid. Het was hem aan te zien dat hij deze nacht al veel doorstaan had. Maar niet één van deze vrome rechters had medelijden. Ze waren veel te blij dat ze hem nu eindelijk in hun macht hadden. *Dat hij zou sterven stond bij voorbaat vast!* Nee, met een lichte straf zou hij er niet vanaf komen. Hij wilde geen schuld bekennen hadden ze al van Annas gehoord. Het zou hem niet helpen. Hogepriester Jozef wist wel raad met dit soort figuren. Zijn bijnaam was niet voor niets Kajafas, dat 'steen' betekent.

Kajafas was een hard en onverzettelijk man die bij gelegenheden zoals deze, niets meed.

Het verhoor begon. Kort en scherp stelde de hogepriester zijn vragen die Jezus rustig en duidelijk beantwoordde. Hij wist wel dat deze rechters hem haten en dat zij hem tot elke prijs wilden veroordelen. Maar toch wilde Jezus hun vragen beantwoorden. Het Sanhedrin was volgens de wet het hoogste rechtscollege in Israël en als Israëliet moest ook Jezus aan hen gehoorzamen.

Kajafas stelde niet veel vragen. Hij had geen hoop dat hij Jezus op zijn eigen woorden kon vastzetten. Dat hadden ze op het tempelplein meer dan één keer tevergeefs geprobeerd. Ook nu zou dat niet lukken.

Er was maar één manier om deze verleider tot de doodstraf te veroordelen: de getuigen moesten zo duidelijk zijn schuld bewijzen dat ze zijn doodvonnis konden uitspreken.

Gelukkig, er waren getuigen genoeg. Maar of het zou helpen? Kajafas had geen tijd gehad om voor de rechtszitting even met hen te praten en duidelijke afspraken met hen te maken. Maar ze moesten het proberen.....

De getuigen kwamen één voor één de zaal binnen. Alleen wanneer twee hetzelfde zeiden met *precies* dezelfde woorden was hun getuigenis een bewijs. De hoge heren luisterden heel aandachtig, maar al heel snel werd duidelijk dat ze met deze getuigen geen stap verder kwamen.

Wel deden ze allemaal heel goed hun best. Jezus werd overal van beschuldigd, maar er waren geen twee getuigen die precies hetzelfde zeiden.

Waarom zei die rabbi nu niets? Hij hoorde toch wel wat voor lelijks ze allemaal over hem zeiden! Hoe kon hij daar zo rustig staan terwijl hij wist dat het om zijn leven ging? Het was gewoon oneerbiedig om je mond stijf dicht te houden. Kajafas zat opgewonden en toch ook een beetje zenuwachtig op zijn stoel te schuifelen, ook om maar niet steeds naar die verwijtende en dwingende ogen van Jezus te moeten kijken....

Nog twee getuigen waren er en de hogepriester gaf de moed al op. Dit was allemaal niets. Maar toen de één na laatste getuige zijn beschuldiging inbracht, lichtten zijn ogen op. Was dit dan eindelijk een getuige die begreep waar het om ging? Hij boog zich over de tafel en luisterde scherp.

'Ik heb deze rabbi horen zeggen: **'Ik zal** deze tempel die met handen gemaakt is, afbreken en binnen drie dagen zal ik een andere, niet met handen gemaakt, opbouwen.' Volgens mij is dit duidelijk. Deze rabbi is een 'lestes', een rebel. Hij was van plan een aanslag op de tempel te plegen.'

De hogepriester vroeg: 'Beste getuige, is het waar dat deze gevangene dit gezegd heeft?'

De getuige antwoordde: 'Ik heb het een paar dagen geleden met mijn eigen oren gehoord. En mijn vriend die op de gang staat te wachten, was er ook bij. U kunt het hem ook vragen.'

Kajafas wenkte en een bediende bracht de getuige snel de zaal uit. Dit was meer dan waarop hij gehoopt had. Nu kon het toch nog goed komen. Het werd ook tijd! Ze hadden lang genoeg naar alle getuigen geluisterd.

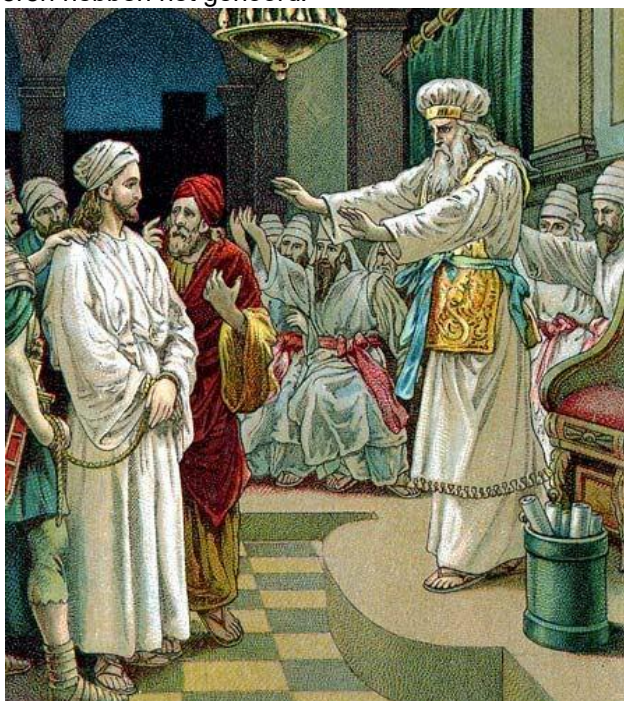
Daar was de laatste! Gespannen vroeg Kajafas: 'Was u erbij toen deze gevangene over Gods heilige tempel sprak?'

De getuige boog diep en luid en duidelijk zei hij: 'Ik heb gehoord dat deze gevangene zei: **'Ik kan** deze tempel afbreken en hem binnen drie dagen weer opbouwen. Nu, dat is duidelijk. Geen mens kan dat. Deze man heeft onmogelijke dingen beloofd om het volk tot oproer te verleiden. Hij is een 'planos', een volksverleider.'

Kajafas hief wanhopig zijn armen omhoog. Nu hadden beide getuigen over hetzelfde voorval verteld en allebei verdraaiden ze de woorden die Jezus gezegd had en ook nog op een verschillende manier. Waarom had hij toch niet even voor de rechtszitting met beide mannen gepraat? Dat had je nu met dit soort getuigen die de wet niet kenden!

'Man,' viel Kajafas uit, 'weet goed wat je zegt. Heeft hij niet iets anders gezegd?'

De getuige boog nog dieper zijn hoofd terwijl hij koppig zei: 'Wat ik gezegd heb, daar sta ik voor. Mijn eigen oren hebben het gehoord!'

Kajafas trilde van woede. 'Breng hem naar buiten,' riep hij.

En daarna keerde hij zich naar Jezus. Zijn schuld was het....! Waarom reageerde hij niet op de getuigenverklaringen?

Bitter zei Kajafas tegen Jezus: 'Antwoord u nu nog niet? Heeft u niet gehoord wat zij allemaal over u gezegd hebben?'

De Here Jezus keek hem aan, maar zei niets. Elke keer wanneer Kajafas als rechter hem een vraag had gesteld had Jezus wel geantwoord. Maar op deze valse beschuldigingen kon hij niet ingaan. Alleen door zijn diep zwijgen kon hij zijn rechters laten voelen hoe diep hij hun handelwijze verachtte.

Nu vroeg de hogepriester een reactie van Jezus. Maar Jezus deed zijn mond niet open. De hogepriester verbeet zijn kwaadheid. Wat kon hij nu nog doen? Wat kon hij Jezus meer vragen? Want praten zou hij, deze verrader! Tegen de getuigen wilde hij niets zeggen, maar in het begin wilde Jezus *zijn* vragen wel beantwoorden. O, als hij maar één antwoord kreeg....

Langzaam ging hogepriester Kajafas staan. Hij liep om de tafel heen naar Jezus toe. In de diepe stilte hoorde men zijn voetstappen en het ruisen van zijn mantel.

Bent u de Messias, de Zoon van God?'

Alle rechters hielden hun adem in. Ze volgden hem met hun ogen. Dit was Kajafas op zijn best!

Dit werd het hoogtepunt van deze vreemde en nachtelijke rechtszitting.

Nu stond hij vlak voor Jezus. In zijn ogen fonkelde zijn gloeiende haat. Kajafas stak zijn rechterhand plechtig omhoog, als wilde hij bij zijn laatste vraag God in de hemel als getuige oproepen. Erg luid en met de klemtoon op elk woord sprak hij: *'Zo zeker als God leeft, geef antwoord! Bent u de Messias, de Zoon van God?'*

Nu wilde Jezus wel antwoorden. Dit was geen onheilige schijnvertoning, zoals zojuist met de getuigen. Dit was een vraag van de hoogste rechter in Israël die met een eed hem dwong te antwoorden. Die eed zou Jezus overnemen en Kajafas zou zijn antwoord hebben.

Ook voor Jezus was dit het hoogtepunt van dit nachtelijk verhoor: het einde en de afsluiting van zijn openbaring aan Israël.

Kajafas sprak over de Messias. Hij bedoelde daarmee een aards koning en met de woorden 'Zoon van God', bedoelde hij een mens, die meer dan andere mensen een gunsteling van God was. Maar toen Jezus zei dat hij de Messias, de Zoon van God was, betekende dat heel iets anders.

Hij (Jezus) was een mens. Dat was hij. Maar tegelijk was hij God, de koning van hemel en van aarde. Nog nooit had Jezus dat zo duidelijk tegen de mensen gezegd. Maar deze nacht moest het Sanhedrin het horen. Nu hoefde niets meer verborgen te blijven. Hogepriester Kajafas mocht zelf weten wat hij met deze woorden van Jezus zou doen!

Terwijl Jezus de eed van de hogepriester overnam, zei hij plechtig: *'Het is zoals u gezegd heeft: Ik verklaar voor God dat Ik de Christus ben, de Zoon van de levende God! En Ik zeg jullie: er komt een tijd, dat jullie Mij, de Mensenzoon zullen zien aan de rechterkant van de Almachtige God, terwijl Ik terugkom op de wolken van de hemel.'*

Als door de bliksem getroffen stond Kajafas daar. Ontzet luisterde hij naar deze woorden van Jezus. Droomde hij? Was dit waar? Langzaam drong dit machtige woord van Jezus tot hem door. Een wilde, onheilige vreugde borrelde in hem omhoog. Nu hadden ze hem toch nog, die rabbi uit Nazareth! Met deze woorden had hij zijn eigen doodvonnis getekend! Hij, een mens, maakte zichzelf tot een God: daar stond in de Joodse wet de doodstraf op. Nu kwam alles toch nog goed, zelfs zonder getuigen, door dit onvoorzichtige antwoord van Jezus....!

Maar niemand mocht zien, hoe blij Kajafas was. Het past een hogepriester niet zijn blijdschap te laten zien wanneer een mens de heilige wet van Mozes overtreedt waar de doodstraf op staat.

Maar dit was toch verschrikkelijk! Een rabbi uit Galilea die nu voor zijn rechters stond, maakte zichzelf aan God gelijk! Nog nooit eerder had een man in Israël zo'n grote zonde gedaan.

Net alsof hij het niet kon verdragen dat iemand zo erg God beledigde, ging zijn hand naar zijn schouder en scheurde hij zijn mantel kapot. Kajafas ging in de rouw om deze woorden van Jezus. Maar alle rechters wisten wel dat dit pure komedie was. Erger nog, als hogepriester mocht hij zijn mantel niet scheuren. Dit had God aan Mozes heel duidelijk verboden. Dit was een voorschrift (een verbod) voor de hogepriester.

Kajafas draaide zich om, hief zijn armen omhoog en zei tegen de andere rechters: 'Deze man beledigt God. We hebben geen verklaringen van getuigen meer nodig. Wat is jullie oordeel?'

Alle rechters gingen staan en als één man schreeuwden ze: 'Hij is schuldig! Hij moet gedood worden!'

De Here Jezus hoorde zijn rechters schreeuwen, maar hij zei geen woord. Hij wist dat het zo ver zou komen, maar toch, wat deed dit ontzettend veel pijn. Dit waren nu de leiders van Gods volk. Zij hadden hem nu definitief verworpen als hun Heer en Koning. Dit was erger dan alles wat hij tot nu toe meegemaakt had. Voor de eerste keer had hij zich aan de leiders van het Joodse volk geopenbaard in al zijn heerlijkheid en dit was hun antwoord. En dit was nog maar het begin.....

Met gebalde vuisten kwamen de deftige, vrome rechters op Jezus af. Hun gezichten waren verwrongen van haat. Tijdens de getuigenverhoren hadden ze zich zitten verbijten, maar nu was dat niet meer nodig. In hun woede spuugden ze Jezus in het gezicht. Jezus accepteerde hun hoon. Hij zei niets terwijl hij hen met zijn droevige ogen aankeek. Als hij gewild had, kon hij hen allemaal met één woord doden, maar dat wilde Jezus niet. Ook dit had hij op zich genomen toen hij op de berg met Mozes en Elia sprak. Dit en alles wat nog moest komen.

Toen de rechters zagen dat Jezus alles geduldig onderging en dat hij niets zei, werden ze nog kwader. Ze vergaten dat ze zijn rechters waren. In al hun haat sloegen ze Jezus in het gezicht....

Dacht hij nu echt, deze Galileeër, dat hij eens op de wolken van de hemel zou terugkomen en dat hij *hun* rechter zou zijn? Ze sloegen Jezus zo hard dat zijn gezicht begon te bloeden.

'Jij wilt onze rechter zijn?' hoorden ze, 'maar wacht daar niet te lang mee. Wij slaan je nu immers!'

Eén van deze hoge heren pakte een doek en gooide die over Jezus' hoofd, terwijl hij zei: 'Hé Messias, voorspel nu eens wie van ons jou gaat slaan?'

'Hé Messias, voorspel nu eens wie van ons jou gaat slaan?'

Jezus zei niets. Er kwam geen klacht over zijn lippen.

Toen de hoge heren moe werden van het slaan, kwamen hun knechten met stokken en begonnen daarmee Jezus te slaan. Afgelopen nacht in de tuin waren ze bang voor Jezus geweest. Nee, nu niet. Nu konden ze al hun haat op hem botvieren. De hogepriester Kajafas zag het aan en glimlachte....

Heel vroeg in de ochtend, toen het eerste zonlicht door de hoge vensters naar binnen scheen, kwam het Sanhedrin in een tweede rechtszitting bijeen. Er waren nu

niet veel lege stoelen meer.

Alle ogen waren gericht op Jezus die voor Kajafas stond. Jezus was dodelijk bleek, maar nog was zijn kracht niet gebroken. Rechtop stond hij voor zijn rechters. De hogepriester nam het woord. 'Dus, u zegt van u zelf, dat u de Christus bent, de Messiaskoning?'

Jezus antwoordde: 'Ja, maar wanneer ik dat tegen jullie zeg, willen jullie mij toch niet geloven.'

Weer vroeg Kajafas: **'Bent u de Zoon van God?'**

Met dezelfde woorden waarmee Jezus die nacht de eed van Kajafas had overgenomen sprak hij: **'Het is zoals u het gezegd heb.'**

Na deze woorden van Jezus sprak Kajafas de voorzitter van het Sanhedrin het volgende vonnis: Jezus van Nazareth die zichzelf uitgegeven heeft als de Messiaskoning van Israël en die God gelasterd heeft, wordt uitgestoten uit het volk van God en zal als een rebel overgeleverd worden aan stadhouder Pilatus

Hoofdstuk 88 - Petrus

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel erg bang geweest? Zo ja, wat deden jullie dan?

Heel hard wegrennen of je verstoppen?

En waar was je dan zo bang voor?

Voor een boze man die jou wilde pakken?

Of voor een wild dier dat jou wilde opeten?

Of was je bang dat iets uit zou komen dat jij stiekem gedaan had?

Zo zijn er heel veel zaken / dingen waar je heel angstig voor kunt zijn.

In zo'n situatie zeg je, doe je vaak dingen waar je later spijt van hebt.

Ja, angst is iets raars. Je weet nooit hoe jij, hoe ik in zo'n situatie reageer.

Hoofdstuk 88 - Petrus - Lucas 22 : 54 - 62
 Marcus 14 : 66 - 72
 Johannes 18 : 15 - 27

Net zoals alle andere discipelen had ook Petrus die nacht in Gethsémané zijn Meester in de steek gelaten. Hij kon niet langer een Messias volgen die zichzelf overgaf aan zijn vijanden. En helemaal niet een Messias volgen die zijn leerlingen verbood om voor hem te vechten.

Maar ver was Petrus niet gekomen. Daarvoor hield hij te veel van Jezus. Zijn hele wezen verlangde om bij Jezus te zijn, hem te zien en zijn stem te horen. Dat kon nu niet meer. Maar het minste wat hij kon doen was wel dat hij wilde weten hoe het nu met hem was. Jezus was onschuldig! Maar Petrus wist zeker dat ze hem zouden veroordelen, misschien wel ter dood....

Nu, in dit bittere uur, nu het om Jezus' leven ging, waren ze allemaal bij hem weggelopen! Dit was niet goed.....

Nee, hij Petrus moest terug, ook al kon hij Jezus nu niet meer helpen. Eerst aarzelend langzaam, maar daarna sneller en steeds sneller liep Petrus richting Jeruzalem. Hij bleef wel op veilige afstand van de soldaten, maar toch wel zo dichtbij dat hij hen niet kwijtraakte in de donkere, bochtige straten.

Onderweg gebeurde er niets bijzonders of het moest zijn dat vreemde voorval met die jonge man in zijn wit laken. Petrus kende hem wel. Ook deze jonge man die in Jezus geloofde was blij dat hij aan de soldaten ontsnapt was. Petrus werd er niet vrolijk van. Stel dat de soldaten hem ook gevangen zouden nemen. Zou het niet beter zijn dat hij terugging en de anderen opzoeken? Maar dat kon hij ook niet. Nee, hij wilde weten waar ze Jezus naar toe brachten en wat ze met hem gingen doen.

Niet ver van het paleis van de hogepriester kwam Petrus nog iemand tegen die hij kende. Het was een man die ook een volgeling van Jezus was. Hij moest naar het huis van Kajafas. Samen liepen ze verder terwijl ze af en toe een paar woorden met elkaar wisselden.

Bij de ingang van de tempel liep die andere persoon door terwijl Petrus voor de poort bleef staan. Nog nooit had Petrus zich zo eenzaam en zo verlaten gevoeld als op dat ogenblik. En nog nooit had hij zo'n groot verlangen gehad om bij Jezus te zijn....

Plotseling keek Petrus verbaasd omhoog. Diezelfde discipel van zojuist kwam weer naar buiten en vroeg Petrus of hij mee naar binnen wilde. Petrus bedacht zich geen seconde en ging direct met hem mee. Misschien was het wel niet verstandig, maar hij wilde zo graag in de buurt van Jezus zijn. Als hij nu niet met deze man meeging kreeg hij nooit weer zo'n kans.

De portierster, een slavin van de hogepriester, nam Petrus nauwlettend op, maar ze zei niets. Hij zou wel bij die andere man horen en die was een bekende van Kajafas.

Onbehaaglijk stond Petrus daar op die grote binnenplaats. Het was er druk in de nacht. Slaven liepen af en aan. Raadsheren klommen de trap op naar de bovenzaal en getuigen werden naar één van de kamers gebracht. Midden op het plein brandde een houtvuur waar soldaten en slaven omheen stonden. Ze waren mee geweest naar Gethsémané en hadden het nu koud.

Petrus keek om zich heen, maar nergens zag hij Jezus. Wat deden ze nu met hem daar achter die hoge gesloten deuren? Zou hij ooit weer vrij komen?

Petrus huiverde. Hij kon hier niet de hele nacht blijven staan. Dan zouden ze hem ook gevangen nemen. Misschien was het maar het beste om gewoon tussen de soldaten in te gaan staan. Net doen alsof het heel gewoon was dat hij hier was. En ook dat hij nergens bang voor was.

Bij het vuur was het lekker warm. Petrus stak zijn handen uit om ze te warmen. Hij trilde, maar niemand zei er iets van. Hij luisterde naar de gesprekken van de soldaten, hun rauwe grappen. Al gauw begreep hij dat Jezus nu bij hogepriester Annas was en dat hij straks naar de zaal van Kajafas gebracht zou worden. Daar zou hij verhoord worden door het Sanhedrin. Zou hij Jezus dan misschien nog even kunnen zien? Het speet hem niet dat hij hier nu was. Hij had alles wel willen geven om nog één keer dicht bij Jezus te zijn.

'Jij hoort toch ook bij Jezus?'

Een jonge vrouw liep naar het vuur. Ze ging ook tussen de soldaten staan en keek Petrus aan. Petrus kende haar wel. Zij was de slavin die hem door de poort binnengelaten had. Petrus kreeg een kleur. Waarom keek ze hem zo aan? En daar hoorde hij haar al zeggen: 'Jij hoort toch ook bij Jezus, de rabbi uit Galilea?'

Petrus werd bleek van schrik. Zonder erbij na te denken zei hij: 'Hoe kom je daar bij! Waar heb jij het over. Ik hoor **niet** bij hem!'

De slavin liep al weer verder. Misschien had ze zich vergist. Maar toch? Ze had deze man vaker gezien in gezelschap van Jezus. Maar wat gaf het ook. Deze man kon geen gevaar met al die soldaten om hem heen. Het was dat zij hem had binnengelaten en ze wilde geen moeilijkheden.

Petrus bleef niet langer bij het vuur staan. Dat was te gevaarlijk. Hij liep terug naar de ingangspoort, maar

durfde niet naar buiten te gaan. Naast het poortwachtershuis bleef hij staan. Het was daar koud, maar wel veiliger en donkerder.

In de verte kraaide een haan. Het zou niet lang meer duren en de nieuwe dag zou beginnen. Maar aan de waarschuwing van Jezus, het kraaien van de haan, dacht Petrus nu niet aan. Hij was bang, zo bang dat hij nergens anders aan kon denken dan aan zijn grote angst....

Daar kwam weer een slavin aanlopen. Zij was niet dezelfde slavin van zopas. Maar ook zij bleef voor Petrus staan en keek hem recht in het gezicht. Hadden de beide slavinnen samen over Petrus gepraat? Deze slavin liep naar de soldaten toe en zei op luide toon: 'Die man daar naast het poortwachtershuis hoort ook bij die Nazarener die vannacht gevangen is genomen.'

Het bloed vloog Petrus naar zijn wangen. Die vrouwen zouden nog eens zijn dood zijn met al hun gepraat over hem!

Luid en heel heftig schreeuwde Petrus over het plein: 'Mens, dat is niet waar! Je weet niet wat je zegt! Ik ken die man niet! God mag mij straffen, als het waar is!'

Petrus draaide zich om liep weer het plein op. Hij dwong zichzelf om kalm en rustig te lopen, maar van binnen trilde hij helemaal. Hoe moest hij ooit weer buiten komen met die slavinnen bij de poort? Waarom was hij eigenlijk hier? Waarom had hij zich in dit grote gevaar begeven? Hij kon hier nu immers toch niets voor Jezus doen? Ja, een paar uur geleden in Gethsémané, toen durfde hij alles. En als Jezus toen ja had gezegd had hij hier nu niet voor zijn rechters gestaan. Maar dat was voorbij, voorgoed voorbij!

Petrus was bang.... Hoe moest het nu verder? Hoe kwam hij hier ooit vandaan?

Diep vanbinnen schaamde Petrus zich voor zijn leugens. Maar hoe had het anders gemoeten? Hij kon toch moeilijk tegen de soldaten zeggen: 'Ik hoor bij Jezus. Hier ben ik en neem ook mij maar gevangen?'

Na een uur liep Petrus koud en moe toch weer naar het vuur om zich te warmen. Het was daar volgens hem ook veiliger dan in de buurt van die slavinnen in het poortwachtershuis.

Opnieuw hoorde hij de soldaten praten. Ze hadden het over hun nachtelijke mars naar Gethsémané en over de wonderbaarlijke genezing van Malchus. Uit hun verhalen kon Petrus opmaken dat één van hen familie was van Malchus, de priesterslaaf. Even later praatte Petrus met hen mee over alledaagse zaken.

Ineens keken ze hem allemaal aan.

'Jij bent een Galileeër,' zeiden ze, 'we horen het aan je uitspraak. Jij hoort ook bij Jezus. Je hebt jezelf verraden!'

'Ja,' zei de man die familie van Malchus was, 'ik heb je in de tuin gezien!'

Het was alsof Petrus door de grond ging. Als hij de soldaten nu niet duidelijk maakte dat hij niet bij Jezus hoorde, dan zou dit zijn dood worden!

Heftig en met een zware eed begon Petrus zichzelf te vervloeken. 'Hij kende die Jezus niet.... Hij mocht op dit moment dood op de grond neervallen als hij ooit een leerling van die rabbi was geweest! God mocht hem straffen als hij nu niet de waarheid gezegd had!'

De soldaten keken Petrus verwonderd aan. Ze hadden helemaal geen kwaad in de zin gehad. Die Galileeër hoefde niet zo te vloeken! Het kon best zijn dat zij zich vergisten en leek deze man erg veel op een leerling van Jezus. Daar kwam nog bij, iemand die zo kon vloeken hoorde al helemaal niet bij zo'n vrome rabbi!

Vlaktbij Petrus bleef Jezus staan en keek hem in de ogen.

Petrus wilde weggaan, maar juist op het moment toen hij zich omdraaide ging aan de andere kant van het plein een deur open. De tempelpolitie bracht Jezus naar buiten. Het werd stil op het plein. Allemaal keken ze naar Jezus. Hij was doodsbleek en zijn hoofd bloedde. De bewakers leidden Jezus dicht langs het vuur.

Petrus stond daar. Zijn hart bonsde hem in de keel.

Vlaktbij Petrus bleef Jezus staan en keek hem in de ogen. Nee, boos was Jezus niet, maar in zijn ogen was een groot verdriet. Met een duw in zijn rug dwongen zijn begeleiders Jezus verder te lopen.

Petrus wist dat hij dit moment zijn leven lang niet zou vergeten! Die ogen van Jezus, zo bedroefd en tegelijk

ook zo uitnodigend.

'Kom Petrus, ook al heb je mij drie keer verraden, ik houd van jou.'

Petrus dacht dat Jezus natuurlijk niet kon weten dat hij hem deze nacht al drie keer verraden had. Ook niet dat hij, Petrus geen haar beter was dan de andere discipelen.....

Op dat moment, ergens dichtbij en tussen de huizen kraaide weer een haan. Petrus moest ineens denken aan wat Jezus tegen hem gezegd had: *'Jij zult deze komende nacht drie keer zeggen dat je mij niet kent, zelfs voordat de haan voor de tweede keer gekraaid heeft.'* Petrus zag zijn Meester nog voor zich zitten daar in die bovenzaal en weer hoorde hij zijn bedroefde stem. En in zijn hoogmoed had hij zelfs gezegd dat hij wel met Jezus wilde sterven....

En in plaats daarvan had hij met vloeken en een zware eed gezegd dat hij Jezus niet kende! O God, dat gekraai van die haan! Maar dan hoefde hij *niet* te denken dat Jezus het niet wist. Nee, dit had Jezus gisteravond al geweten. En nu was Jezus *kwaad* op hem. Nooit, nooit zou hij Jezus weer zien.... Nooit weer zou hij contact hebben met de andere discipelen van Jezus. Hij had Jezus met een eed afgezworen

De angst vloog Petrus aan. Wat had hij een spijt! Al wankelend als een dronkenman liep hij naar de uitgang. Hij kon alleen nog maar denken aan wat hij gedaan had. Aan zijn kwaad dat hij Jezus aangedaan had. Jezus, van wie hij zoveel hield. Bij de poort was er niemand die hem iets vroeg. Petrus liep naar buiten en daar, achter een hoge muur liet hij zich vallen en huilde alsof zijn hart zou breken.

Hoofdstuk 89 - Judas

Lieve kleinkinderen,

Op 12 oktober 1966 ben ik geslaagd voor mijn hoofdakke examen op de Christelijke Kweekschool 'Claercamp' in Dokkum. In die vijf jaren daarvoor, toen ik elke dag op mijn brommer van Kollumerpomp naar Dokkum reed, was meneer Gabe de Vries directeur van deze Kweekschool. Zijn vader was voor hem ook directeur van deze Kweekschool geweest, maar dat terzijde. Ik heb bijzonder goede herinneringen aan meneer de Vries.

Wat kon hij spannend vertellen. Zijn geschiedenislessen waren bijzonder. Hij had in 1940 op de Grebbeberg als vaandrig tegen de Duitsers gevochten. Na de oorlog wilde hij alles weten over die vijf bezettingsjaren, vertelde hij ons. Hoe kon een man als Hitler op een democratische manier in Duitsland aan de macht komen? Hoe kon het dat de NSB voor de oorlog in Nederland zoveel leden had? Veel heeft meneer de Vries ons over de Tweede Wereldoorlog verteld.

Ook de weekopeningen van meneer de Vries op de maandagmorgen vond ik bijzonder goed. Alle leraren en leerlingen waren dan bijeen in de grote aula.

Eén weekopening van hem ben ik nooit vergeten. Nadat hij uit de bijbel Mattheüs 27 : 1 – 10 had voorgelezen, hield hij een overdenking over de figuur Judas. Hoe kwam Judas tot zijn daad om Jezus te verraden? En hoeveel spijt had Judas na zijn verraad?

*Zijn laatste zin van die weekopening (niet volgens de bijbel, zoals meneer de Vries ook tegen ons zei) was: Jezus is **door** Judas gedood, maar misschien ook wel **voor** Judas.*

Wat een geluk dat wij mensen niet mogen oordelen over onze medemens. Dat doet God. Wij mogen (moeten) onze medemens vertellen van Jezus, maar wij mogen nooit zeggen dat die en die persoon (ook Judas niet) na zijn of haar dood voor eeuwig verloren is. Dat beslist God.

Wij mogen alleen maar onze medemens in ons doen en laten voorleven wat Jezus ons geleerd heeft. En, wij mogen (moeten) alle mensen vertellen van de blijde boodschap dat Jezus alle straf voor ons gedragen heeft. En dat wij na onze dood, met dank aan Hem, voor eeuwig bij Hem in de hemel mogen zijn.

Ja, dat is de opdracht die Jezus ons gegeven heeft.

Hoofdstuk 89 - Judas - Mattheüs 27 : 1 - 10

Toen Judas die avond vanuit de Paaszaal naar de overpriesters ging om Jezus te verraden, had hij niet getwijfeld.

Hij haatte Jezus zoals hij nog nooit een mens gehaat had. Hij was blij dat hij nu eindelijk wraak kon nemen.

Ook toen hij met de soldaten naar Gethsémané liep, voelde hij geen medelijden. Als hij straks in die donkere tuin de rabbi overgeleverd had dan zou eindelijk duidelijk worden dat Jezus niet de Messias koning was, waar hij zich voor uitgaf.

Zeker van zichzelf liep hij met de soldaten mee. Hij was een man die wist wat hij deed. Hij kwam niet halverwege op zijn besluit terug. En wanneer ze terug zouden zijn in het paleis van hogepriester Kajafas, dan zou hij zijn loon krijgen, wat ze afgesproken hadden. Dertig zilveren munten. Niet al te veel, maar met wat hij 'gespaard' had, was het toch een mooi begin. Door Jezus te gaan volgen zoals hij drie jaar geleden had, bezat hij nu niets. Hij zou weer helemaal opnieuw moeten beginnen....

Maar het was allemaal anders gelopen dan hij gedacht had. Nadat hij Jezus een kus had gegeven was het net alsof hij hem niet meer zo erg kon haten. En dan die woorden van Jezus: *'Vriend, waarom ben je hier? Verraad jij de Mensenzoon met een kus?'* hij kon ze maar niet kwijtraken.

Judas, hij had zijn wraak gehad. Jezus was gevangen genomen en geboeid. Maar nu kon Judas er niet blij mee zijn. Heel die terugweg naar Jeruzalem vocht hij tegen zijn twijfel.

Ne, hij kon Jezus niet meer haten, maar dat wilde hij wel. Als hij Jezus niet meer kon haten, maar medelijden met hem kreeg, hoe zou hij dan ooit voor zichzelf een nieuw leven kunnen gaan beginnen?

Hij had zijn Meester verraden. Waar moest hij heen vluchten als hij spijt van zijn verraad zou krijgen?

Steeds maar weer hield hij zichzelf voor dat het goed was geweest wat hij gedaan had. Dat hij in zijn recht stond! Drie jaren van zijn leven had hij aan die rabbi gegeven. Alles had hij om hem achter zich gelaten. Wat had hij teruggekregen? Wat was er van zijn idealen terechtgekomen? Wat was Jezus meer dan een mislukte Messiaskoning?

Judas kon met zijn geld niet blij zijn....

En als het nu niet anders had gekund? Het was Jezus zijn eigen schuld! *Hij wilde niet.* Moedwillig had Jezus zijn kansen weggegooid en zijn leerlingen meegelokt op deze heilloze weg. Ook zij hadden deze nacht hem allemaal verlaten. Ja, nu het te laat was! Als het Sanhedrin hem veroordeelde en hem stenigde, dan kreeg Jezus precies wat hij verdiend had.

Maar elke keer als hij zichzelf probeerde te overtuigen, was er ook weer dat andere. Jezus, die alle soldaten tegen de grond wierp. Jezus, die midden in het doodsgevaar voor zijn leerlingen opkwam. Jezus, die de wond van Malchus genas. Iemand die zulke dingen deed kon dat een verleiander zijn? Was zijn verraad dan toch mis geweest? Had hij een verkeerde beslissing genomen? Al sterker werd zijn twijfel en al feller verzette Judas zich hiertegen. Misschien zou alles beter worden wanneer hij zijn geld gekregen had en weg kon gaan. Maar toen Judas in het paleis van Kajafas zijn verradersloon gekregen had, kon hij met dat geld niet blij zijn.

Met bevende vingers telde hij de zilveren munten. Hij stopte ze weg in zijn gordel. Hij kon het niet opbrengen om rond te lopen met een beurs met geld in zijn handen. Iedereen zou dan kunnen zien dat hij zijn Meester verraden had.

Judas ging ook niet weg. Deze hele lange nacht toen Jezus voor Annas en voor Kajafas stond, was het ook Judas die duizend angsten uitstond. Hij wilde weten hoe het afliep.

Nee, nooit zou Jezus de Messiaskoning worden, zoals Judas gedacht had. Nooit zou Jezus het volk bevrijden van de Romeinen en heersen over de heidenen. Die wens was verleden tijd. Maar wat zou het Sanhedrin met hem doen? Het was nu wel duidelijk dat Jezus geen rebel was. Zeker, hij was *geen* goede Messiaskoning, maar ook zeer zeker *geen* man zoals Bar-Abbas, de Zeloot die in opstand was gekomen tegen de keizer van Rome.

Het Sanhedrin kon Jezus veroordelen tot een gevangenisstraf wegens de zuivering van de tempel, dacht Judas. Ja, vooral de Sadduceeërs waren daar vreselijk boos om geweest. Maar Jezus had niets gedaan waar de doodstraf op stond!

Maar diep van binnen in Judas was dat stemmetje dat zei: *'Maak je jezelf niets wijs, Judas.* Je wist hoe ze Jezus haten en dat ze hem wilden doden. En nu hij gaat sterven is dat jouw schuld. **Jouw schuld Judas!** Ze hadden hem zeer zeker niet gevangen genomen tijdens het feest, als jij hem niet verraden had! Jij hebt geld gekregen voor jouw laf verraad. Het voelt zwaar in jouw gordel, ook al is het geen groot bedrag. Slechts dertig zilveren munten....!

Judas schudde heftig met zijn hoofd, alsof hij die twijfel van zich af wilde schudden. Maar steeds sterker werd de innerlijke aanklacht, sprak zijn brandend geweten. Kwam er dan nooit een einde aan die verhoren? Lieten ze Jezus dan nooit weer vrij? Wat moesten al die getuigen hier? Jezus had hen toch nooit iets misdaan?

Met grote stappen liep Judas over het tempelplein heen en weer. Zijn ogen stonden hem wild in het hoofd. Gespannen luisterde hij naar elk geluid. Hij probeerde niet eens meer zichzelf te overtuigen van zijn gelijk. Nee,

hij had *ongelijk* gehad, hij had verkeerd gehandeld.... Hij had nog maar één gedachte: wat gaat er met Jezus gebeuren?

Toen hoorde Judas hoe ze Jezus bespotten en hem sloegen. Een wilde, machteloze woede kwam in hem op. Waren dit nu de rechters in Israël die een onschuldige mishandelden?

Met grote schrik beseftte Judas: Maar ben ik dan beter? Zij, de rechters spugen op Jezus en slaan hem, maar ik heb hem verraden met een kus! En zij, deze rechters hebben niet met Jezus door heel Israël gewandeld, niet aan zijn voeten zitten luisteren, niet met hem uit één schotel gegeten.... **En ik wel.**

Judas wist niet hoe hij die nacht de uren daar op het tempelplein doorgekomen was, maar eindelijk zag hij de zon opkomen. Het werd licht. Het vuur bij de soldaten ging uit. Daar gingen de deuren van de rechtszaal open en brachten ze Jezus weg. Judas durfde niet weer mee te gaan. Waar brachten ze Jezus naar toe? Vol spanning keek Judas welke kant ze uitgingen. Het tempelplein over en toen naar de burcht Antonia....

O God nee, nu brachten ze Jezus naar Pilatus. Dat kon maar één ding betekenen. Ze hadden Jezus als een rebel ter dood veroordeeld, een lestes. Voor rebellen hadden de Romeinen maar één straf: de dood aan het kruis!

Maar zo had Judas het niet bedoeld! Dit had Jezus niet verdiend! Het kruis! Maar dat was verschrikkelijk! Spijkers door je handen, diezelfde handen waarmee hij hen gisteravond nog de voeten gewassen had! Uren, ja uren lang zou Jezus daar moeten hangen....

Met grote stappen liep Judas naar de rechtszaal waar nog een paar rechters achtergebleven waren. Wild stormde Judas de trappen op en hijgend bleef hij daar staan in die bovenzaal.

Hij zocht naar woorden. Hij moest deze mannen overtuigen dat zij een onrechtvaardig vonnis uitgesproken hadden. Het kon nu nog veranderd worden. Ze moesten Jezus terugroepen en opnieuw rechtspreken!

Zijn stem klonk luid en dwingend door de bijna lege zaal: *'Ik heb iets slechts gedaan. Ik heb een onschuldige verraden! Jullie moeten hem vrijlaten!'*

De overpriesters keken verbaasd naar Judas. Dit was toch die verrader? Ze begrepen niets van Judas' wanhoop, niets van zijn bitter berouw. Hoe konden zij ook medelijden hebben met een verrader als zij ook geen medelijden hadden met Jezus?

Koel en uit de hoogte antwoordden ze: 'Daar hebben wij niets mee te maken. Jouw probleem is niet ons probleem. Zoek dat zelf maar uit.'

Judas zag dat deze mannen hem niet wilden helpen. Verslagen ging hij de zaal uit de trappen af naar buiten.

Nu was alles verloren. Nu moest Jezus sterven aan het kruis. En wanneer de Meester stierf dan was er op deze wereld geen plaats meer voor hem. Zijn schuld was te groot om vergeven te kunnen worden. *Hij wist wat hem te doen stond....*

Maar voordat hij een einde aan zijn leven ging maken wilde hij eerst dat geld kwijt. Dat bloedgeld waar hij Jezus voor verraden had woog als lood. Hij had het aan de rechters terug willen geven, maar daar hoefde hij nu niet bij hen mee aan te komen. Er was maar één plek waar hij het kwijt zou kunnen raken: in de schatkamer van de tempel. Misschien was het nog te vroeg en was het offerblok nog verzegeld, maar Judas kon niet wachten.

Zo vlug hij kon liep hij naar de tempel. Maar er was nog niemand aan wie hij het geld kon geven. En toch wilde hij het kwijt, nu direct. Hij pakte het geld uit zijn gordel en met een rauwe schreeuw van wanhoop smeed hij het op de grond. De zilveren munten rinkelden nog over de vloer toen Judas al weer op het tempelplein was.

Judas liep langs het altaar waar de priesters al druk bezig waren. In het voorbijgaan pakte hij een stuk touw dat daar op de grond lag. Dit werd zijn laatste reis. Hij wilde niet langer leven in een wereld waar Jezus onschuldig moest sterven.

Zonder om te kijken liep hij de stadspoort uit de berg op naar boven. Hij huilde niet zoals Petrus, toen de haan voor de tweede keer kraaide. Voor hem kraaide er geen haan. Tot het laatst toe in de Paaszaal had Jezus hem gewaarschuwd. Daarna had Jezus hem overgelaten aan de satan.

Judas dacht ook niet aan vergeving. Zijn schuld was te groot. Niemand, nee niemand kon hem meer helpen.... De andere elf discipelen verachtten hem. De Meester moest aan het kruis en God was vreselijk kwaad op hem. Hij, Judas had het ergste kwaad gedaan dat ooit maar een mens kon doen. Het was juist dat hij een einde aan zijn leven maakte.

Bloedgeld

Zijn handen trilden niet toen hij een strop in het touw maakte en die om zijn hals deed. Het andere eind van het touw knoopte Judas vast aan een tak van een boom die scheef over de afgrond hing. Daarna sprong hij. De buigende tak kon hem niet dragen en knapte af. Judas viel te pletter in de diepte op de scherpe rotsen....

De priester die de wacht hield bij het offerblok vond op de grond dertig zilveren munten. Hij zocht ze alle dertig op en nadat hij navraag had gedaan waar dit geld vandaan kwam, bracht hij het naar de overpriesters. Het leek hem beter toe om dit geld niet voor de tempel te gebruiken. De overpriesters waren het met hem eens. Dit was bloedgeld en dat mocht niet als een offer voor God gebruikt worden. Maar daarom konden zij dit geld nog wel gebruiken!

Eén keer had het dienst gedaan om die Nazarener in handen te krijgen. Het kon nu nog wel een keer gebruikt worden voor een goed doel.

Het gebeurde wel eens dat feestgangers uit verre landen hier in Jeruzalem kwamen te overlijden. Soms waren dat mensen zonder geld en wanneer er dan ook geen familie was moesten ze op kosten van de tempel begraven worden. Het was dan wel eens lastig om een geschikte begraafplaats te vinden. De grond om Jeruzalem heen was duur.

Maar nu was er een klein stukje grond te koop dat erg geschikt was voor dit doel. Een pottenbakker had het afgegraven en wilde het wel kwijt. Hij vroeg er precies dertig zilveren munten voor. Kwam dat even goed uit! Hoe de overpriesters aan dit geld waren gekomen hoefde niemand te weten....

Maar later werd het toch bekend. Het volk noemde dat stuk land 'Akeldama' dat 'Bloedakker' betekende.

Jaren en jaren later werd dit stukje grond nog altijd zo genoemd.

Hoofdstuk 90 - Verhoor voor Pilatus

Lieve kleinkinderen,

Het is voorjaar. De vrienden Jan en Piet wandelen na schooltijd in een kwelder, achter de zeedijk. Eigenlijk mogen ze daar niet meer komen, want het is nu officieel verboden om eieren te zoeken. Maar ja, grote jongens die al naar de middelbare school gaan kunnen zich moeilijk aan alle ge- en verboden houden.

'Per toeval' vindt Jan een nest kievitseieren. Nog wel een 'broedsje'. Vier eieren in één nest. Maar, je mag ze niet meenemen Jan! Ook al heb je ze eerlijk gevonden, het is te laat in het seizoen. Nu geldt niet meer de regel: voor de eerlijke vinder. Maar het is wel doodzonde om deze eieren te laten liggen.

'Piet,' zegt Jan, 'jij bent mijn beste vriend en daarom geef ik deze vier eieren aan jou. Pak ze maar. Ik hoef ze niet.'

Ja, als Piet die eieren opraapt, is hij verantwoordelijk. Dan heeft hij de wet overtreden en zijn vriend Jan niet....!

*Lieve kleinkinderen, het zijn beslissingen in je leven, die je **wel** of **niet** neemt. Laat je de ander het vuile werk opknappen of zeg je zelf: 'Het gebeurt niet!'*

Hoofdstuk 90 - Verhoor voor Pilatus - Johannes 18 : 28 - 39
Lucas 23 : 1 - 7

Nadat stadhouder Pontius Pilatus het rapport van zijn hoofdman gelezen had wist hij heel zeker dat gevangene Jezus niet staatsgevaarlijk was. Een man die zich vrijwillig liet boeien, die zijn leerlingen verbood om voor hem te vechten, nee zo'n man kon geen rebel zijn.

De hele kwestie tussen deze rabbi en het Sanhedrin ging natuurlijk weer over hun godsdienst. Over hun Joodse wetten waar een buitenlander toch nooit iets van begreep. Het was best mogelijk dat die Jezus totaal onschuldig was en dat het Sanhedrin om de één of andere duistere reden hem kwijt wilde. Ja, hij Pilatus kende zo langzamerhand die vrome mannen wel. In ieder geval was hij blij dat hij geen recht over hem hoefde te spreken.

Toen Pilatus de volgende morgen in alle vroegte de oudsten en overpriesters op het tempelplein zag en vooral hoorde sloeg hem de schrik om het hart. Ze schreeuwden dat ze een aanklacht wilden indienen tegen Jezus

van Nazareth. Het liefst had hij hen direct weggestuurd, maar dat kon natuurlijk niet. Hij, Pontius Pilatus was de hoogste rechter in de provincie Judea. Hij moest hen te woord staan.

‘Laat ze boven komen,’ zei hij met een zucht tegen zijn dienaar, ‘de gevangene met de leden van het Sanhedrin.’

De dienaar kreeg een kleur toen hij tegen Pilatus zei: ‘Het is vandaag het Paasfeest, meneer..... Joden mogen vandaag niet in het huis van een heiden komen.....

Dan worden ze onrein..... En of u zo goed wilt zijn om naar buiten te gaan en daar met hen wilt praten....’

Pilatus verbeet zijn woede. Zoiets kon alleen maar in dit land bij dit trotse Joodse volk!

Zij waren te ‘hoog’ en te ‘heilig’ om een voet bij hem in huis te zetten. Bij hem, de stadhouder van de keizer in Rome, een ‘hoog’ Romein!

Maar ook hier *mocht* hij niets over zeggen. De opdracht van de keizer was duidelijk. Ook Pilatus moest in godsdienstzaken de Joden ter wille zijn.

Zelfbewust liep hij naar buiten, het plein van de Antoniaburcht over, naar de smalle trap die toegang gaf tot het tempelplein.

Vanaf de muur bij die smalle trap keek hij naar beneden.

Daar stonden ze, de Sadduceeërs en de Farizeeërs. Minachtend vroeg hij hun: ‘Wat willen jullie? Waarvan beschuldigen jullie deze gevangene?’

De Sanhedristen voelden wel aan dat het niet gemakkelijk zou zijn om Pilatus te overtuigen dat Jezus en gevaarlijke rebel was. Als het niet hoefde, kwamen ze liever niet met hun beschuldiging.

Ze hadden gehoopt, ja er zelfs een beetje op gerekend dat Pilatus, zoals hij wel vaker deed, de zaak niet zou onderzoeken en hun gewoon toestemming zou geven om Jezus te doden.

Heftig en luid zeiden ze: ‘Natuurlijk hebben wij een aanklacht tegen deze man. Maar het heeft geen zin om u dat allemaal te vertellen. U begrijpt toch wel dat deze man een ernstige misdadiger is? Anders hadden wij hem niet naar u toegebracht.’

Pilatus begreep direct waar ze op uit waren. Maar zo gemakkelijk kwamen de hoge heren van het Sanhedrin deze keer niet van hem af.

‘Goed,’ zei hij, ‘als jullie zo goed weten dat hij schuldig is, neem hem dan mee en veroordeel hem dan volgens jullie eigen wetten en laat mij erbuiten!’

Als uit één mond kwam het antwoord: ‘Wij hebben hem al veroordeeld, maar wij mogen geen doodvonnis uitvoeren.’

Pilatus wist niet wat hij hoorde. Deze man die nooit iemand kwaad had gedaan hadden ze ter dood veroordeeld en nu moest hij hun vonnis uitvoeren? Maar voordat hij dat zou doen wilde hij eerst weten wat deze gevangene misdaan had en wilde hij bewijzen zien.

‘Als de zaak er zo voorstaat,’ antwoordde Pilatus stroef, ‘als het een zaak is van leven of dood, dan wil ik wel een onderzoek instellen. Maar dan moet u eerst met bewijzen komen. Wat heeft hij gedaan waar de doodstraf op staat?’

De mannen van het Sanhedrin begrepen dat zij met een beschuldiging moesten komen. In het paleis van Kajafas hadden ze Jezus ter dood veroordeeld omdat hij zichzelf **de Zoon van God** genoemd had. Maar met zo’n beschuldiging hoefde je bij Pilatus niet aan te komen. Pilatus zou zeggen dat het een godsdienstige kwestie was waar hij niets mee te maken wilde hebben.

Daarom zeiden ze: ‘Deze Jezus zet het volk op tegen de keizer. Hij verbiedt hen de keizer belasting te betalen. Hij is staatsgevaarlijk want hij zegt van zichzelf dat hij de Messias koning is.’

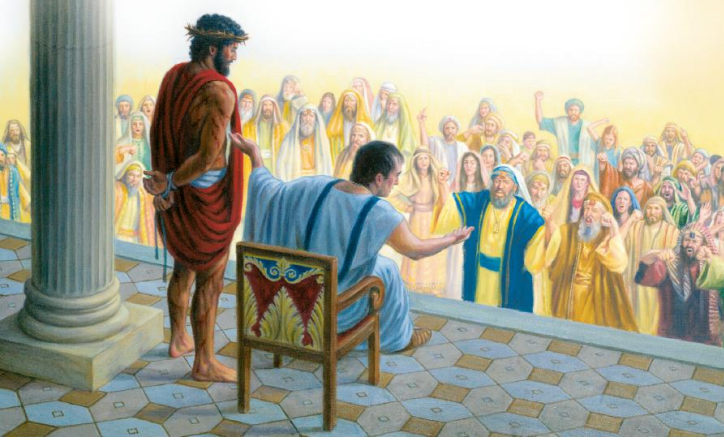
Pilatus gaf een kort bevel en soldaten brachten Jezus naar de rechtszaal in de Antoniaburcht. De handboeien werden afgedaan.

Erg bleek stond Jezus voor de rechterstoel van stadhouder Pontius Pilatus. Pilatus geloofde er niets van dat deze Jezus een rebel was die in opstand was gekomen tegen de keizer van Rome. Maar ja, hij was nu eenmaal de stadhouder en ook deze zaak moest hij onderzoeken.

‘Bent u de Messias koning van de Joden?’ vroeg Pilatus. Vol spanning wachtte hij op een antwoord. Stel je eens voor dat hij ‘ja’ zei.... Maar dat was onmogelijk!

de Antoniaburcht

'Bent u de Messiaskoning van de Joden?'

Jezus antwoordde niet met een simpel 'ja'. Hij was de Messiaskoning, maar heel anders dan de stadhouder bedoelde en ook heel anders dan zijn vijanden geloofden.

Daarom zei Jezus: 'Hoe bedoelt u dat, Messiaskoning van de Joden? En waarom vraagt u dit aan mij? Is dat omdat die mensen daarbuiten dat van mij zeggen?'

Pilatus haalde zijn schouders op. 'Ik ben geen Jood en ik zie in u ook geen koning. Maar uw eigen mensen, de overpriesters hebben u aan mij overgeleverd en zeggen dat u de Messiaskoning bent.'

Jezus antwoordde: 'Ik heb niets gedaan dat tegen uw wetten ingaat. Maar een koning ben ik wel. Hoewel, mijn koninkrijk is niet van deze wereld. Als mijn koninkrijk van deze wereld

was, dan zou ik mij niet aan de Joden overgegeven hebben. Nee, dan zouden mijn soldaten voor mij gevochten hebben.'

Pilatus knikte. Het was precies zoals hij in het rapport van de hoofdman gelezen had. Maar zo'n gepraat over een koninkrijk was toch niet helemaal ongevaarlijk. Vooral niet in dit land met deze mensen, met de Joden.

'Zo,' zei Pilatus, 'u bent dus wel een koning?'

Jezus antwoordde ernstig: 'Het is zoals u het zegt. Ik ben in de wereld gekomen om de waarheid bekend te maken. Iedereen die aan de kant van de waarheid staat luistert naar mijn woorden.'

Pilatus begreep niet veel van deze woorden van Jezus.

Een koning van het Rijk van de Waarheid! Het zou wel zo zijn.

'Wat is waarheid?' vroeg hij onverschillig.

En hij dacht: 'Wat heb ik hier in deze Romeinse rechtszaal te maken met dat rijk van de waarheid dat 'niet van deze wereld' is?'

Eén ding was hem wel duidelijk geworden: deze Jezus was geen rebel. Een koning in het rijk van de waarheid was geen concurrent van de keizer in Rome!

Pilatus ging weer naar buiten naar de trap van het voorplein. Onder hem op het tempelplein stonden de leden van het Sanhedrin.

Luid en duidelijk sprak hij: 'Ik heb jullie aanklacht onderzocht. Ik heb jullie gevangene een verhoor afgenomen. Ik weet nu dat hij geen rebel is. Ook dat hij niet van plan is om een opstand tegen de keizer van Rome te beginnen. Ik kan jullie vonnis niet bekrachtigen. *Hij is onschuldig!*'

Pilatus verwachtte niet anders dan dat ze zijn uitspraak zouden accepteren. Natuurlijk zouden ze tegensputeren. Maar wanneer ze zouden merken dat het hem ernst was dan zouden ze daarin moeten berusten. Het was maar goed dat ze niet zelf het recht hadden om iemand te doden!

En dat waren dan die 'vrome' mannen die op het Paasfeest niet in het huis van een heiden mochten komen!

Maar deze keer vergiste Pilatus zich. Hij was al heel lang stadhouder in Judea. Hij kende zo langzamerhand de Joden wel. Maar één ding wist hij niet, kon hij ook niet weten. Hij wist niet hoe groot hun haat tegen Jezus was! Zij zouden alles op alles zetten om Jezus aan het kruis te zien hangen. Niets zouden ze ontzien om hun doel te bereiken.

Met hun vuisten omhoog schreeuwden ze: 'Hij mag niet vrij komen! Hij stookt het hele volk op tegen de keizer. Eerst in Galilea en nu in onze stad Jeruzalem.'

Pilatus hoorde hun dreigende, dwingende stemmen. Hij beseftte dat zij zich niet bij zijn uitspraak zouden neerleggen.

Natuurlijk had hij de macht om Jezus vrij te laten en dat zouden ze moeten accepteren. Maar was dat wel verstandig?

Juist deze morgen nu er drie rebellen gekruisigd gingen worden, moest hij niet nog een conflict met het Sanhedrin erbij hebben. Deze hoge heren moesten normaal gesproken niets van die Zeloten hebben. Maar wanneer ze nu hun zin niet kregen, waren ze er niet te goed voor om het volk samen met de Zeloten tot een oproer op te stoken.

Het was beter om hen in deze situatie te vriend te houden. Maar mocht hij om die reden een onschuldig man veroordelen met de dood tot gevolg?

Pilatus stond daar op het hoge voorplein van de Antoniaburcht. Hij keek naar beneden en hoorde hun wild geschreeuw. Hij glimlachte fijntjes. Door zijn hand op te steken werd het stil.

Pilatus vroeg: 'Hoor ik het goed? Is deze man een Galileeër?'

'Natuurlijk is hij een Galileeër! Waar anders komt zo'n verleider vandaan?'

Ze kregen weer hoop, de hoge heren van het Sanhedrin. Ze wisten dat de Romeinen niets moesten hebben van de Zeloten uit Galilea, de verzetsstrijders tegen het Romeinse Rijk. Het kon nu best zo zijn dat Pilatus hem toch nog ter dood ging veroordelen. Dat hij nu inzag dat ook deze Jezus een gevaar was voor het Romeinse rijk.

Pilatus nam het woord. 'Waarom hebben jullie niet direct gezegd dat jullie hem veroordeeld hebben om iets dat in Galilea is gebeurd? Jullie weten dat Galilea buiten mijn rechtsgebied valt. Neem jullie gevangene mee en breng hem voor de rechterstoel van Herodes! Jullie treffen het. Koning Herodes is tijdens dit Paasfeest ook in Jeruzalem....'

Met grote stappen liep hij terug de Antoniaburcht in. Op het tempelplein hoorde hij de overpriesters schreeuwen. Pilatus keek niet om. Hij deed net alsof hij niets hoorde.

Toen de overpriesters en Farizeeërs met Jezus in een grote optocht naar Herodes gingen keek Pilatus hen na. Hij had een beetje medelijden met Jezus. Nog nooit had hij iemand gezien die zo moedig en ook zo geduldig zijn lijden droeg. Had hij hem dan toch vrij moeten laten?.....

Nee, het was voor alles beter om die Sanhedristen nu niet tegen zich in het harnas te jagen. Misschien dat die bleke rabbi daar nu voor moest bloeden....

Dat was jammer, maar zo was nu eenmaal het leven. Er zijn altijd mensen die de dupe worden van bepaalde omstandigheden!

Misschien viel alles nog mee en sprak Herodes hem vrij! Herodes was zelf een halve Jood. Die wist beter dan hij hoe je met overpriesters en schriftgeleerden om moest gaan. En stel dat Herodes wel problemen kreeg met die vrome priesters dan zou hij Pilatus er geen traan om laten. Zo goed konden Herodes en hij niet met elkaar....

Pilatus draaide zich om en ging aan zijn werk. Wat er verder met Jezus zou gaan gebeuren was zijn zorg niet meer!

Maar deze keer vergiste Pilatus zich.

Hoofdstuk 91 - Voor Herodes

Lieve kleinkinderen,

Het is herfst. Laat in de middag wordt het al vroeg donker, vooral wanneer het slecht weer is en het regent.

Toch moet Jantje nog even een boodschap voor zijn vader doen. Als hij weer bijna thuis is ziet hij iets in een boom.....

Wat is dat? Wat beweegt daar in die boom? Dat heeft hij daar nog nooit eerder zien hangen. Jantje wordt bang, heel erg bang. Met een grote boog erom heen rent hij zo snel mogelijk naar huis.

'Jongen toch, wat is er aan de hand? Waarom ben je zo bang?' vraagt zijn vader als Jantje komt binnenstormen.

'Papa, daar buiten, in die grote boom!' antwoordt Jantje angstig.

'Kom, we gaan samen kijken.'

Wat hangt daar in die boom? Het is een stuk van een oude jutezak dat door de harde wind in die boom is gewaaid.

'Dit kan mooi bij het aardappelloof dat we morgen in onze tuin gaan verbranden,' zegt papa.

En Jantje? Wat is hij de volgende dag blij dat hij die jutezak kan verbranden. Dat hij daar zo bang voor is geweest.... Kwaad op zichzelf gooit hij er nog meer droge bladeren overheen zodat van die jutezak er helemaal niets overblijft. Net goed!

Wat angst al met je kan doen!

Hoofdstuk 91 - Voor Herodes - Lucas 23 : 8 - 12

Koning Herodes Antipas, dezelfde Herodes die een tijd geleden Johannes de Doper had laten vermoorden, oefende het gezag uit in Galilea. Hij had veel over Jezus gehoord. Hij had zich die 'wonder verhalen' van deze rabbi Jezus erg aangetrokken. Een rabbi die démonen uitwierp en zelfs overleden mensen het leven teruggaf, kon geen gewoon mens zijn!

Soms dacht hij, ja was hij bang, dat deze Jezus niemand anders kon zijn dan Johannes de Doper die weer uit de dood was opgestaan.... Wanneer zou deze Jezus wraak op hem nemen?

Graag wilde koning Herodes Jezus eens ontmoeten, maar hem door zijn soldaten laten ophalen durfde hij niet. Trouwens, Jezus was al weer heel lang in Judea. Herodes had de moed al opgegeven dat hij Jezus ooit nog eens zou ontmoeten. Misschien was dat ook maar beter....

Op deze ochtend van het Paasfeest, nu hij het helemaal niet meer verwacht had, kwamen de hoge heren van het Sanhedrin met de gevangene Jezus bij hem. Vlug ging Herodes naar zijn rechtszaal. Nu zou hij zekerheid krijgen wie die Jezus was. Maar tegelijkertijd was hij ook een beetje bang. Wat moest hij zeggen als zijn voorgevoelens werkelijkheid zouden worden?

Toen Herodes Jezus zag wist hij met één oogopslag dat zijn angst ongegrond was geweest. Deze bleke man met zijn handen geboeid leek in de verste verte niet op die ruige profeet Johannes de Doper. Herodes begreep zelf niet dat hij ooit had kunnen denken dat....

Maar nu Jezus hier toch was wilde hij ook wel met hem praten. Ja, en Herodes wilde ook wel eens een 'wonder' zien. Zo'n kans als nu kreeg hij nooit weer. Jezus zou hem dat niet kunnen weigeren.

Eerst sprak koning Herodes met de hoge heren van het Sanhedrin. De beschuldigingen waren niet mals. Foei, wat gingen deze vrome mannen tekeer. Maar als ze dachten dat hun manier van beschuldigen zijn mening zou doen veranderen, dan hadden ze het mis. Hij had ze wel eens vaker horen praten. Ze moesten niet denken dat hij om hun een gunst te verlenen, zijn handen voor de tweede keer aan een 'Godsman' vuil ging maken. Met Johannes de Doper had hij zijn lesje wel geleerd!

Pilatus had hem dus deze gevangene toegestuurd omdat hij afkomstig was uit Galilea. Dat viel hem niet tegen van de stadhouder. Er was wel eens iets geweest tussen hem en Pilatus. Dat wisten ze allebei wel. Dat kreeg je als de grenzen van hun gebieden tegen elkaar aan lagen. Maar dat was Herodes nu vergeten. Dat hij deze gevangene van zijn vriend Pilatus kreeg – ja, dat mochten ze wel tegen Pilatus zeggen: zijn *vriend* Pilatus - daar was hij dankbaar voor.

En nu wilde hij wel eens met die gevangene praten....

Bijna vriendelijk keek Herodes vanaf zijn hoge rechterstoel op Jezus neer. Nee, hij kon niet geloven dat deze rabbi een misdadiger was en de dood had verdiend.

Wanneer deze Jezus nu straks een wonder deed, dan was hij wel genegen om hem vrij te laten. Maar eerst vragen stellen. Wat had hij allemaal gedaan daar bij die Zeloten in Galilea? Wat had hij hun beloofd? Niets? Had hij alleen maar goed gedaan en wonderen verricht? Als hij hier nu bij koning Herodes ook eens zo'n teken (een wonder) deed?..... Hij mocht gerust alles zeggen wat hem op het hart lag. Hij stond hier niet terecht voor het Sanhedrin!

Maar Jezus antwoordde op niet één vraag. Voor de hogepriester Kajafas en later bij stadhouder Pilatus had hij wel alle vragen beantwoord, maar deze koning die geen zeggenschap had in Jeruzalem *kon* niet zijn rechter zijn.

Herodes was ten zeerste verbaasd dat Jezus op niet één van zijn vragen antwoord gaf. Wilde deze gevangene hem beledigen dat hij zo koppig zweeg? Durfde hij niet te antwoorden? Herodes begreep niet dat dit zwijgen van Jezus een oordeel was, een straf voor wat hij Johannes de Doper had aangedaan. Eén keer had God tot hem gesproken door de mond van Johannes de Doper. Maar hij had niet geluisterd. Nee, hij had zelfs de profeet van God vermoord. Nu zweeg God.

Omdat koning Herodes dit niet begreep begon hij opnieuw met vragen stellen. Ook *wilde* hij een 'wonder' van Jezus zien.

Toen Jezus bleef zwijgen werd Herodes boos. Begreep deze gevangene dan niet dat hij de macht had om hem vrij te laten, maar ook om hem terug te sturen naar stadhouder Pilatus! Wist hij dan niet dat het om zijn leven

ging? Had hij dan niet gehoord wat de hoge heren van het Sanhedrin over hem zeiden?

Jezus zei niets.

Daarop werd koning Herodes des duivels. Als dan deze rabbi niet wijzer was, als hij te trots was om hem, een koning, een antwoord te geven, dan zou hij uit een ander vaatje tappen. Zijn soldaten zouden wel raad weten met iemand die niet wilde praten.... Herodes riep de officier van de wacht. Hier was een Joodse rabbi die zijn mond niet open wilde doen. Zelfs niet wanneer een koning met de beste bedoelingen met hem wilde praten. Konden zijn soldaten deze gevangene tot praten dwingen?

Herodes bleef er zelf bij staan toen zijn soldaten Jezus 'onder handen namen'. Dit was al de tweede keer dat Jezus geslagen en bespuugd werd. Zwijgend onderging de Here Jezus dit met groot geduld. Hij moest dit onrecht dragen omdat God, zijn Vader, dit wilde. Hij mocht zichzelf niet verlossen uit de macht van de mensen omdat hij zijn volk verlossen zou. Hoe erg ze hem ook bespotten en sloegen, Jezus zei geen woord terug.

Koning Herodes liet een witte mantel halen

Koning Herodes liet een soldaat een witte mantel halen die ze Jezus aandeden voordat ze hem weer boeiden en naar de hoge heren van het Sanhedrin terugbrachten.

Opdracht: terug naar stadhouder Pilatus, met een witte mantel aan. Het was beter dat zijn vriend Pilatus over Jezus een vonnis uitsprak. Wat er in Galilea was gebeurd was al zo lang geleden. Herodes lachte wreed. Voor deze man Jezus was hij bang geweest.... Maar met deze Jezus kon hij wel spotten. Ja, spotten is de oudste manier om je geweten het zwijgen op te leggen.

Maar zijn wraak was zoet. Die witte mantel? Een kostelijke grap! Want wit was de kleur van de onschuld. Pilatus zou weten dat ook hij, koning Herodes geen schuld in deze man had gevonden.

Pilatus was een Romein die wist hoe het er in Rome aan toging. Wie in Rome een witte mantel droeg, maakte aanspraak op de keizerstroon. Zo kon deze witte mantel van Jezus ook opgevat worden, dat Herodes in deze gevangene een toekomstige koning, een concurrent van de keizer zag. In dat geval kwam hij aan het kruis. Daar zou Herodes geen traan om laten. Had die Jezus zijn mond maar open moeten doen. Pilatus moest het nu maar weten: het wit van de onschuld of het wit van de rebellenmantel, *de vrijheid of het kruis*.

Weer liepen de hoge heren van het Sanhedrin met Jezus door de straten van Jeruzalem. Het werd al later op de ochtend en de straten waren vol met mensen. Dit proces met Jezus moest geen oproer worden....

Meerdere Jeruzalemmers liepen al mee om te zien hoe dit alles zou aflopen. Bitter dachten ze dat dit allemaal de schuld van Pilatus was. Waarom had hij hun niet direct hun zin gegeven? Anders zag hij ook niet op een mensenleven meer of minder. Hij deed dit natuurlijk alleen maar om hen te tergen. Maar hij was nog niet klaar met hen! Deze vergeefse reis naar het paleis van koning Herodes was alleen maar geweest om niet zelf een vonnis te hoeven vellen. Maar ze kwamen terug bij Pilatus! Ja, ze zouden steeds weer terugkomen, net zolang tot hij toestemming gaf om deze verrader aan het kruis te slaan....

Ze wisten niet, deze verblinde Sanhedristen dat het naar Gods wil was, dat Jezus zou hangen aan het wrede kruis. Dat zij met hun felle haat juist bezig waren om Gods wil te doen....

Hoofdstuk 92 - Bar-Abbas of Jezus

Lieve kleinkinderen,

Ik wil het goede wel doen, maar onder invloed van andere mensen doe ik het kwade....

Hoe was het mogelijk dat in 1933 Adolf Hitler op een democratische manier aan de macht kwam? Er was na de verloren Eerste Wereldoorlog veel onvrede in Duitsland. Hitler kon geweldige redevoeringen houden die ook door de radio uitgezonden werden. Op deze manier bereikte hij de massa en ook creëerde hij een gemeenschappelijke vijand, de Joden, die je van alles de schuld kon geven. Ook van foute dingen die jezelf gedaan had. En de massa pikte dat, vond het zelfs geweldig!

De waan van de dag! Kennen jullie deze uitdrukking?

De waan van de dag kan van alles betekenen, maar het is gevaarlijk. Veel mensen gaan mee met de waan van de dag en weten niet meer welke beslissingen er worden genomen. Welke beslissingen ze zelf nemen? Dat doet een ander voor hen. Zijn het goede of zijn het slechte besluiten? Met de massa meegaan en niet meer een eigen mening hebben, dat is gevaarlijk!

Er waren tijdens de Tweede Wereldoorlog en daarvoor maar weinig mensen zoals dominee Dietrich Bonhoeffer in Duitsland en dominee Bastiaan Jan Ader in het dorp Nieuw-Beerta in noordoost Groningen die het grote gevaar van het nationaalsocialisme van Hitler zagen en er tegen vochten, wat ze zelfs met hun leven moesten bekopen.

Het zijn keuzes in je leven die je elke dag weer moet maken. Ook vandaag. Nee, vandaag in Nederland niet met dodelijke afloop zoals tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar de toestand in de wereld (ook hier in Nederland) kan snel veranderen....

Hoofdstuk 92 - Bar-Abbas of Jezus - Mattheüs 27 : 11 - 26 Lucas 23 : 13 - 25

Pas toen de mannen van het Sanhedrin voor de tweede keer op het tempelplein voor de Antoniaburcht stonden, besefte Pilatus hoe vast hij erop gerekend had dat koning Herodes Jezus vrij zou laten.

Ook Herodes had dus geen schuld in deze Jezus gevonden. Wat zou die witte mantel anders te betekenen hebben? Dacht Herodes nu heus dat hij hem een deugd deed door Jezus naar hem terug te sturen?

Herodes was nu zijn vriend geworden, maar wat hielp dat wanneer de Joden een oproer gingen maken? Als hij nu deze hoge heren hun zin gaf en Jezus veroordeelde....

Maar dat kon niet! Geen rechter kon een onschuldige veroordelen alleen om het Sanhedrin een gunst te bewijzen. Alhoewel, hij Pontius Pilatus was niet alleen rechter, hij was ook stadhouder en commandant van zijn soldaten. Als militair kon hij om de rust in zijn land te handhaven ook zonder een vonnis de doodstraf uitspreken.

Ook kon hij Jezus laten geselen en hem dan vrijlaten. Dat was geen lichte straf. Zijn soldaten noemden een geseling niet voor niets 'de halve dood'. Als hij daarmee de hoge heren van het Sanhedrin tevreden kon stellen en daarmee een oproer kon voorkomen....

Helemaal onschuldig was deze rabbi natuurlijk ook niet! Die intocht in Jeruzalem op een ezelsveulen? Hoe gemakkelijk had die dag bloed kunnen vloeien. Een geseling zou misschien een goede waarschuwende les voor deze rabbi zijn. Als Pilatus dit aan iedereen zou laten zien dan zouden zelfs de mannen van het Sanhedrin geen bezwaar meer maken als hij Jezus vrij liet.

Pilatus ging weer naar buiten en vanaf het plein van de Antoniaburcht sprak hij daar beneden op het plein tot de hoge heren van het Sanhedrin: 'Vanmorgen in alle vroegte heb ik deze man ondervraagd. Ik weet dat hij geen rebel is. Ook koning Herodes heeft niets gevonden om welke reden deze man ter dood veroordeeld zou moeten worden. Maar omdat hij wel verantwoordelijk is voor veel opschudding in de stad, veroordeel ik hem tot een geseling en daarna laat ik hem vrij.'

Aan de reacties merkte Pilatus wel dat de hoge heren van het Sanhedrin het lang niet met hem eens waren. Maar dit was zijn laatste woord! Verder wilde hij niet gaan. Veertig min één slagen – dat was erg genoeg.

Plotseling was er een grote drukte op het tempelplein. Een bende Galileeërs (Zeloten) drong zich door de mensenmenigte heen en liep de trap op naar het voorplein van de Antoniaburcht.

Het volk van Jeruzalem mocht elk jaar op het Paasfeest kiezen welke door de Romeinen gevangen genomen Jood ze vrij wilden hebben.

Ja, Pilatus wist dat het de gewoonte was dat hij vandaag op het Paasfeest een gevangene vrij 'moest' laten. Deze Galileeërs kwamen natuurlijk om de vrijlating van hun leider Bar-Abbas te vragen. En dat kon hij hen vandaag niet weigeren.

Ineens kreeg Pilatus een geweldig idee! De voornaam van Bar-Abbas was ook Jezus. Als hij hen beiden nu eens naast elkaar zette en het volk op het tempelplein liet kiezen.... *Jezus, de Messias of Jezus, de rebel!*

De Galileeërs zouden natuurlijk voor Bar-Abbas kiezen. Maar de deftige heren van het Sanhedrin moesten niets hebben van al dat Zelotenvolk. Vooral de Sadduceeërs niet, de partij van de overpriesters. Ze moesten er niet eens aan denken dat die moordenaar, die rebel Bar-Abbas vrijgelaten zou worden. Nee, een nieuwe aanval van de Zeloten op de tempel, dat moest ten allen tijde voorkomen worden! En het volk van Jeruzalem durfde nooit tegen hun leiders in te gaan. Pilatus wist het zeker. De grote meerderheid op het tempelplein zou kiezen voor vrijlating van Jezus, de Messiaskoning.

Een kort bevel en een soldaat kreeg de opdracht om de rebel Bar-Abbas op te halen en naast Jezus te plaatsen, vlak voor het volk op het tempelplein. Hoe meer Pilatus erover nadacht, hoe beter zijn plan hem toelachte. Die reis naar koning Herodes was een vergissing geweest, maar dit kon niet mislukken. Op deze manier kon hij Jezus ook nog een geseling besparen!

Daar kwamen ze al aanlopen, zijn soldaten met Bar-Abbas tussen hen in. Het werd stil op het tempelplein. Alle ogen waren gericht op deze rebel die deze ochtend nog aan het kruis zou hangen. Zou zijn leven nog gered worden?

Alleen de hoge heren van het Sanhedrin keken kwaad. Wat had dit te betekenen? Waarom moesten deze twee mannen daar naast elkaar staan? Wat wilde Pilatus nu weer? Toch niet weer een plannetje om Jezus vrij te laten?

Barabbas keek verbaasd van Pilatus naar Jezus en van Jezus naar al die mensen. Wat wilden ze met hem? Waarom stonden al die mensen hem zo aan te gapen? En die vrome mannen van het Sanhedrin, de 'vriendjes' van de Romeinen, wat moesten die hier? Was het niet mooi genoeg dat hij straks zou hangen aan dat vervloekte hout! Wilden ze nu eerst de spot met hem drijven?

Daar hoorde hij de stadhouder zeggen: 'Ik ben bereid om ook op dit Paasfeest jullie een gevangene vrij te laten. Jullie mogen zelf kiezen wie. Wie zal ik vandaag vrij laten: Jezus Bar-Abbas of Jezus, die de Messias genoemd wordt?'

Bar-Abbas hield zijn adem in. Dit was het dus. Zijn hart bonsde. Als het volk hem nu eens koos.... Hij keek naar die vrome mannen die hun koppen bij elkaar staken en heftig met hun hoofden schudden. Bar-Abbas lachte wrang. Hij had geen schijn van kans. Alleen een groep Galileeërs (zijn vrienden) zou voor hem kiezen. Al die andere mensen haatten hem. Die laffe landverraders die voor de Romeinen in het stof kropen.

Zij zouden nooit voor hem kiezen. De rabbi die naast hem stond zou straks gekozen worden. Daar kon hij niet tegenop! Hij, Bar-Abbas had nog nooit een blinde de ogen geopend. Nee, hij had juist een paar Romeinse soldaten de ogen voor eeuwig gesloten. Daar moest hij nu voor bloeden! O, dat kruis.... Die Romeinse honden.... Dat laffe volk dat liever vrede en rust had dan de vrijheid! Waarom werd er nu niets meer gezegd? Waarom maakten ze hier geen einde aan? Deze spanning was niet te harden....

Ook Pilatus wachtte op de stem van het volk. Een groep Zeloten, het Sanhedrin, het volk van Jeruzalem.... Het kon niet anders! De meerderheid moest Jezus kiezen die niets anders dan goed gedaan had. Bar-Abbas de rebel had een paar soldaten gedood, maar wat hielp dat?

Daar kregen ze hun vrijheid niet voor terug!

Pilatus wilde vragen: *'Zeg mij, wie kiezen jullie?'*, toen er een soldaat naar hem toekwam.

'Meneer de stadhouder, er is een bode gekomen met een brief van uw vrouw. Of u deze brief eerst wilt lezen. **Het is spoed....!**

Pilatus keek verbaasd op. Wat kon zijn vrouw hem nu schrijven, zo vroeg in de ochtend?

Hij stak zijn hand omhoog naar het volk onder hem en zei: 'Ik kom zo spoedig mogelijk terug. Maken jullie intussen jullie keuze.'

Vlug ging hij naar binnen. Als Pilatus de overpriesters en schriftgeleerden beter had gekend, dan had hij de brief van zijn vrouw laten wachten....

Pilatus had nog maar nauwelijks de deur van de Antoniaburcht achter zich dichtgedaan of de mannen van het Sanhedrin namen hun kans waar. Ze wisten maar al te goed dat de grote meerderheid van het volk Jezus, de Messias koning zou kiezen. Hier stonden veel mensen die afgelopen zondag nog om het hardst 'Hosanna' geroepen hadden. Mensen die nog altijd de hoop hadden dat deze Jezus zich zeer binnenkort zou openbaren als de Messias koning. Als ze nu niet oppasten kon alles nog mislukken!

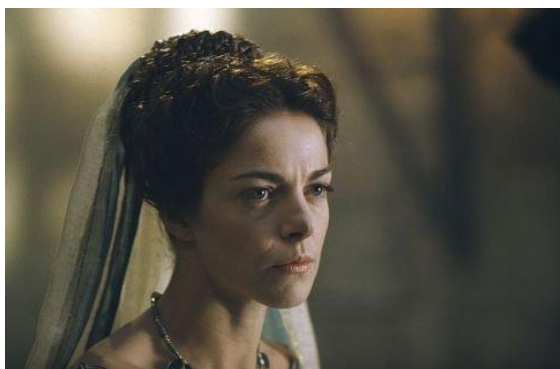
Haastig mengden zij zich tussen de mensen en 'dwongen' hen bijna om voor Bar-Abbas te kiezen. Niet dat zij het in alles met Bar-Abbas eens waren, maar hij was wel een kerel die wat durfde. Hij had zelfs zijn leven over voor het volk Israël! En die Nazarener.... Ze wisten alles nog niet! Deze nacht nog had hij zijn leerlingen verboden om met een zwaard tegen de Romeinse soldaten te vechten. En waren ze vergeten dat deze Jezus op het tempelplein de mensen *gebood* om de keizer belasting te betalen? Kon zo iemand hun Messias zijn?

Zeg mij, wie kiezen jullie?'

Nee, iedereen die zijn volk lief had kon niet voor Jezus kiezen. Dat zou gewoon landverraad zijn.... Hadden ze dan niet door waarom Pilatus zijn uiterste best deed om Jezus vrij te laten? Waarom hij de verzetsstrijder Bar-Abbas aan het kruis wilde hebben! Was het niet de plicht van elke echte Israëliet om juist andersom te doen dan de Romeinen wilden?

Op deze manier zetten de leiders van Israël het gewone volk op tegen Jezus, terwijl Pilatus niet wist wat zich daarbuiten afspeelde. Hij stond in zijn kamer en las de brief van zijn vrouw.

'Jezus is onschuldig!'

Echt iets voor zijn vrouw om te schrijven: 'Pas op! Bemoei je niet met die man, want **hij is onschuldig!** Ik heb vannacht een vreselijke droom gehad die met hem te maken had.' Ja, zijn vrouw dacht natuurlijk dat hij Jezus zo maar vrij kon laten. Zij begreep niets van zijn zorgen, niets van zijn positie, niets van de macht van het Sanhedrin. Maar zijn vrouw Claudia kon gerust zijn, haar rabbi kwam niet aan het kruis! Nog voordat haar brief kwam had hij de stemming op het tempelplein geproefd. Hij sprak nog even met de bode van zijn vrouw en daarna ging hij weer terug naar het voorplein. 'Jullie hebben nu genoeg tijd gehad om te weten wie jullie gaan kiezen. Wie zal ik vrijlaten? Jezus Bar-Abbas of Jezus van Nazareth?'

'Wij kiezen Bar-Abbas! Wij kiezen Bar-Abbas! Laat ons Bar-Abbas vrij!'

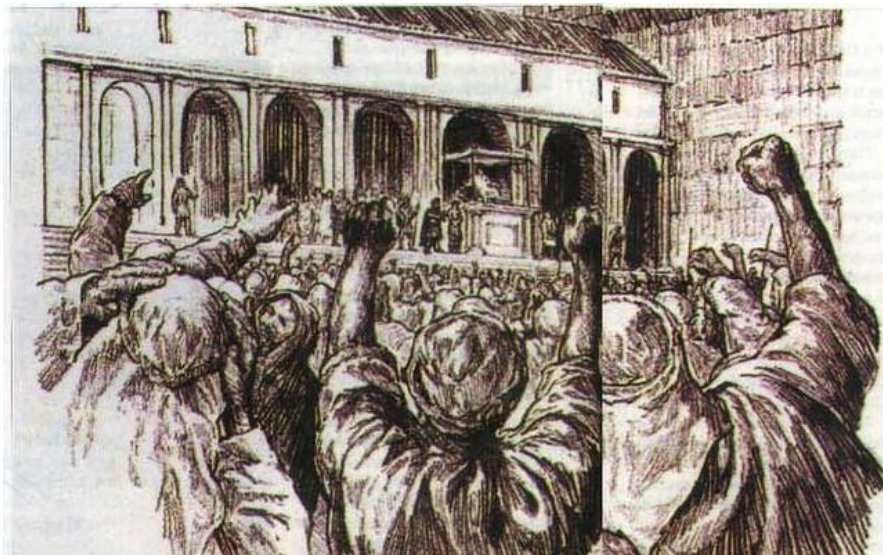
Al wilder, al heftiger klonken de stemmen van de vrome mannen van het Sanhedrin en al heel spoedig klonken ook de stemmen mee van het grillige volk: 'Laat ons Bar-Abbas vrij! Wij willen Bar-Abbas.'

Het was alsof Pilatus een klap in zijn gezicht kreeg. Brak hem deze ochtend dan alles bij de handen af? Kende hij ze dan nog niet deze Joden daar beneden hem op het tempelplein? Was hun haat naar Jezus toe zo groot dat ze al het andere vergaten?

Bitter zei Pilatus: 'Maar als ik Barabbas vrij laat, wat moet ik dan met Jezus doen, met Jezus die de Christus genoemd wordt?'

Uit alle macht riepen de vrome mannen: *'Aan het kruis met hem!'*

Wanhopig hief Pilatus zijn handen omhoog en vroeg 'Maar wat heeft deze man dan gedaan, dat hij de dood schuldig is?'

'Wij willen Bar-Abbas.'

Het was alsof Pilatus een klap in zijn gezicht kreeg. Brak hem deze ochtend dan alles bij de handen af? Kende hij ze dan nog niet deze Joden daar beneden hem op het tempelplein? Was hun haat naar Jezus toe zo groot dat ze al het andere vergaten?

Bitter zei Pilatus: 'Maar als ik Barabbas vrij laat, wat moet ik dan met Jezus doen, met Jezus die de Christus genoemd wordt?'

Uit alle macht riepen de vrome mannen: *'Aan het kruis met hem!'*

Wanhopig hief Pilatus zijn handen omhoog en vroeg 'Maar wat heeft deze man dan gedaan, dat hij de dood schuldig is?'

'Maar wat heeft deze man dan gedaan, dat hij de dood schuldig is?'

Er kwam geen antwoord op deze vraag, maar het volk en de overpriesters schreeuwden nog luider: 'Kruisig hem, kruisig hem!'

Het was alsof Pilatus een spreekkoor uit de hel hoorde. De heiden Pilatus huiverde.... Hoe was het mogelijk dat deze mannen Jezus zo konden haten. En dan noemden ze zichzelf ook nog het volk van God!

Pilatus draaide zich om en gaf een kort bevel. De handboeien van Bar-Abbas werden losgemaakt. De rebel was vrij en mocht gaan en staan waarheen hij maar wilde. Het leek wel alsof hij het zelf niet goed begreep. Was hij nu echt vrij? Hij keek naar zijn handen waar zojuist nog de handboeien omzaten. Werden daar straks geen spijkers doorheen geslagen? Hij keek naar Jezus die zwijgend naast hem stond. In plaats van hem kwam deze rabbi aan het kruis....

Maar deze rabbi zei niets, hij jammerde niet, hij vloekte niet eens. Nog hoorde hij het in zijn oren klinken: 'Kruisig hem!'.... Zijn beide vrienden, zij werden vandaag ook gekruisigd....

Zo ging dat in het leven. Hij, Barabbas kon het ook niet helpen. Hij had er niet om gevraagd. Toen smeed hij zijn hoofd in z'n nek en sprong de trappen af naar beneden. Hij rende het tempelplein over. Het gejuich van het volk was het laatste dat hij hoorde. Hij was al te ver weg om nog het bevel van Pilatus te horen om Jezus te geselen. Op deze Paasmorgen nam het volk van Israël, samen met hun leiders, hun keuze tussen Jezus Bar-Abbas en Jezus van Nazareth.

De heidense stadhouder had zijn best gedaan om Jezus te redden, een heidense vrouw had veel zorg om hem, maar zijn eigen volk had geen medelijden. 'Aan het kruis met hem!'

Ze wilden wel een Messias koning, maar dan een Messias koning zoals ze die zelf in gedachten hadden. Een Messias die de Romeinen versloeg en die op de troon van koning David zou zitten om over de hele wereld te heersen. Maar niet een Messias die voor zijn volk stierf.

Om die reden hadden ze de rebel Bar-Abbas, de zoon van Abbas, liever dan Jezus, de Zoon van God.

Hoofdstuk 93 - Het vonnis

Lieve kleinkinderen,

'Het is niet mijn schuld!'

Hoe vaak hebben jullie dit zinnetje gehoord als er iets helemaal mis ging?

*Nee, niemand wil de schuld hebben. Iedereen zoekt uitvluchten. Of het nu is in de politiek of in het gewone dagelijkse leven van ons allemaal, het is niet **onze** schuld en het is al helemaal niet **mijn** schuld!*

Zelfs in onderstaand verhaal uit de bijbel was het niet Pilatus zijn schuld, maar de schuld van de Joden dat Jezus veroordeeld werd tot de kruisdood.

Pilatus waste zijn handen in onschuld. Maar wie was verantwoordelijk voor dit vonnis?

Wie is verantwoordelijk in het groot of in het klein voor alle dingen die in ons leven verkeerd gaan?

Hoofdstuk 93 - Het vonnis - Johannes 19 : 1 - 16

De geseling die de Here Jezus moest ondergaan was een erg wrede en ook een vernederende straf. Volgens het Romeinse recht mochten alleen slaven en buitenlanders hiertoe veroordeeld worden. De gesel waarmee geslagen werd was een korte stok waaraan een aantal lange dunne leren riemen vastgebonden zaten waar meestal ook nog scherpe stukjes ijzer inzaten. Zo'n gesel maakte verschrikkelijke wonden. De straf was van oudsher veertig slagen, maar dat aantal was verminderd naar negenendertig. Niet dat dat veel verschil

uitmaakte. Ook na negenendertig geselslagen was het zo erg dat soms een veroordeelde tijdens de geseling stierf.

Geen wonder dat Pilatus zijn best had gedaan om Jezus vrij te laten. Hij wist dat zijn soldaten, afkomstig uit Syrië, erg wreed waren vooral tegen een Joodse Messias-koning. Het was vaker voorgekomen dat een Jood die zich had uitgegeven voor een Messias-koning met zijn Zeloten een wilde aanval had ondernomen op de burcht Antonia. En wie waren dan de eerste doden? Ja zij, de soldaten van stadhouder Pilatus.

Om deze reden verheugden zij zich erop om nu eens een Joodse Messias-koning flink te grazen te nemen. Het was hun soldatenrecht dat zij een misdadiger die gezeseld moest worden mochten mishandelen en bespotten. Dat deze Messias-koning Jezus onschuldig was? Dat konden zij niet weten.

Toen Pilatus Jezus aan de centurio had overgegeven kwam de hele cohorte soldaten bij elkaar. Dit wilden ze niet missen. Niet elke dag mochten ze een Messias-koning geselen.... Jammer dat hij zo stil en zo geduldig was. Zelfs toen ze hem de kleren uittrokken en hem vastbonden aan de geselpaal kwam er geen woord over zijn lippen. Maar dat kwam nog wel. Deze soldaten hadden nog nooit meegemaakt dat een man die gezeseld werd niet jammerde of vloekte. Een soldaat kwam naar voren met de gesel in zijn sterke vuist. Nadat de centurio zijn hand had opgestoken sloeg hij uit alle macht. De Here Jezus kromp ineem, maar maakte geen geluid. Ook niet toen er al maar meer slagen volgden die zijn rug kapotsloegen.

Jezus wist dat hij deze straf moest ondergaan. Niet omdat hij schuldig was, maar alleen omdat hij de straf kreeg die zijn volk verdiend had.

Pilatus had niet het recht om hem te straffen. Jezus had niets gedaan dat inging tegen de wetten van Rome. Maar toch was het 'recht' dat hij moest lijden. Zijn Vader in de hemel strafte aan hem voor de zonden van Zijn kinderen. En dat gaf Jezus moed om alles te dragen, hoe zwaar het ook was. Want alleen op deze manier kon hij Zijn kinderen verlossen uit de macht van satan.

De geseling was voorbij en de soldaten maakten hem los van de geselpaal. Jezus kon bijna niet meer op zijn benen staan. Maar in zijn donkere, droevige ogen was nog een vreemde, hoge majesteit te zien. Toen de soldaten dit zagen werden ze ontzettend kwaad. Dacht hij nu echt, deze trotse Jood, dat hij meer was dan zij!

Wilde hij nu nog steeds geen mond opendoen? Zie hem daar staan, net alsof hij de Antoniaburcht ingenomen had.... Een mooie Messias met zijn kapot geslagen rug. Kijk, zijn bloed droop op de grond. Nu nog trots en hoogverheven kijken?

Ze wisten iets beters voor hem, iets dat beter paste bij zijn hoge staat! Vlug haalden ze een oude scharlaken rode mantel en sloegen die om hem heen. Een rieten stok werd in zijn hand gedrukt. Dat was zijn koningscepter. Nu zag hij er al beter uit als een koning, maar er ontbrak nog de 'overwinningsskrans'. Eén van de soldaten zocht buiten in de tuin een paar dunne takken waar doornen aanzaten, maar dat was voor deze keer niet erg. Vlug maakte hij een krans en zette die op Jezus' hoofd. Lachend stonden ze om Jezus heen. Zo leek hij net een koning, een Messias-koning....

Als zij hem gisteravond niet gevangen genomen hadden had hij misschien vanmorgen in alle vroegte een aanval gedaan op de Antoniaburcht. Had hij hier als overwinnaar gestaan en hadden zij moeten bloeden. Gelukkig was het nu andersom! Spottend vielen ze voor Jezus op hun knieën, terwijl ze zeiden: 'Wij groeten u, koning van de Joden. Spaar ons, o koning en dood ons niet!'

Jezus, de koning van de Joden.

Ook deze wrede spot droeg Jezus zwijgend met groot geduld. Jezus was niet boos op deze soldaten. Nu zijn eigen volk hem haatte en hem zelfs wilde kruisigen, wat kon je dan van deze heidense soldaten verwachten?

Zelfs deze geharde soldaten voelden aan dat deze zwijgende rabbi geen gewoon mens was. Dat hij ver boven hen stond. Maar juist daardoor werden ze nog kwader. Wild sprongen ze naar hem toe en begonnen hem te stompen en te slaan. Ze zouden hem leren dat hij de strijd *niet* gewonnen had. Zij hadden nu de macht en zijn Messiasdromen waren voorgoed voorbij. De stok trokken ze uit Jezus' handen en sloegen hem daarmee op zijn hoofd. De scherpe doornen drongen al dieper naar binnen. Het bloed liep in dunne straaltjes bij zijn hoofd langs op de grond. En al wilder, al wilder sloegen ze....

De centurio bracht Jezus terug naar Pilatus. De stadhouder keek naar Jezus en kreeg medelijden met hem. In zijn leven had hij al zoveel van dit soort taferelen meegemaakt, maar dit speet hem. Dat dit nu juist een onschuldige moest overkomen! Barabbas had dit verdiend, maar die was nu vrij en Jezus moest voor hem bloeden! Zo ging het zo vaak in het leven.

Hij, Pilatus had genoeg zijn best gedaan. Het was allemaal de schuld van de Joden.... Maar misschien was deze wrede grap van zijn soldaten toch nog ergens goed voor. Hij zou Jezus naar het plein laten brengen, zodat het volk hem met zijn scharlaken rode mantel om zou kunnen zien. Een zogenaamde koning met een doornenkroon op zijn hoofd en een rieten stok in zijn hand. **Hun koning**, die zij overgeleverd hadden.... Dan zouden ze begrijpen dat de soldaten in Jezus *hen* bespot hadden, *hun* volk, *hun* Messiasverwachting, *hun* toekomst. Ze zouden tot inkeer komen en blij zijn dat hij hem vrijliet. 'Breng hem naar buiten,' gebod hij, 'en laat hem aan alle mensen zien!'

Weer vergiste Pilatus zich. Nog had hij niet begrepen hoe groot hun haat tegen Jezus was. Hij liep over het plein. Terwijl hij naar Jezus wees riep hij tegen de mensen: 'Hier is Jezus, de mens!' Hij had het bijna nog niet geroepen of een koor van stemmen van de overpriesters schreeuwde opnieuw: 'Kruisig hem, kruisig hem!'

Wanhopig zei Pilatus: 'Ik heb jullie beschuldigingen onderzocht en ik heb in deze man niets gevonden waar de doodstraf opstaat. Ik heb hem laten geselen om wat hij *wel* gedaan heeft. Maar nu hij zijn straf gehad heeft moet ik hem vrijlaten. Niemand kan twee keer gestraft worden voor hetzelfde vergriep. Wanneer jullie denken dat hij aan het kruis moet neem hem dan mee en oordeel hem voor iets anders, voor een misdaad waar **wel** de doodstraf opstaat.'

De mannen van het Sanhedrin hadden direct hun antwoord klaar: 'Dat *hebben* wij al gedaan,' riepen ze. 'Niet alleen om het eerste hebben wij hem veroordeeld, maar ook om wat anders dat nog veel erger is. Hij heeft zichzelf de zoon van God genoemd. Wie dat doet verheft zichzelf boven de keizer in Rome en is dus een gevaar voor het Romeinse Rijk. Wij eisen nu van u dat u deze tweede kwestie ook gaat onderzoeken.'

Pilatus moest wel. Opnieuw gaf hij bevel om Jezus naar de rechtszaal te brengen. Nu begon alles weer opnieuw. Waren die Joden hem dan altijd de baas? Was het niet beter dat hij zich niet meer stoerde aan hen en gewoon Jezus vrijliet.....? Maar ze waren instaat om een oproer te beginnen. En dat kon hij vandaag op het Paasfeest niet gebruiken met de kruisiging van die Zeloten erbij. Hij moest weer met hen praten. Nu eerst maar dit tweede onderzoek doen.

Hij vroeg aan Jezus: 'Is het waar dat u de Zoon van God bent?'

Jezus hoorde de vraag wel, maar gaf geen antwoord.

Ongeduldig vroeg Pilatus verder: 'Bent u dan niet van deze wereld?'

Maar weer antwoordde Jezus niet. De stadhouder Pilatus begreep er niets van en verbaasd zei hij: 'Antwoordt u mij niet? Weet u niet dat ik macht heb om u vrij te laten en ook macht om u te veroordelen?'

Toen antwoordde Jezus: 'Het is waar dat u macht heeft over mij, maar die macht heeft God aan u gegeven en eens zult u hierover rekenschap moeten afleggen. Het is waar, u weet niets van deze zaken. Daarom heeft degene die mij aan u uitgeleverd heeft de grootste schuld.'

Deze woorden van Jezus trok Pilatus zich hevig aan. Als het nu eens waar was dat deze rabbi niet van deze wereld was, maar 'van Boven'?

Hij huiverde. Zou deze wrede geseling en de spot van de soldaten hem nog eens aangerekend worden?.... Die brief van zijn vrouw.....

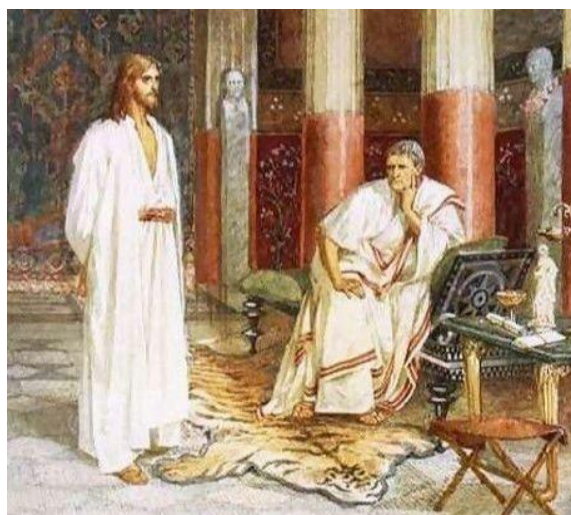
Nee, aan zulke gedachten moest je niet toegeven. Hij was rechter en hij moest zijn werk doen!

Eén ding was zeker: *deze rabbi was geen rebel.*

Met grote stappen liep Pilatus naar buiten.

Daar stond hij weer bovenaan de trap die naar beneden, naar het tempelplein ging. Tegen de hoge heren van het Sanhedrin zei hij: 'Ik heb jullie gevangene Jezus opnieuw ondervraagd. Ik weet nu zeker dat hij niet schuldig is. De wetten van de keizer in Rome heeft hij niet overtreden!'

De mannen van het Sanhedrin wilden al weer beginnen te schreeuwen, maar Pilatus wenkte met zijn hand dat ze stil moesten zijn. Hij wilde nog één keer proberen hen op andere gedachten te krijgen. Hij pleitte voor Jezus zo goed hij kon. Het ging niet eens meer om het recht. Maar hij durfde Jezus niet vrij te laten en ook durfde hij Jezus niet te veroordelen. Pilatus 'smeekte' de mannen van het Sanhedrin bijna om hun beschuldigingen tegen Jezus in te trekken. In niets leek hij meer op de strenge rechter die hij anders zo graag wilde zijn. Pilatus sprak geen recht meer, maar hij bedelde om gunsten.... En nog begreep Pilatus niet dat hij de slag verloren had.

**Eén ding was zeker:
Deze rabbi was geen rebel.**

De overpriesters en Farizeeërs begrepen maar al te goed dat Pilatus bang was. Uiteindelijk zou hij hen toch hun zin geven. Graag wilde hij Jezus vrijlaten, maar dat durfde hij niet. Weer staken ze de koppen bij elkaar. Er was nu met praten genoeg tijd verloren gegaan. Als de stadhouder geen oordeel uit durfde te spreken wisten zij het beter gemaakt.

Luid riepen ze: 'U bent een Romein. U heeft geen verstand van onze godsdienstsaken. Wanneer een Romein of Griek van zichzelf zegt dat hij 'de zoon van god' is, heeft dat geen betekenis. Maar zegt een Jood van zichzelf dat hij 'de Zoon van God' is, dan heeft dat een totaal andere betekenis. Deze verleider Jezus denkt dat hijzelf God is en dat hij eens zal heersen als koning over hemel en aarde. Daarmee verheft hij zich boven alle macht op aarde en dus ook boven de keizer in Rome!

Om die reden staan wij hier. Deze Jezus van Nazareth is staatsgevaarlijk, meer als alle Zeloten bij elkaar. Wij nemen het u niet kwalijk dat u dit niet direct begrepen heeft. U bent tenslotte geen Jood. Maar nu wij het u uitgelegd hebben, zult u hier rekening mee moeten houden. Als u deze Jezus vrijlaat dan is het duidelijk dat u niet voor de belangen van de keizer opkomt en wij zullen ervoor zorgen dat de keizer dit te weten komt!

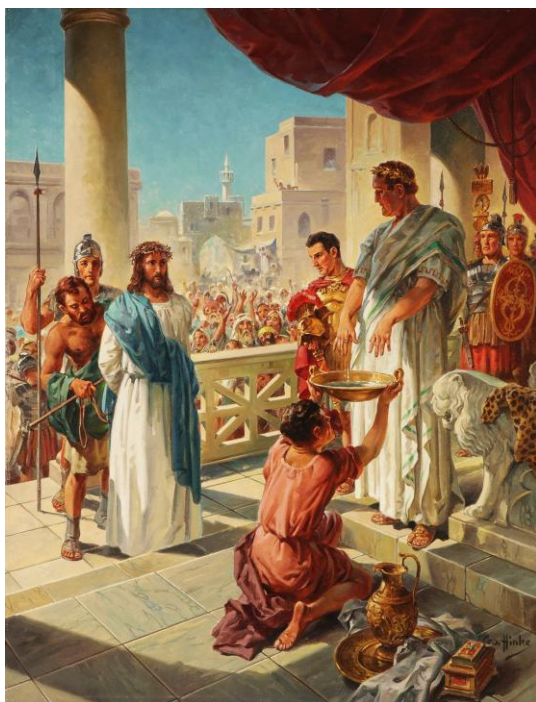
Pilatus werd nog banger bij deze dreigende woorden. Als de keizer te weten zou komen dat hij een erg gevaarlijke rebel vrijgelaten had tegen het advies van het Sanhedrin in, dan was hij verloren. Keizer Tiberius was toch al zo wantrouwig. Als hij nu zijn eigen zin door zou zetten en Jezus vrij zou laten, dan verloor hij zijn stadhouderschap, ja misschien wel zijn leven. Dat risico wilde hij niet nemen. Hij zou de Joden hun zin moeten geven. Het speet hem voor Jezus, maar ieder mens is zichzelf het naast.... Ja, ook Pilatus koos voor zichzelf.

Weer nam Pilatus het woord: 'Nu jullie mij uitgelegd hebben waarom jullie niet kunnen accepteren dat deze man van zichzelf zegt dat hij de Zoon van God is, begrijp ik jullie. Ik ben bereid om jullie vonnis te bekrachtigen en om het direct te laten uitvoeren. Maar jullie moeten *wel* goed weten dat ik deze man niet ter dood veroordeeld zou hebben. Volgens onze Romeinse wetten is hij **niet** de dood schuldig....'

Daarna gaf Pilatus zijn slaven het bevel om zijn rechterstoel naar buiten te brengen en een grote schaal met water.

Voor de laatste keer die dag stond Jezus voor Pilatus. Hij was dodelijk vermoeid na een nacht zonder slaap en na alles wat hij meegemaakt had. Maar Jezus klaagde niet. Hij keek naar Pilatus en in zijn ogen was een stil verwijt, maar ook een groot en goddelijk geduld. Nog één keer kreeg Pilatus het heel moeilijk met zichzelf en bitter zei hij: 'Dus, jullie willen dat ik jullie koning kruisig?'

Kwaadaardig schreeuwden de vrome mannen van het Sanhedrin terug: 'Hij is onze koning niet! Wij hebben maar één koning en dat is de keizer in Rome!'

'Ik heb geen schuld aan het bloed van deze rechtvaardige!'

Pas toen begreep Pilatus hoe groot hun haat was. Voordat een Jood dit soort uitspaken deed.... In ieder geval, hij zou het onthouden. Pilatus ging staan en wenkte de slaaf, die de schaal met water droeg. Plechtig, zodat iedereen op het tempelplein het kon zien begon hij zijn handen te wassen. Daarna sprenkelde hij kleine waterdruppels naar beneden over hen heen.

Over de overpriesters, over de Farizeeërs, over de mannen van de tempelpolitie, over het volk van Jeruzalem.....

Ze begrepen direct wat deze ceremonie betekende. Pilatus waste de schuld van Jezus' bloed van zijn handen en legde het op hen neer.

Het volk van Jeruzalem dat zojuist nog met hun leiders meegeschreeuwd had van *'kruisigt hem'*, werd er stil van.

Alleen de overpriesters en hun aanhang veranderden er zich niet om. Wat interesseerde hun het bloed van deze Galileeër? Als hij maar aan het kruis kwam te hangen dan was verder alles goed.

Ze hoorden Pilatus nog zeggen: 'Ik heb geen schuld aan het bloed van deze rechtvaardige!'

Maar daarover wilden ze met een heiden niet in discussie gaan! Uit alle macht riepen ze: *'Zijn bloed komt over ons en over onze kinderen!'*

Pilatus ging op zijn rechterstoel zitten en in de naam van keizer Tiberius, veroordeelde hij Jezus van Nazareth om gekruisigd te worden.

Hoofdstuk 94 - Via Dolorosa

Lieve kleinkinderen,

Medelijden hebben met.....

Jantje en zijn klasgenoten zijn heel, heel druk bezig met geld ophalen voor een goed doel. Dat geld willen ze zelf verdienen door auto's te wassen, lege flessen te 'bedelen' voor het statiegeld, lekkere koeken bakken die ze gaan verkopen, enz. enz.

In hun klaslokaal hangt een thermometer waarop te zien is hoeveel geld ze al opgehaald hebben voor die arme, zieke kinderen in Afrika.

Hoofdstuk 94 - Via Dolorosa - Lucas 23 : 26 - 32

Het was ongeveer zes uur in de ochtend toen het Sanhedrin voor de eerste keer met Jezus bij Pilatus kwam. Toen ze Jezus wegbrachten om gekruisigd te worden was het negen uur.

Ook tijdens deze 'Via Dolorosa', deze lijdensweg door de stad Jeruzalem werd Jezus niets bespaard. Hij moest tussen twee rebellen lopen die tegelijkertijd met hem gekruisigd zouden worden. Iedereen kon op deze manier zien dat ook Jezus een 'misdadiger' was. Deze beide vrienden van Barabbas hadden tijdens een oproer Romeinse soldaten gedood. Volgens de wetten van Rome moesten zij voor straf aan het kruis gedood worden. Maar Jezus was onschuldig. Hij had zich nooit afgegeven met Zeloten. Dat hij nu tot hen gerekend werd was voor hem een diepe smaad.

Het was de gewoonte dat de veroordeelden op weg naar het kruis een bordje om hun hals droegen, waar heel in het kort hun misdaad op geschreven stond. Na het kruisigen werd dat bordje aan de kruispaal boven het hoofd vastgespijkerd. Elke voorbijganger kon dan direct zien om welke reden die misdadiger gekruisigd was.

Bij de twee rebellen was maar één woord nodig: 'Lestes', dat rebel betekende.

Maar op het bordje van Jezus stond met grote letters geschreven: 'Koning van de Joden'. Pilatus had het zelfs in drie talen erop laten zetten: in het Hebreeuws, in het Grieks en in het Latijn.

I.N.R.I

Beginletters van Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum (Lat., = Jesus van Nazareth, koning der Joden), woorden die, vlg. het Evangelie-verhaal, door Pilatus in een drietalig opschrift (Lat., Gr., Hebr.) boven den gekruisten Christus geplaatst werden.

Toen de mannen van het Sanhedrin het bordje lazen werden zij razend van kwaadheid. Ze gingen direct naar Pilatus.

'Wat daar op dat bord geschreven staat, dat kan niet! Het is een smaad voor ons land en voor ons volk! U weet heel goed dat deze Jezus onze koning *niet* is en dat hij alleen maar *gezegd* heeft dat hij de Messias-koning van de Joden is! Schrijf liever op dat bordje dat hij zelf gezegd heeft: 'Ik ben de koning van de Joden'. Dat moet voor het volk duidelijk zijn!'

Hun protest hielp niet. Pilatus had deze tekst juist gekozen om hen en hun volk bespottelijk te maken. Pilatus dacht er niet aan om deze tekst te veranderen.

'Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven,' zei hij kort. *'Dit blijft erop staan!'*

Zo bang als hij die ochtend was geweest, zo kort voor de kop was hij nu. Iedereen mocht weten dat dit volk van de Joden hun eigen koning ging kruisigen! Hij was nog niet vergeten dat deze zelfde mannen nog maar een uurtje geleden hadden geroepen: 'Wij hebben anders geen andere koning dan de keizer van Rome!'

Ook voor Jezus was de tekst op dit bordje erg. Hij was hun koning, maar op een andere manier dan de Joden hem wensten te ontvangen.

Nu moest hij ook nog zelf de kruisbalk dragen. Op de heuvel Golgotha, niet ver van de muren van de stad, stonden de palen al in de grond. Alleen de zware dwarsbalken moesten de veroordeelden zelf dragen. Geen Romein, zelfs geen gewoon soldaat kon gedwongen worden om die dwarsbalk voor een gevangene te dragen. Het was slavenwerk, net zoals de kruisdood van oudsher een straf voor slaven was.

Voor een Jood was het dragen van een kruisbalk een nog grotere schande. Volgens de wetten van Mozes was iedereen die aan het kruis kwam te hangen en ook diegene die de kruisbalk doeg door God vervloekt! Ook Jezus was een Jood en liep daar volgens de wet van Mozes als een vervloekte.

Ook nu droeg Jezus zijn lijden met groot geduld. Om zijn volk vrij te maken van de vloek van God moest hij de kruisbalk dragen. Drie jaar geleden kwam de Heilige Geest in Jezus met als teken de witte duif.

Nu, met het dragen van de kruisbalk kwam de vloek van God op hem. Deze ene verschrikkelijke dag zou God Zijn Zoon niet liefhebben maar zou Zijn gloeiende toorn op hem neerdalen.

Vrouwen van Jeruzalem

Maar tegelijkertijd was het dragen van die zware kruisbalk een marteling voor Jezus' lichaam. Zwaar woog de balk op zijn schouder. Bij elke stap voelde hij de pijn in zijn open rug. Hij kon bijna niet meer lopen. Steeds maar weer struikelde hij onder zijn zware last.

Maar ook tijdens dit ondraaglijk lijden dacht Jezus niet aan zichzelf. Hij had medelijden met de mensen om hem heen, met het volk van Jeruzalem. Een grote groep soldaten omringden de drie mannen die gekruisigd zouden worden. Een grote groep nieuwsgierigen uit Jeruzalem volgde.

Niet ver vanaf de poort kwam een groepje vrouwen op de gevangenen toelopen. Het volk maakte eerbiedig ruimte voor hen en zelfs de soldaten lieten hen door. Deze 'dochteren van Jeruzalem' waren rijke, voornamen vrouwen, die veel arme mensen hielpen. Nu ze gehoord hadden dat

Jezus van Nazareth veroordeeld was en gekruisigd zou worden in de plaats van Barabbas, waren ze zo snel mogelijk gekomen om hem te troosten op zijn laatste en zware gang naar Golgotha. Ze wisten maar al te goed dat ze Jezus niet konden helpen, maar een enkel woord van troost en hun warme tranen zouden hem goed doen. Wel hadden ze al een kruik met mirrewijn naar de strafplaats laten brengen om de allerergste pijnen te verdoven.

Maar toen deze 'dochteren van Jeruzalem' Jezus zagen, zo dodelijk bleek, zo wankelend onder zijn kruis, konden ze geen woorden van troost meer vinden.

Was dit dezelfde rabbi die nog geen week geleden zijn koninklijke intocht in Jeruzalem had gehouden? Toen hadden de mannen van Jeruzalem hem hulde gebracht en met palmtakken gezwaaid. En nu liepen deze zelfde mannen de poort uit om hem te zien hangen aan het kruis. O God, hoe diep kan een mens vallen! Jezus was nog zo jong en hij was zo goed. Hoeveel mensen had hij niet geholpen en nu moest hij sterven in de bloei van zijn leven. Luid begonnen de vrouwen te huilen.

De Here Jezus wist dat deze vrouwen het goed met hem meenden. Maar toch kon hij deze troost van hen niet aannemen. Zij huilden om zijn 'mislukt' leven. Maar zijn leven was *niet* mislukt! Met deze pijnen, zijn lijden, kocht hij het eeuwige heil voor zijn volk. Zijn dood was de overwinning op satan, op de duivel zelf. Deze vrouwen huilden om hem. Ze begrepen niets van zijn Messiasschap, van zijn offerdood. Ze geloofden niet in hem. Ze hadden hem niet aangenomen als hun Heer en Heiland.

Droevig zei Jezus tegen hen: 'Jullie, 'dochteren van Jeruzalem', huil niet om mij. Jullie kunnen beter om jezelf huilen en om jullie kinderen. Want er zal een verschrikkelijke tijd komen. Het wordt zo erg dat de mensen dan zullen zeggen: het is nu beter om geen kinderen te hebben. Vrouwen zonder kinderen hebben geluk.... Dan zal het volk van Jeruzalem tegen de bergen zeggen: 'Val toch op ons neer!' En tegen de heuvels: 'Bedeck ons toch!' Zo zwaar zal de verdrukking zijn. Kijk wat er met mij, het jonge hout gebeurt. Wat zal jullie, het verdorde hout, niet te wachten staan!'

Zo was Jezus op zijn weg naar het kruis nog voor de laatste keer de profeet die het oordeel aankondigde over de stad die hem verworpen had....

Ze waren buiten de stadspoort en Jezus kon bijna niet meer. De centurio zag dat Jezus het zou besterven wanneer hij nog langer die zware kruisbalk zou moeten dragen. Hij keek om zich heen. Als hij nu een burger van de stad Jeruzalem zou dwingen om die kruisbalk van Jezus te dragen, dan zou er zo maar een relletje kunnen ontstaan. Met dat Jodenvolk moest je altijd oppassen!

Gelukkig, daar zag de centurio vanuit het veld een man aan komen lopen die naar de stadspoort ging. Hij was wel een Jood, maar aan zijn kleren kon je zien dat hij in het buitenland woonde. Met deze man was het te proberen.

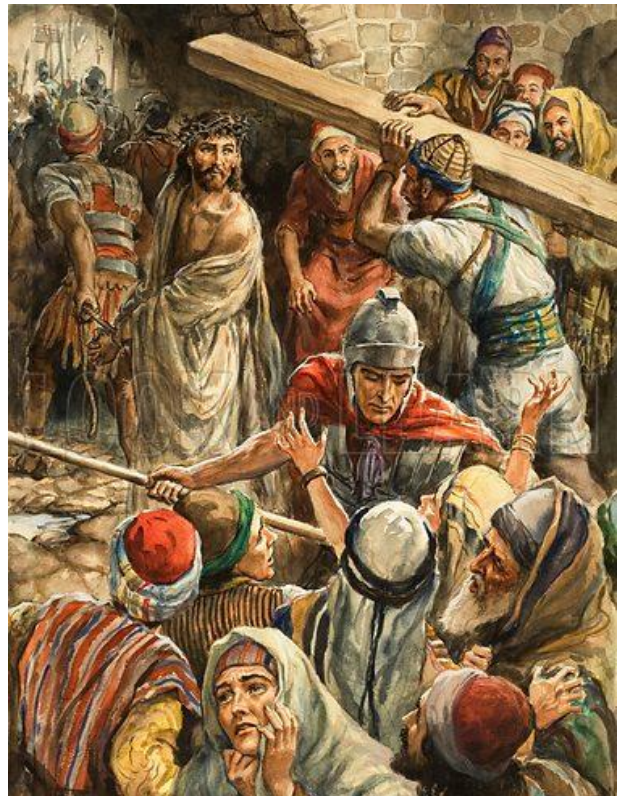
Hij gaf een paar soldaten een bevel en even later stond deze 'vreemdeling' voor hem. Kort ondervroeg de centurio hem. Dus, hij kwam uit Noord-Afrika, uit een stad die Cyrene heette en hij was in Jeruzalem om het Paasfeest te vieren. Jammer voor hem, maar de centurio had werk voor hem dat hij niet mocht weigeren. Hij moest de kruisbalk dragen voor de middelste 'misdadiger'.

Simon van Cyrene wist niet wat hij hoorde. Dit kon toch niet waar zijn? Hij was een vrij man en wanneer hij dit moest doen was hij onrein en mocht dan geen Paasfeest meer vieren!

De centurio lachte. Dat Paasfeest kon wel een jaar wachten, maar deze dwarsbalk niet! De soldaten pakten hem beet en dwongen hem 'zijn werk' te doen. Spottend zeiden de soldaten, dat hij niet mocht klagen. Het was niet de eerste de beste, voor wie hij deze kruisbalk mocht dragen. Hij kon toch wel lezen wat er op dat bordje stond?

Nu dan. 'Koning van de Joden'. Hij kon toch niet ontkennen, dat de koning van de Joden het recht had om een Jood te bevelen een dienst voor hem te doen! Als hij weigerde.... De soldaten grepen naar hun zwaarden.

Simon moest wel en zuchtend droeg hij de dwarsbalk achter Jezus aan. Nu was hij onrein en de vloek van God rustte op hem. Hoeveel offers moest hij brengen, voordat hij weer rein zou zijn? Hij wist niet waaraan hij dit verdiend had. Hij was blij toen ze op Golgotha waren en hij de dwarsbalk op de grond kon laten vallen.

Simon van Cyrene

Jaren later woonden er in de stad Rome twee zonen van deze Simon van Cyrene.

Hun namen waren Alexander en Rufus. Zij waren discipelen van Jezus geworden. Ze stonden bekend om hun geloof en trouw.

Het is best mogelijk geweest, dat ook hun vader Simon van Cyrene lid is geweest van die eerste Christengemeente in Rome. Als dat zo is, dan is hij zeker blij geweest dat hij op die Paasochtend in Jeruzalem het kruis (de dwarsbalk) voor Jezus heeft mogen dragen.

Hoofdstuk 95 - Het sterven van Jezus

Lieve kleinkinderen,

In mijn verhaaltjes voor jullie vertelde ik eerder over dominee Ader uit Nieuw-Beerta. Deze verzetsstrijder werd in 1944 door de Duitsers gevangengenomen en in de gevangenis twee weken lang door de Gestapo gemarteld. In een brief aan zijn vrouw die uit de gevangenis gesmokkeld werd, schreef hij later dat hij deze twee weken ervaren had als een eenheid met zijn God.

Terugdenkend aan die marteling was zijn Godsnabijheid zo groot dat hij die niet kon beschrijven en dat hij die later ook niet weer zo intensief beleefd had.

In zijn boek staat: 'En 't is misschien wel de meest gezegende tijd van mijn leven geweest. 'k Ben nooit zo dicht bij God geweest als toen.'

Met mijn beperkt mensenverstand is dit voor mij niet te begrijpen, bijna niet te geloven. Daar mag je alleen maar om bidden.

Dat lijden dat dominee Ader moest ondergaan en het lijden dat de Here Jezus op Golgotha moest ondergaan, zoals jullie hieronder kunnen lezen, heeft één verschrikkelijk groot verschil.

Dominee Ader voelde tijdens die vreselijke marteling die hij onderging dat God bij hem was, hem in al zijn ellende en vreselijke pijn omringde met zijn liefde. Maar Jezus schreeuwde hangend aan het kruis, zoals jullie hieronder kunnen lezen: 'Mijn God, mijn God, waarom heeft U mij alleen gelaten?'

Hoofdstuk 95 - Golgotha - Mattheüs 27 : 33 - 56

Stadhouder Pilatus had voor deze kruisiging van Jezus op het Paasfeest niet zo maar de heuvel Golgotha aangewezen. Nee, volgens de Romeinen moesten zoveel mogelijk mensen dit kunnen zien. Als een waarschuwing voor alle mensen om maar niet in opstand te komen tegen de Romeinen. Golgotha lag dichtbij de stad Jeruzalem aan de grote weg naar het noorden. Erg hoog was de heuvel niet, maar wel zo hoog dat iedereen van de weg af de gekruisigden konden zien hangen. Het sprak vanzelf dat de strafplaats afgezet was met een sterke afdeling soldaten. Zolang de veroordeelden nog leefden mocht niemand te dicht bij de kruisen komen. Het sterven kon soms erg lang duren. Het kwam voor dat iemand wel twee of zelfs drie dagen lang hing te lijden voordat hij stierf.

Ook de vier soldaten die Jezus en de beide moordenaars aan het kruis moesten slaan mochten niet eerder weg. Het was een lange wacht daar in de brandende zon. Om de verveling te verdrijven 'plaagden' ze zo nu en dan de gekruisigden. Wanneer iemand om water vroeg, omdat hij bijna stierf van de dorst, dan gaven ze hem drinken in een spons op een stok vastgebonden. Niet met water, maar met scherpe, bijtende azijn. Ook nu hadden ze een kruik vol met azijn meegenomen. Als de felste pijnen een beetje minder hevig werden, dan kon je zo mooi hun wonden ermee inwrijven. Nee, deze vier Syrische soldaten wisten wel hoe het hoorde bij een kruisiging. Medelijden kenden ze niet.

Het was niet alleen de erge pijn die deze veroordeelden zo lang mogelijk moesten ondergaan. Nee, een kruisiging was ook een grote schande die iedereen, ook hun familie moest voelen. Om die reden was het ook de gewoonte dat ze naakt aan het kruishout moesten hangen. De kleren die hun afgenomen werden waren voor de soldaten.

Ook Jezus viel nu onder dit smadelijk oordeel. Wreed scheurden de soldaten hem zijn kleren van het lijf. En zo stond Jezus daar naakt voor alle mensen. Ook deze schande droeg Jezus zonder dat er een klacht over zijn lippen kwam.

Eeuwen geleden, toen Adam en Eva uit het Paradijs werden verdreven maakte God van dierenvellen kleren voor hen. En nu liet God toe dat Zijn Zoon daar stond op Golgotha, zonder kleren om zijn schaamte te bedekken.

De soldaten trokken Jezus mee naar het kruis waar nu de dwarsbalk aan vastgespijkerd was. Eén van hen gaf Jezus de beker met mirrewijn die de vrouwen gegeven hadden. Jezus roerde de beker met zijn lippen aan, maar toen schudde hij zijn hoofd. In dit uur, nu hij de zonden droeg van zijn volk, mocht hij zich niet laten verdoven. Niet dat één slok van deze bittere drank alle pijn zou wegnemen, maar ook de kleinste verlichting wilde hij niet aannemen.

De soldaten begrepen er niets van. Dit hadden ze nog nooit eerder meegemaakt. Dat iemand die gekruisigd werd de wijn niet wilde drinken. Dat was onbegrijpelijk. Maar het kon hen niets schelen. Hij moest het zelf maar weten, deze vreemde rabbi.

Jezus werd onder zijn armen door met een stuk touw vastgebonden en zo werd hij omhoog getrokken tegen de kruispaal omhoog. Zijn bloedende rug schaafde tegen het ruwe hout. De pijn was niet om uit te houden, maar ook deze pijn onderging Jezus zwijgend. Een tweede stuk touw werd om zijn middel gedaan en zo hing Jezus daar tussen hemel en aarde. Hij die de Zoon van God en de Koning van hemel en aarde was. En toen kwam het allerergste. Ze trokken zijn armen uit elkaar en sloegen de lange spijkers door zijn handen heen, in het harde hout. Ook zijn voeten spijkerden ze vast aan de paal.

Deze voeten hadden gelopen over de wegen van Israël, door de dorpen en steden van Galilea, door de straten van Jeruzalem en over het tempelplein. Met die handen had hij het brood gebroken in de wildernis, melaatsen gereinigd en kleine kinderen gezegend.

En deze spijkers waren alles wat het volk van Israël voor hem over had. Datzelfde volk dat een paar dagen

geleden nog 'Hosanna' riep....

Maar ook nu, in deze helse pijn dacht Jezus niet aan zichzelf. Werd hij niet kwaad op deze Syrische soldaten. Nog steeds was er voor deze mensen tijd om 'genade' te vragen.

Terwijl de hamerslagen klonken en de pijnen door zijn lichaam scheurden, riep Jezus: **'Vader, vergeef deze soldaten die mij doden, want ze weten niet wat ze doen.'**

Zo waren de eerste kruiswoorden van Jezus een gebed voor zijn vijanden....

Nu hingen ze daar, alle drie. De beide moordenaars, met Jezus tussen hen in. Onder de kruisen zaten de vier soldaten met de kleren van de gekruisigden. Het was niet veel. Als ze het op de markt verkochten zouden ze er niet rijk van worden. Ze hadden de kleren zo goed mogelijk onder elkaar verdeeld, maar één kledingstuk lag er nog. Het hemd van Jezus dat uit één stuk stof gemaakt was. Het was duidelijk zichtbaar, dit hemd was gemaakt van het duurste linnen. Het zou jammer zijn om dit kledingstuk in vier stukken te scheuren. Eén van de soldaten riep lachend: 'Laten we dit heel houden en erom loten.'

De soldaten pakten hun dobbelstenen en dobbelden erom wie van hen het zou krijgen.

Het was een schande om hier voor het oog van iedereen naakt aan het kruis te hangen, maar tegelijkertijd was het Jezus' eer, dat hij in alles Gods wil deed en dat elk woord dat ooit over hem gesproken was, in vervulling ging.

In Psalm 22 : 19 staat: *'Zij verdelen mijn kleren onder elkaar, ze loten erom.'*

Onderaan de heuvel Golgotha, zo dichtbij het kruis als maar toegestaan was, stonden de mannen van het Sanhedrin. Ze wilden niets missen van het lijden van Jezus. Een wrede en onheilige vreugde glansde in hun ogen. Ze ergerden zich mateloos hoe Jezus zijn lijden droeg. Hij klaagde niet, hij jammerde niet en hij vloekte niet. En dat hij voor zijn beulen gebeden had.... Ja, voor de soldaten die hem vastgespijkerd hadden! Wat dacht hij wel niet wie hij was? Dacht hij nu echt dat God in de hemel hem hoorde? Hij hing aan het vervloekte kruis. Wist hij dan niet dat alle gekruisigden door God vervloekt waren!

Een Messias koning die stierf zou nog kunnen, maar dan zou God hem direct na zijn dood weer tot leven roepen. Maar een vervloekte aan het kruis een Messias koning? Nee, dat ging zelfs God te ver! Nooit, nee nooit kon een Messias koning aan het kruishout hangen.

Honend begonnen ze Jezus te bespotten. 'Andere mensen heeft hij gered, maar zichzelf redden kan hij niet! Hij dacht toch dat hij de Messias koning van Israël was? Nu, kom dan maar eens af van dat kruis. Dan zullen we in je geloven.'

Ze hadden niet eens door wat ze zeiden. Wat een zware verzoeking was dit zeggen van de Farizeeërs voor Jezus. Hij *kon* van het kruis afkomen. Hij *kon* op dit moment een einde aan zijn lijden maken. Maar hij mocht van zijn Vader in de hemel dat niet doen en hij wilde dat ook niet.

Weer schreeuwden ze spottend: 'Hij heeft op God vertrouwd. Als hij werkelijk waar Gods Zoon is, laat God hem dan verlossen!'

Ook de mensen die uit nieuwsgierigheid uit Jeruzalem meegekomen waren begonnen Jezus te lasteren. Verachtelijk schudden ze hun hoofd terwijl ze zeiden: 'Kijk eens! Daar hangt die man die de tempel wilde afbreken en binnen drie dagen een nieuwe wilde bouwen. Red jezelf! Kom van dat kruis af! Laat zien hoe machtig je bent.'

Maar hoe ze ook de spot met hem dreven, Jezus reageerde niet. Zelfs niet toen één van de andere gekruisigden mee begon te doen om Jezus te bespotten.

Niet alleen de vijanden van Jezus stonden daar op Golgotha. Ook vrienden en familieleden van Jezus waren er. Zijn discipel Johannes en ook meerdere vrouwen die Jezus gevolgd waren vanuit Galilea.

Naast Johannes, zo dichtbij het kruis als van de soldaten mocht stond Maria, de moeder van Jezus. Wat een verschrikkelijk zware dag was dit voor haar bij het kruis van haar eigen zoon. Ze had alles willen geven om hem te helpen, maar ook zij stond hier machteloos. Ze had geen woorden om haar Zoon te troosten. Lang geleden toen Jezus nog een baby was, had de oude Simeon in de tempel voorspeld dat op een dag een zwaard door haar ziel zou gaan. Vandaag ging die profetie in vervulling. Bittere tranen huilde ze.

**Maria en Johannes op Golgotha
bij de kruisiging van Jezus**

Ook voor moeder Maria was het nu duidelijk geworden dat het werk van haar zoon Jezus mislukt was. Nooit zouden haar mooie dromen werkelijkheid worden. Nooit zou haar zoon op de troon van David zitten. Nooit zou hij zijn volk verlossen van de vijanden! En ze had zo vast in hem geloofd!

Haar andere zonen hadden gelijk gekregen. Het werk van Jezus, al zijn geruzie met de leiders van het volk, het was op schade en schande uitgelopen. Niemand van haar andere kinderen had met haar meegewild naar Golgotha. Ze schaamden zich voor een broer die aan het kruishout stierf. Nee, zij wilden daar onder het kruis van hun broer niet voor spot staan. En moeder Maria moest wel weten wat ze deed!

Natuurlijk was ze gegaan. Maar wat kon ze zeggen tegen haar andere zonen? Ze wist het niet. Wel dat in dit uur haar plaats bij haar oudste zoon moest zijn. Als iedereen hem haatte en bespote, dan kon zijn eigen moeder hem toch niet in de steek laten? Als Jozef nog geleefd had was die vast en zeker met haar meegegaan. Maar nu ging in zijn plaats Jezus' discipel Johannes met haar mee.

Lang stonden ze daar. Eerst op een grote afstand en later toen de meeste mensen weggingen dichterbij het kruis. Maria wist zelf niet hoe ze het volhield, maar het was net alsof God haar kracht gaf om alles te dragen. Dat Johannes naast haar stond was een grote troost bij al dit leed. Johannes hield zoveel van Jezus en hij was ook nog familie. Hij was een zoon van haar zus Salomé. Niemand geloofde meer dan Johannes en zijn broer Jacobus dat Jezus de Messias koning van Israël was. Had hun moeder niet een keer gevraagd of haar zoons op twee tronen mochten zitten, elk aan een kant van Jezus....

O God, in plaats dat Jezus zou zitten op een koningstroon hing hij nu aan het kruis. En weer hilde ze bittere tranen tegen de schouder van Johannes aan.

De Here Jezus had hen zien staan, zijn moeder en zijn leerling van wie hij veel hield. In al zijn pijn en benauwdheid dacht hij aan hen. Hij was blij dat ze gekomen waren en hem tot het einde toe liefhadden. In deze zware dagen konden zij elkaar troosten. Bij Johannes zou zijn moeder Maria het beter hebben dan bij haar eigen zonen die *niet* in hem geloofden. Hij wilde het haar zeggen, maar kon haar met geen mogelijkheid alles uitleggen. Het spreken viel Jezus onnoemlijk zwaar. Daarom zei hij alleen maar: **'Vrouw, hij is uw zoon.'**

En tegen Johannes zei Jezus: **'Zij is nu jouw moeder.'**

Met ogen vol tranen keek Maria naar Jezus. Wat moest hij veel van haar houden dat hij nu in deze helse pijnen aan haar dacht. Nee, het was niet erg dat hij haar nu 'vrouw' noemde. Jezus kon immers haar zoon niet meer zijn, nu hij moest sterven en rusten in het donkere graf.

Maar in Johannes gaf Jezus haar een zoon terug, een zoon die één met haar was in zijn liefde voor Jezus. Maria keek Johannes aan en glimlachte door haar tranen heen. Johannes knikte haar toe. Ze bleven bij het kruis, ook al zou dat nog uren duren. Vanavond, wanneer alles voorbij zou zijn dan ging ze met Johannes mee naar zijn huis.

Eens, op de berg van de verheerlijking had de discipel Johannes zijn Meester Jezus gezien tussen Mozes en Elia in. Nu, op de heuvel Golgotha zag Johannes Jezus aan het kruis hangen tussen twee moordenaars. Het was bedoeld om Jezus op zijn diepste te vernederen. Het was een schande voor hem, maar tegelijkertijd ook een teken van zijn genade. Dat hij de laatste uren van zijn aardse leven bij de misdadigers zou zijn, dat hij met één van hen wilde praten, dat is een diepe troost voor elk mens die met zijn schuld naar Jezus wil gaan.

De twee rebellen zagen Jezus lijden, net zoals zij deden. De ene rebel werd in zijn onmacht steeds kwader op Jezus. Was dat nu een Messias koning die daar zo stil en verdraagzaam alles onderging! Geen verkeerd woord kwam over zijn lippen en in plaats dat hij zijn beulen vervloekte, ging hij voor hen bidden....

En het had zo anders gekund.... Ook hij had gehoopt en verwacht dat deze Jezus tegen de Romeinen in opstand zou komen. Dan had hij meegedaan, zelfs zijn leven voor deze rabbi willen geven! 'Koning van de Joden', stond er op het bordje boven zijn hoofd. Een mooie koning! Een koning die geen koning wilde zijn, met als gevolg dat hij hier aan het kruis hing. Kwaad maakte hij met zijn tong zijn droge lippen nat. Het viel niet mee om hangend aan het kruis te praten, maar hij *wilde* wat zeggen. Hij hield zich niet stil. Die Jezus zou horen, hoe hij over hem dacht.

Hij zei: 'Jij bent toch de Messias? Geloof je het zelf? Als dat zo is, red dan jezelf en ook ons!'

De tweede moordenaar zag ook Jezus naast zich lijden. Maar deze man dacht totaal anders over Jezus. Dat zijn vriend en hij aan het kruis hingen was volgens de wetten van Rome. Bloed voor bloed en leven voor leven. Maar deze Jezus tussen hen in was onschuldig. Als er één persoon was die het recht had om zijn beulen te vervloeken was dat deze rabbi naast hem. Maar hij vloekte niet, nee hij droeg zijn lot geduldig. Zelfs de mirrewijn wilde hij niet drinken! En dat deze rabbi in zijn vreselijke pijnen nog aan andere mensen dacht,

zelfs voor de soldaten kon bidden, dat was een duidelijk bewijs dat hij meer was dan een gewoon mens. Met de kruisbalk op zijn schouder profeteerde hij over de ondergang van Jeruzalem. Een 'Koning' was deze rabbi. Maar dan was zijn Koninkrijk niet van deze wereld. En deze moordenaar hangend aan het kruis naast Jezus, geloofde het!

Eén keer, God in de hemel mocht weten hoe en wanneer, één keer zou deze Koning Jezus zijn Koninkrijk binnengaan, het koninkrijk van God!

Dan zou deze Jezus zijn, wat de mannen van het Sanhedrin Hem spottend hadden toegeroepen: rechter van hemel en aarde. Ook zijn rechter.... Ja, van alle mensen.

Toen hoorde hij zijn vriend aan het kruis spottend roepen: *'Jij bent toch de Messias? Als dat zo is, red dan jezelf en ook ons.'*

O, hoe kon hij. Zag zijn vriend dan niet in dat deze rabbi die tussen hen in hing, meer was dan een gewoon mens?

Hij riep zijn vriend toe: *'Houd toch je mond! Ook jij hangt aan een kruis. Ook jij zult snel dood zijn. Ben jij niet bang voor God? Wij zijn misdadigers en hebben onze straf verdiend. Maar Jezus heeft niets verkeerd gedaan.'*

Hij wachtte tot het bonzen van zijn hart iets rustiger werd. Toen smeekte hij, zich richtend tot Jezus: *'Wilt u aan mij denken wanneer u koning bent in de hemel?'*

De Here Jezus hoorde dit gebed van de moordenaar naast hem aan het kruis en werd erg blij. Nu het hele volk zich van hem afgekeerd had, nu geloofde er toch één in Hem en nog wel een medegekruisigde. Hij vroeg niet om zijn leven, niet om zijn bevrijding van dit verschrikkelijke kruis. Hij vroeg alleen maar om later aan hem te denken in zijn Koninkrijk.

Hij zou aan hem denken, maar *niet* later, nee vandaag nog!

'In uw Koninkrijk, in uw hemel.' Deze moordenaar hoefde niet zo lang te wachten tot Jezus terug zou komen op de wolken. Deze avond nog zou hij met Jezus de hemel ingaan. Luid en duidelijk, zodat iedereen het kon horen, sprak Jezus: ***'Luister goed naar mijn woorden: Vandaag nog zal jij bij mij in de hemel zijn.'***

Meer kon Jezus niet meer zeggen. Maar de gekruisigde naast Jezus begeerde niet meer. Jezus, die naast hem hing te sterven, had hem het eeuwige leven toegezegd. Dat hem dit mocht overkomen.... Hij twijfelde niet. Vandaag nog, vanavond nog.... O, was het maar avond!

En zo hingen ze daar de eindeloze uren van de Paasmorgen. Al hoger kwam de zon, al feller brandde de koorts in de lichamen van de gekruisigden. Ze zeiden niets meer. Elk woord was een marteling. Johannes stond nog dichtbij het kruis, maar Maria en de andere vrouwen waren wat verder af gaan staan.

Veel mensen die uit nieuwsgierigheid meegegaan waren gingen nu terug naar huis. Het was bijna etenstijd. Alleen de mannen van het Sanhedrin stonden nog vooraan en vergaten de tijd. Het lijden van Jezus, zijn pijn en schande, dat was vandaag voor hen eten en drinken....

Het was nu twaalf uur en plotseling begon het donker te worden. Maar deze keer niet als gevolg van zware regenwolken zoals tijdens de regentijd wel gebeurde. Het waren ook geen zandwolken zoals er in de hete zomer wel waren wanneer de Sjirokko waaide.

De mensen bij de kruisheuvel werden bang. Nog meer mensen gingen terug naar de stad. Je wist nooit welke rampen er stonden te gebeuren. En nu Jezus aan het kruis hing..... Was dit het einde van de wereld? Door de duisternis waren de kruisen niet meer te zien, evenmin als de muren van de stad.

Op Golgotha werd het stil. Zelfs de soldaten stopten met hun rauwe grappen en de mannen van het Sanhedrin bestierden de woorden op hun lippen. Wat kon dit betekenen? Deze geheimzinnige duisternis midden op de dag?

Dat dit om Jezus was en dat hemel en aarde rouwden om het onrecht Jezus aangedaan, daar wilden ze niets van weten. Hoe zouden ze deze duisternis, deze waarschuwing ook kunnen begrijpen, deze mannen die Jezus' eigen woorden in de wind hadden geslagen?

Alleen de beide rebellen aan het kruis waren dankbaar voor deze duisternis. De pijnen bleven wel gelijk, maar de zon schroeide niet langer in hun open wonden en de soldaten zeiden niets meer.

Voor Jezus was het geen verlichting van zijn lijden. Deze drie lange, donkere uren werden voor Jezus de zwaarste van deze verschrikkelijke dag. Deze duisternis was voor Jezus het teken dat zijn Vader in de hemel Zijn Gezicht voor hem verborgen hield en het vuur van Gods gloeiende toorn was vele malen erger dan de hitte van de middagzon.

Zelf was Jezus zonder zonde, maar vandaag droeg hij alle zonde en alle schuld van alle mensen, van alle eeuwen. God strafte dat nu aan Hem.

Jezus wist zich nu van en door God verlaten, nog vele malen erger dan de vorige avond in Gethsémané. Maar nu kwam er geen engel om hem te dienen. Het was de weg die Hij moest gaan. Deze helse lijdensweg van helse pijnen. Jezus had het vrijwillig op zich genomen, maar het was niet te dragen.

Als Jezus niet zelf God was, dan zou hij eraan bezweken zijn, lang voordat de straftijd voorbij zou zijn geweest en Hij voor alle zonden van de mensen betaald had....

Maar net zoals in Gethsémané hield Jezus zich ook nu vast aan God, zijn Vader die hem verlaten had. Zonder ophouden bad Jezus. Niet luidop. Nee, er kwam geen woord over zijn lippen maar hij worstelde uit alle macht met Zijn Vader, Zijn God....

En nog werd deze Godverlatenheid hem bijna te machtig. Toen de strijd bijna voorbij was en de duisternis begon te wijken en het eerste bleke lichtschijnsel over de heuvel gleed was zijn benauwdheid op het ergst.

Nu kon Jezus niet langer zwijgen. Nu *moest* hij zijn angst en zijn verlangen naar God uitschreeuwen. Maar het mocht niet alleen een klacht zijn, want Jezus liet God niet los, zelfs niet in deze uiterste eenzaamheid.

Maar hoe kon Jezus zijn angst, zijn vertrouwen, zijn helse pijnen en zijn hemelverwachting in een paar woorden zeggen, terwijl hij hier aan dit kruis hing? Dat kon alleen maar wanneer hij een woord uit de Psalmen zou citeren, een woord dat zwaar was van leed, maar zijn plek had in het lied van de verlossing. Alleen de eerste regel zou hij zeggen. God, zijn Vader zou het begrijpen.

Met geweld perste Jezus de woorden uit zijn verdroogde keel en over de kruisheuvel klonk: **'Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij alleen gelaten?'**

Jezus zei het niet in het Hebreeuws, de taal van de heilige boeken, maar in het Aramees, de taal die de mensen in Nazareth spraken. In deze uiterste nood riep hij zijn Vader in de hemel aan in de taal die hij van zijn aardse moeder Maria geleerd had.

De mannen van het Sanhedrin kenden Aramees en ook deze Psalm 22 kenden ze heel goed. Ze konden weten dat Jezus in het diepst van zijn lijden nog hoop had dat hij, hoewel door God verlaten toch Gods eigen Zoon was.

Ze hadden het moeten weten! Ja, ze hadden zich wild moeten schrikken en zich bewust moeten worden van wat ze gedaan hadden!

Maar in plaats daarvan begonnen ze, (om hun eigen geweten te sussen?) Jezus weer te bespotten. Het werd immers al weer licht! Nu durfden ze weer.

'Hoor,' schreeuwden ze, 'hij roept om Elia, de profeet die vuur uit de hemel liet vallen om zijn vijanden te doden. Laten we afwachten of Elia ook komt om hem te helpen. Maar dan is hij wel te laat!'

De duisternis was voorbij en de zon straalde weer in al zijn glorie. Jezus wist dat nu Gods toorn voorbij was. Zijn straftijd was om. Jezus voelde zich niet langer verlaten. De straf die bestemd was voor al zijn kinderen had hij gedragen. De satan had voor eeuwig de strijd verloren. Wat voor betekenis had nu de spot van zijn vijanden nog? Zijn werk hier op deze wereld was gedaan. Alles had hij volbracht en dat zouden ze horen, de mannen van het Sanhedrin!

Maar voordat Jezus nog iets kon zeggen moest hij eerst iets drinken. Zo kon hij geen fatsoenlijk woord uitbrengen. Nog één keer moest hij zich vernederen en zijn beulen om drinken vragen. Nog één keer zouden ze de spot met hem drijven en daarna was alles voorbij.

Hees en hijgend, fluisterde Jezus tegen de soldaten: **'Ik heb dorst.'**

Eén van de soldaten sprong overeind. Mooi, nu moest deze Jodenkoning aan het kruis toch nog om een gunst vragen!

Te trots was hij geweest om mirrewijn te drinken, te trots om te reageren op hun spotten, maar nu kon hij niet meer en bedelde om water. Wacht maar, hij zou drinken hebben! De soldaat deed een spons in de kruik met azijn en stak hem omhoog op een korte hysopstengel. Daar had het ook zonder gekund, maar hij wilde niet de kans lopen dat de gekruisigde in zijn wanhoop hem in de vingers beet. Hij lachte toen Jezus de zure azijn opzoog. Zou deze rabbi nu gaan jammeren en zijn beulen vervloeken?

Daar hoorden ze Jezus luid roepen, zo luid dat het klonk over heel Golgotha klonk: **'Het is volbracht!'**

De soldaten keken verbaasd omhoog. Daarom wilde hij drinken. Om genoeg kracht te hebben om dit roepen! Niet omdat hij omkwam van dorst had hij hun gevraagd om water, maar hij had er een reden voor. Zijn woorden: 'Het is volbracht', waren een *'Roep-van-de-Overwinning'*.

In hun harde harten kwam nu toch iets van eerbied voor deze man die zo koninklijk zijn lijden droeg. Alhoewel, wat hij gezegd had klopte helemaal niet. 'Mijn werk is klaar', wilde hij zeggen. Maar dacht hij nu heus dat zijn lijden zo dadelijk voorbij zou zijn? Wie met zoveel kracht nog een klein zinnetje kon zeggen stierf nog lang niet. Zo iemand kon nog wel uren hangen!

De mannen van het Sanhedrin begrepen er ook niets van. Natuurlijk zou die Nazarener nog lang niet dood gaan. Maar voor hen werd het tijd om naar de stad te gaan. Het was drie uur, de tijd dat er nu in de tempel de paaslammeren geslacht werden. En voordat ze zelf naar huis konden gaan om de paasmaaltijd klaar te maken moesten ze eerst nog naar Pilatus. Met grote stappen verlieten ze Golgotha....

Het ging allemaal heel anders dan ze verwacht en gedacht hadden. De Here Jezus zou niet meer uren lang

aan het kruis hangen. Nu zijn werk gedaan was hoefde hij niet meer te lijden. Hij kon zijn leven beëindigen. Eén keer had hij dit aardse leven op zich genomen, vrijwillig en op *zijn* tijd. Zo zou Jezus het ook weer beëindigen. Voor Jezus was de dood niet een vijand die hem de baas was, maar een dienaar die zijn welbehagen deed.

Nog één keer riep Jezus met luide stem: ***Vader, mijn leven geef Ik in Uw handen!***

Dat waren de laatste woorden van Jezus aan het kruis. Zijn hoofd zakte naar voren en Jezus stierf. Hij had zijn leven gegeven.

Nog hing zijn lichaam aan het kruis, naakt, bebloed en met wonden overdekt, maar zijn ziel voer op naar zijn Vader in de hemel. Het lijden was voorbij. Gods Paaslam was geslacht, de satan was voorgoed overwonnen....

Zeer verbaasd stonden de soldaten onder het kruis. Ineens voelden ze zich verslagen. Dit was een wonder! Iemand die nog met zo'n luide stem kon praten? Die ging nog lang niet dood! Maar deze Jezus stierf alsof hij een oud kledingstuk uitdeed.

Deze rabbi kon geen gewoon mens zijn geweest! De Romeinse centurio bracht onder woorden wat zij allemaal dachten: *'Deze rechtvaardige was de Zoon van God! Geen twijfel mogelijk!'*

Op hetzelfde ogenblik gebeurde er een wonder. De grond begon te schudden en te beven. In de tuinen bij de muren van de stad scheurden de rotsen open en veel heilige mensen die gestorven waren stonden op uit de dood.

Zelfs het volk dat na de duisternis was teruggekomen naar Golgotha, stond verslagen toe te kijken en werd doodsbang van deze machtige tekens. Veel mensen kregen spijt van alles wat ze gezegd hadden.

Op datzelfde moment gebeurde er nog een teken. In de tempel in Jeruzalem scheurde het gordijn voor de heilige zaal doormidden. Helemaal van boven naar beneden.

Niet één van al de priesters en Levieten die zo druk bezig waren met het slachten van de lammeren begreep iets van wat dit wonder betekende. Ook de discipelen van Jezus begrepen dit wonder pas veel later.

Zoals zo vaak, wanneer God iets Zijn volk te zeggen heeft had ook dit teken een dubbele betekenis. Het was een zichtbaar teken dat het offeren van dieren niet meer nodig was. Het Grote Offer was voor eens en voor altijd gebracht. Maar tegelijkertijd was daar de zegen dat vanaf nu iedereen zonder bemiddeling van een aardse priester via de hemelse Hogepriester Jezus Christus tot God mocht gaan.

Het Oude Verbond met zijn offers en tempeldienst was voorbij. Een Nieuw Verbond was begonnen in Jezus Christus.

Het duurde nog veel jaren voordat de gemeente van Jezus Christus dat allemaal begreep en er naar handelde....

Hoofdstuk 96 - Het graf van Jezus

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens naar een begrafenis of naar een crematie geweest? Toen ik een kind was kende ik het woord crematie niet. Nee, iedereen die overleden was werd begraven.

Zo ook mijn vader die op 26 januari 1952 stierf. Een paar dagen later was zijn begrafenis. Ik was een jongetje van 7 jaar en zo'n hele begrafenis ging toen heel anders als nu.

Mijn vader stierf thuis op Kollumerpomp en werd een paar dagen later begraven in zijn geboortedorp Anjum. Zelfs heel dicht bij zijn geboortehuis aan het Stenenpad. Mijn vaders graf en ook dat van mijn moeder ernaast liggen vlak bij de toren van de oude Hervormde kerk bovenop de terp.

Die begraafplaats is echt een kerkhof. De graven liggen rondom de kerk en daar weer omheen loopt een pad, helemaal om de kerk heen.

Ik kan mij nog goed herinneren dat wij in een auto achter de lijkwagen aan naar Anjum reden. We gingen eerst naar de Gereformeerde kerk onderaan de terp. Onze eigen dominee D.K. Wielinga leidde de rouwdienst. Vanuit de Gereformeerde kerk liepen we allemaal de weg omhoog naar het kerkhof.

Aan de kant van de weg stonden leerlingen en oud leerlingen van mijn vader. En daar liep ik, tussen mijn pake Jan en mijn oudste broer Jan. Achter ons liepen mijn andere broers en daar weer achter de ooms. En verder heel veel mannen. Achter de laatste man liep mijn moeder met mijn drie zussen. Ja, mannen en vrouwen was in die tijd streng gescheiden. Mannen en vrouwen mochten in een kerkgebouw ook niet naast elkaar zitten.

Bij het kerkhof aangekomen liepen we achter de mannen aan die de doodskist op hun schouders droegen drie keer om de kerk heen. Nadat de kist met touwen in het graf neergelaten was en de dominee de geloofsbelijdenis had voorgelezen, liepen we weer en nu slechts één rondje om de kerk heen, voordat we teruggingen naar Kollumerpomp naar het Lokaal van Patrimonium waar de koffie klaar stond.

Die rondjes lopen om het kerkhof heen was een oud heidens gebruik om de boze geesten in de war te maken....

Hoofdstuk 96 - Het graf - Mattheüs 27 : 57 - 66
Johannes 19 : 38 - 42

De mannen van het Sanhedrin hadden nog gehoord dat Jezus om drinken vroeg en ook dat hij riep: 'Het is volbracht!'

Direct daarna waren ze weggegaan. Daarom wisten ze niet dat Jezus al gestorven was. Wel beseften ze dat het best mogelijk zou zijn dat Jezus niet lang meer zou leven. Maar ook realiseerden ze zich dat het de volgende dag sabbat was en dat die sabbat van Pasen deze dag nog straks om 6 uur al begon. Jammer dat het zo uitkwam. Ze hadden Jezus zo graag een heel lange doodstrijd gegund!

Maar het was niet anders. De gekruisigden moesten vanavond nog van het kruis afgenomen en weggebracht worden. In de wet van Mozes stond dat er op de sabbat geen lijk aan het kruis boven de aarde mocht hangen. Ze twijfelden er niet aan of Pilatus zou aan hun verzoek tegemoet komen. In dit soort godsdienstzaken schikten de Romeinen zich zo veel mogelijk. En..., die Nazarener zou ook op deze manier nog veel te lijden krijgen.

Het was de gewoonte dat wanneer wegens omstandigheden het kruislijden ingekort moest worden, de soldaten de scheenbenen van de veroordeelden kapot sloegen en ze dan met versplinterde benen op een kar wegbrachten naar het misdadigersgraf. Dat transport op een schokkende wagen was een helse marteling en zij vermaakten zich in het voren al over de pijnen die Jezus op die kar zou moeten uitstaan. Het was een lange rit. De plaats waar misdadigers begraven werden lag helemaal aan de andere kant van de stad! Als zij niet zo nodig naar huis hadden moeten gaan om op tijd te zijn voor de Paasmaaltijd, dan waren ze meegegaan. Want niet altijd werden de gekruisigden begraven. Wanneer het rebellen of andere erge misdadigers waren werden ze als ze nog leefden, ook wel levend verbrand. Het was een laatste vernedering. Zo moest het met Jezus ook gaan. Zijn lichaam verbrand en zijn as verwaaid over de rotsen. Zijn leerlingen konden dan zijn graf ook niet in ere houden. Zeker zouden ze zijn dat hij nooit, nooit weer zou opstaan uit de dood!

Pilatus vond het direct goed. Geen probleem. Doe maar wat jullie goed vinden. Pas toen ze van afstand gezien hadden dat soldaten met paard en wagen op weg gingen naar Golgotha, gingen ze zelf naar huis. Dat werd tijd ook. Zodra de eerste sterren zichtbaar werden aan de hemel begon de Paasmaaltijd. Dan moest alles klaar staan. Voor twaalf uur 's nachts mochten ze dan niet weer naar buiten. Wat gaf het hun een goed gevoel dat die rabbi Jezus voorgoed verleden tijd was....

Deze mannen van het Sanhedrin zouden niet zo blij en gelukkig zijn geweest als ze geweten hadden wat er ondertussen op Golgotha gebeurde.

Deze hele vreselijke dag toen Jezus de schuld op zich nam van alle mensen die in hem geloven, was het met hem van vernedering naar vernedering gegaan, van schande tot diepe schande.

Maar nu Jezus' werk volbracht was, was Gods toorn voorbij. Zelfs over het dode lichaam van Zijn Zoon ging nu Zijn trouwe zorg. De wrede plannen van de Sanhedristen zouden mislukken. Jezus' lichaam kwam niet ergens in de grond, zijn heilig lichaam werd niet verbrand. Maar in de plaats daarvan zou het woord van de profeet Jesaja in vervulling gaan: *'Zijn laatste rustplaats was bij de rijken.'*

Die rijke man waar de profeet Jesaja zo veel eeuwen geleden al van gesproken had, was de raadsheer Jozef van Arimathéa, een vroom en rechtvaardig man die nu in Jeruzalem woonde. Deze Jozef was lid van het Sanhedrin, maar niet een gewoon lid. Met nog een aantal mannen was hij lid van het college van 'Tien-

mannen', dat verantwoordelijk was voor de rust en de orde in het land. Alleen wie erg rijk was kon in dit college benoemd worden en je mocht van de Romeinen niet voor de eer bedanken. Elke keer wanneer er een relletje of een oproer was konden de Romeinen deze mannen gevangen nemen en ook, de kosten van een oproer kon op hen verhaald worden. Niet één van de tien was blij met dit 'erebaantje'!

Aan de andere kant, in tijden van spanning konden deze 'Tien-mannen' bij de Romeinen voor het volk een goed woordje doen. Zij hadden vrije toegang tot stadhouder Pilatus.

Die middag toen de Here Jezus stierf stond ook Jozef van Arimathéa bij het kruis. Hij had niet meegedaan aan de wrede spot van de anderen en net zoals Nikodémus was hij er de afgelopen nacht niet bij geweest, toen Jezus door het Sanhedrin werd veroordeeld. Deze Jozef van Arimathéa was in het geheim een discipel van Jezus. Hij was op Golgotha gebleven toen de andere raadsheren naar Pilatus gingen. Hij wilde tot het einde toe blijven en zien hoe het met Jezus afliep.

Ook Jozef was ten zeerste verbaasd dat Jezus zo plotseling stierf. Nu Jezus gestorven was, was het niet meer nodig om zijn scheenbenen kapot te slaan. Zelfs de Romeinen zouden zo'n straf niet op een dode uitvoeren.

Als hij, Jozef nu eens vlug naar Pilatus ging om het dode lichaam van Jezus te vragen..... Hij had hier vlakbij Golgotha een tuin met een rotsgraf erin waar nog nooit iemand in gelegen had.... Het was natuurlijk een waagstuk. Pilatus kon erg boos worden omdat hij opkwam voor een dode rebel. Maar Jozef en meer mensen wisten dat Pilatus tegen beter weten in, Jezus vanmorgen veroordeeld had en niets meer moest hebben van de Farizeeërs en Schriftgeleerden die hem hiertoe 'gedwongen' hadden.

Dat het hele Sanhedrin erg boos op hem zou worden, daar was Jozef van overtuigd, maar daarom hoefde hij het nog niet te laten. Nu hij gezien had hoe Jezus was gestorven was het zijn plicht om ervoor uit te komen, dat hij een volgeling van Jezus was....

Zo vlug hij kon ging Jozef van Arimathéa naar het paleis van stadhouder Pilatus. Pilatus had geen bezwaar om aan zijn verzoek tegemoet te komen. Maar Pilatus kon niet geloven dat Jezus al gestorven was. Het leek misschien zo, maar Pilatus wilde in dezen zekerheid hebben. Hij stuurde een boodschapper om de centurio op te halen en zo lang moest Jozef van Arimathéa wachten.

De boodschapper kwam nog precies op tijd en bracht het bevel van Pilatus over. Alleen de twee rebellen mochten op de kar weggebracht worden en het dode lichaam van Jezus moest tot nadere orders aan het kruis blijven hangen. En de centurio moest ogenblikkelijk bij Pilatus komen om hem te vertellen of Jezus echt dood was, ja of nee.

De centurio begreep dat Pilatus bewijs wilde. Hij gaf een soldaat een wenk die zijn speer pakte en die in de zij van Jezus lichaam stak. Er kwam bloed en water uit. Een duidelijk bewijs dat Jezus gestorven was....

Pas toen Pilatus het verslag van de centurio zwart op wit gelezen had droeg hij het lijk van de Here Jezus over aan raadsheer Jozef van Arimathéa.

Jozef ging naar Golgotha, waar hij het lichaam van Jezus overnam van de soldaten. En zo, in de avond van het Paasfeest werd Jezus in het graf gelegd van Jozef van Arimathéa. Een grote begrafenis was het niet daar in die donkere tuin bij het licht van de walmende fakkels. Geen muzikanten die rouwmuziek speelden, geen klaagvrouwen die hun tranen in flesjes opvingen. Jozef was er natuurlijk en misschien een paar van zijn bedienden. En een paar vrouwen die de hele lange dag bij het kruis hadden gestaan. Zij hielpen nu om het bloed van het dode lichaam te wassen en wikkelde het in doeken.

Maar toch werd het nog een rijke begrafenis. Niet alleen omdat het graf dat in de rots uitgehouwen was zo groot was dat je er gemakkelijk rechtop in kon staan.

Zij hielpen nu om het bloed van het dode lichaam te wassen en wikkelde het in doeken.

Nee, er was nog iemand die de rabbi

van Nazareth de laatste eer wilde bewijzen en zijn naam en zijn ambt voor hem overhad. Dat was de wetgeleerde Nikodémus. Hij stond in hoog aanzien bij het volk. Hij was al een man op leeftijd. Nu, na de dood van Jezus wilde hij openlijk ervoor uitkomen dat hij een volgeling van Jezus was. Niet stil en in het verborgene was hij bij deze nachtelijke begrafenis. Zijn slaven droegen een poedermengsel van meer dan dertig pond geurige zalf die gemaakt was van mirre en aloë.

Met grote zorg wikkelden ze Jezus' lichaam in dure linnen doeken waartussen het mengsel van kruiden werd gestrooid. Toen alles klaar was, legden ze hem heel voorzichtig in het graf. Een zware steen kwam voor de opening. Daarna gingen ze allemaal hun eigen wegen, zeer bedroefd, ja verslagen. Maar wel dankbaar, dat ze dit nog voor hun Meester hadden mogen doen.

Ze moesten zich haasten om nog voor de sabbat thuis te zijn. Dit jaar zouden ze het Paasfeest aan hun neus voorbij moeten laten gaan. Ze waren met een dode in aanraking geweest, ze waren onrein. Ze mochten nu niet het pascha vieren.

In andere omstandigheden hadden ze dit vreselijk gevonden. Nu waren andere zaken veel belangrijker. Volgend jaar werd het wel weer Pasen, maar Jezus kwam niet terug.... Hoe moest het nu verder met hen? Hoe verder leven zonder Jezus, zonder zijn liefde, zonder zijn troost, zonder zijn woorden?

De vrouwen spraken met elkaar af dat ze nog één keer naar Jezus' graf zouden gaan, in de vroege ochtend na de sabbat. *En dat zou dan het laatste zijn, het allerlaatste....*

Diezelfde avond nog, terwijl ze de paasmaaltijd aten hoorden de overpriesters en de Farizeeërs wat er in de tuin van Jozef van Arimathéa was gebeurd. Ze werden des duivels, zo kwaad! Direct na twaalven toen ze weer naar buiten mochten kwamen ze bij elkaar in één van de bijgebouwen van de tempel. Twee hoge raadsheren, hun collega's hadden de partij van die Nazarener gekozen. Wat was dit verschrikkelijk! Ach, die Jozef en die Nikodémus waren altijd al niet te vertrouwen geweest. Ze hadden het kunnen weten. Maar dat hun plannen nu mislukt waren was nog veel erger. Wat moesten ze doen?

Plotseling dachten ze aan wat Jezus gezegd had over de tempel. Had hij daarmee zijn eigen lichaam bedoeld? Dat hij na drie dagen uit de dood zou opstaan? Vanmorgen hadden ze die gedachte zeer beslist weggewuifd. Net gedaan alsof ze het niet begrepen, maar nu was het hen heel duidelijk! Jezus bedoelde met deze woorden: *'de-tempel-van-zijn-lichaam'*.

Hij zou weer opstaan uit de dood.... Maar dat kon niet! Dat mocht niet!

Hij was de Messias niet... Maar Lazarus had hij wel opgewekt uit het graf....

Als zijn leerlingen nu eens stiekem zijn lijk gingen verstoppem zou dat bij het gewone volk een grote opschudding kunnen veroorzaken. Wanneer zelfs hun collega's de raadsheren Jozef en Nikodémus zich lieten verleiden om hem te begraven, wat zou er met het gewone volk dan wel niet kunnen gaan gebeuren?

Ze moesten naar Pilatus! Nu dadelijk. Het was wel sabbat, maar nood breekt wet. Dit was te belangrijk om er geen werk van te maken....

Het was de schuld van de stadhouder! Hoe had hij ooit het lijk van zo'n rebel vrij kunnen geven? Van iemand die zoveel volgelingen had! Maar het was nog niet te laat! Wanneer er nu ogenblikkelijk een wachtpost bij het graf kwam zou alles nog goed komen.

Ze werden direct bij Pilatus toegelaten en vroegen: 'Heer, wij willen u iets vragen. Toen die bedrieger Jezus nog leefde heeft hij gezegd: *'Drie dagen na mijn dood zal ik opstaan uit de dood.'* Wilt u daarom opdracht geven om het graf drie dagen lang te bewaken? Anders komen zijn leerlingen het lichaam stelen en dan zeggen ze tegen het volk: 'Jezus is opgestaan uit de dood!' En daarmee zullen ze het volk nog erger bedriegen dan Jezus al deed.'

Pilatus voelde het verwijt in deze eerbiedige vraag: hij had het lichaam van Jezus nooit mogen afstaan aan Jozef van Arimathéa. Maar wie kon ooit zo iets zots bedenken. Een gekruisigde die opstond uit zijn graf. Daar moest je een Jood voor zijn om zoiets te kunnen geloven. Maar ook deze keer zou hij hen hun zin geven. Hij wilde niet dat na de dood van deze rabbi Jezus er nog meer onrust onder het volk zou komen.

Hij antwoordde: 'Jullie krijgen soldaten mee om het graf te bewaken. Doe verder zelf wat jullie nodig vinden.'

Zo vlug ze konden gingen deze vrome mannen met de wachtsoldaten naar de tuin van Jozef van Arimathéa. Gelukkig, de steen lag nog voor de opening van het graf. Niemand was erbij geweest. Nu hoefden ze niet meer bang te zijn dat er iets zou gebeuren met het lichaam van Jezus! Met hulp van de soldaten spanden ze een koord om de steen en plakten die vast met zachte zegelwas. Daar drukten ze voorzichtig het keizerlijke zegel in. Meer hoefden ze niet te doen. Door dit simpele koord en dit belangrijke zegel was dit graf het eigendom van de keizer in Rome geworden. Elk mens die dit zegel verbrak was de dood schuldig. Ja, hier stond de doodstraf op.

Trouwens, niemand zou het durven wagen om dit graf open te breken met deze Romeinse wacht ervoor. Een commandant met zestien soldaten die dag en nacht de wacht hielden. Ze konden gerust zijn.

Nog één keer zeiden ze tegen de soldaten dat ze zeer oplettend wacht moesten houden. Wanneer het

lichaam van deze rebel gestolen zou worden....? Dat was nu hun verantwoordelijkheid!

Ze konden tevreden zijn, deze vrome mannen van het Sanhedrin. Jezus was dood en over een paar dagen was het volk hem vergeten. Zo gaat dat. Het was allemaal niet gemakkelijk geweest en met deze begrafenis in de tuin van Jozef had alles ook nog kunnen mislukken. Maar gelukkig, uiteindelijk was alles toch nog goed gekomen. En wie zou ooit kunnen zeggen voor welke rampen zij het land Israël en zijn bevolking behoed hadden?

Deze vrome mannen van het Sanhedrin beseften niet dat God op deze dag ook hen gebruikt had om Zijn heilsplan uit te voeren. Dat zij met het keizerlijk zegel op het graf alle mensen van alle tijden op deze wereld bewezen dat Jezus in waarheid gestorven en begraven was. En dat zijn opstanding uit de dood een Goddelijk wonder was.

Het verzegelde graf waarin het lichaam van Jezus lag.

Eigendom van de keizer van de Romeinen

Hoofdstuk 97 De leugen van de Romeinse soldaten

Lieve kleinkinderen,

*Mijn moeder leerde mij vroeger dat een leugentje om 'bestwil' best mocht.
Want zei ze: 'De wereld wil bedrogen worden.'*

*Maar, als je echt ging liegen, wanneer jij je medemens door jouw leugens te kort deed, dan was het niet best!
Voor de waarheid uitkomen!*

*'De wierheid hat in skel lûd', heeft ze in haar leven vaak gezegd.
De waarheid heeft een scherp geluid. Een geluid dat de leugenaar niet wil horen, want dan komt **de
waarheid** aan het licht.*

*Pilatus zei het vroeger al: 'Wat is waarheid?' En hij ging verder met zijn leven in een grote leugen. Heeft hij
spijt gehad?*

*Hoeveel mensen (ook jullie en ik) kiezen in hun leven in hun doen en laten én spreken voor de waarheid of
voor de leugen? Niet kiezen, neutraal willen zijn, is ook kiezen....!
Dit is een keuze die wij allemaal moeten maken, elke dag weer opnieuw.*

Nu was het de nacht van de zaterdag op de zondag. De eerste haan kraaide ergens in de stad. Het was nog donker. Nog altijd hielden de Romeinse soldaten de wacht bij het graf in de tuin van Jozef van Arimathéa. Nog altijd lag de zware steen voor de opening van het graf. Tot nu toe was er ook niets bijzonders gebeurd. Niet tijdens die eerste korte nacht en ook niet de lange stille zaterdag. Wie zou het ook durven om een aanval te plegen op het graf dat door zoveel Romeinse soldaten bewaakt werd?

De soldaten waren blij dat het wachtlopen bij dit graf bijna voorbij was. Ook zij geloofden zoals bijna iedereen in die tijd, dat de ziel van een overleden persoon de eerste drie dagen dicht bij het graf bleef en alle mogelijke moeite deed om weer terug te keren in het dode lichaam dat het verlaten had. Maar pas wanneer het dode lichaam tot ontbinding overging en er geen hoop meer was om terug te keren, pas dan daalde de ziel af naar het dodenrijk.

Als dit waar was en je hierin geloofde, dan dwaalde de ziel van deze overleden rabbi hier ergens rond in deze donkere tuin. Dan was hij misschien wel heel dichtbij hen terwijl ze hem niet konden zien....

Ze huiverden als ze hieraan dachten. Angstig keken ze steeds maar weer naar de lucht of het nu niet eindelijk licht zou worden. Overdag was alles veel gemakkelijker. Dan dacht je er gewoon niet aan. Je liep je wachtrondjes, je praatte met je collega's, je dobbelde om de tijd te doden en voordat je er erg in had was de dag weer voorbij. Maar 's nachts, wanneer je maten sliepen en je alleen op wacht stond, dan was het minder. Je hoorde de koele nachtwind door de bladeren van de bomen ruisen, een vogel die floot, een hond die blafte en meer geluiden die je alleen 's nachts in het donker hoorde. Geluiden die je geen naam kon geven. Je gedachten die je niet stil kon zetten. Hier in deze tuin, dichtbij dit graf

Want deze Jezus, dat wist iedereen, was geen gewoon mens geweest. En een misdadiger of een rebel was hij zeker niet geweest! Pilatus had niet voor niets zijn uiterste best gedaan om hem vrij te laten. En toen hij aan het kruis hing was het midden op de dag plotseling drie uren lang donker geweest. Toen hij stierf lang voordat het zijn tijd was om te sterven, schudde en beefde de aarde. Zelfs de centurio en de kruissoldaten waren verbijsterd geweest. En dat waren mannen die heel wat gewend waren....

En er werd ook nog voor waar verteld dat Jezus tijdens zijn leven gezegd had dat hij na drie dagen zou opstaan uit de dood. En nu was het de derde dag!

Het was niet te hopen dat er nu nog wat ging gebeuren in deze laatste uren van deze nacht....

Gisteren bij daglicht hadden ze erom gelachen. Maar nu terwijl de sterren aan de hemel fonkelden leek niets onmogelijk. Zelfs de mannen van het Sanhedrin waren er niet gerust op geweest. Het was niet voor niets dat zij hier nu de wacht moesten houden bij het graf van Jezus. Het was waar, in Bethanië had deze Jezus een dode opgewekt die al vier dagen in het graf had gelegen! Vier dagen....

Die mannen van het Sanhedrin waren in staat om hen nog een dag en een nacht langer wacht te laten lopen.... En in de stad was het feest.... O, die Joden!

Plotseling was het alsof de bliksem insloeg. Zojuist was de lucht nog helder en vol met sterren geweest. Maar nu? De soldaten lieten hun wapens vallen en sloegen de handen voor hun ogen. Ze beefden van angst. Toen ze hun ogen weer durfden te openen was dat licht er nog en een engel kwam tussen de bomen door naar hen toelopen. Zijn gezicht was als de weerlicht en zijn mantel witter dan sneeuw. Tegelijkertijd schokte en beefde de grond, rotsen scheurden en krakend vielen bomen om.

De soldaten lieten zich allemaal op de grond vallen. Het leek wel of ze dood waren. De engel liep vlakbij hen langs en boog zich over het graf. Het keizerlijk zegel viel en met één beweging van zijn sterke armen beurde hij de steen van zijn plaats.

In het open graf viel het witte licht en de soldaten wisten niet hoe zij het hadden.

Daar was geen dode die overeind kwam. *Het graf was leeg!* Geen engel hoefde Jezus uit zijn doodsslaap te roepen. Uit eigen kracht was Jezus opgestaan uit de dood en zij, de soldaten hadden het niet gemerkt!

Uit eigen kracht was Jezus opgestaan uit de dood

Nu was het weer stil in de tuin. De aarde schudde niet meer. De engel zat op een steen, licht en blinkend voor de donkere rots. Hij ging niet naar de soldaten toe. Hij was dus niet gekomen om hen te doden....

Zo vlug ze durfden sprongen de soldaten overeind en pakten hun wapens. In de stilte van de tuin hoorde je hun weghollende voetstappen. Pas in de stad in de nog stille straten bleven de soldaten staan. Hoe moest het nu verder met hen? Ze waren van hun wachtpost weggelopen. Ze waren gevluht! Daar stond de doodstraf op. Maar het was niet hun schuld. Geen mens van vlees en bloed kan vechten tegen geesten. Maar zouden ze geloofd worden? Ze hadden geen bewijs. Misschien was het beter om eerst maar naar de mannen van het Sanhedrin te gaan. Misschien dat die hen zouden geloven! Ze hadden toch in opdracht van hen de wacht moeten houden bij het graf van Jezus?

Als deze mannen een goed woordje voor hen bij Pilatus zouden doen, misschien viel het dan nog mee. Kwam bij, Pilatus kon toch moeilijk zestien soldaten tegelijk ter dood veroordelen? Vooral niet nu hij eigenlijk te weinig soldaten in Jeruzalem had. Ze konden het proberen....

Weer moest Kajafas voor overleg in alle vroegte de mannen van het Sanhedrin bijeen roepen. Ernstig en bleek van schrik luisterden ze naar het verhaal van de soldaten. Dus, het graf was leeg en alle drukte was tevergeefs geweest. Straks ging het bericht door de hele stad dat de Nazarener Jezus was opgestaan uit de dood. Nu zou hij nog meer volgelingen krijgen dan hij bij zijn leven ooit gehad had!

Maar dat *mocht* niet! Nee, dit verhaal van deze soldaten *kon* niet waar zijn. God stuurde geen boodschapper naar zulke heidense Syriërs.... Ook al was die boodschapper een engel uit de hemel die deze soldaten met hun eigen ogen gezien hadden, dan nog konden ze niet geloven dat deze Jezus de Christus was! Het was onmogelijk dat de Messias stierf aan het kruis. *'Ieder mens die aan het hout hangt, is door God vervloekt'*, zo stond het in de wet van Mozes. Zij hielden zich aan de wet en dat verhaal van de soldaten, dat mocht **niet** wereldkundig worden gemaakt!

De soldaten moesten even buiten wachten. Toen de mannen van het Sanhedrin alles goed besproken hadden, mochten ze weer binnenkomen. Kajafas deed zelf het woord en zijn felle ogen dwongen.

Als dit niet lukte, wanneer de soldaten niet wilden meewerken dan was alles verloren. Dan zou het uit zijn met hun macht en invloed. Ze zouden zelfs bekend worden als de moordenaars van de Messias.

Kajafas knikte de soldaten vriendelijk toe. Ze hoefden niet bang te zijn dat zij hen aan Pilatus zouden verraden. Hier waren erge fouten gemaakt, maar dat was niet anders. Ze moesten nu samenwerken om erger te voorkomen. En het was niet de schuld van de soldaten, als ze dat maar goed wisten.

Nee, het lichaam van die rabbi had verbrand moeten worden. Dan was al deze ellende hun bespaard gebleven. Dat zouden zij ook tegen de stadhouder zeggen! Maar nu moesten ze eerst aan het volk denken, aan de stad en aan de tempel.

Als dit van dat lege graf bekend zou worden en dat van die engel – het was vast en zeker geen goede engel geweest – dan zou er zeker een groot oproer komen. En in ieders belang moest dat voorkomen worden. Oproer! Wie waren dan altijd het eerst aan de beurt om gedood te worden? Juist, de soldaten. Als zij nu ook een beetje wilden meewerken en gewoon in de stad gingen vertellen dat zij afgelopen nacht geslapen hadden. En dat toen zij sliepen het lichaam gestolen was. In dat geval kon alles nog goed komen. Natuurlijk, het was niet de zuivere waarheid, maar het ging voor het goede doel. En zij, de mannen van het Sanhedrin

Hogepriester Kajafas

wilden hun ook nog wel geld geven als zij deze leugen de wereld in wilden sturen. Ja, zij zouden dan zelfs veel geld krijgen!

De soldaten hadden alles verwacht, maar dit niet. Ze waren weggelopen van hun wachtpost. Daar stond de doodstraf op. Maar in plaats dat de rechters hen veroordeelden, kregen ze zelfs geld toe als ze deze leugens gingen vertellen! Kreeg je nu ooit hoogte van dit volk van de Joden?

Het was gewoon jammer dat ze dit voorstel niet konden aannemen. Slapen tijdens je wacht, daar stond de doodstraf op. Misschien gebeurde dat binnenkort ook wel met hen. Ja, misschien stond hen dat te wachten. Maar daar hoefde je dan nog niet om te vragen!

'Wij willen u wel ter wille te zijn, maar wanneer wij in de stad vertellen dat wij tijdens onze wacht geslapen hebben, dan krijgen wij straf!'

Weer nam hogepriester Kajafas het woord: 'Beste soldaten,' zei hij, 'wij weten dat jullie volgens de Romeinse krijgswetten straf verdiend hebben. Maar als wij, het volledige Sanhedrin de hoogste rechtbank in Israël, nu eens borg voor jullie gaan staan. Wij beloven jullie dat wij met de stadhouder gaan praten. Wat zeggen jullie dan? Jullie moeten wel weten dat deze zaak ook in het belang van Pilatus is. Ook hij wil geen oproer. Wij verzekeren jullie dat jullie in dezen van stadhouder Pilatus niets hebben te vrezen!'

Kajafas keek de soldaten recht in het gezicht en terwijl hij hen dreigend aankeek, zei hij: 'Jullie moeten het zelf weten. Het is één van beiden: jullie vertellen aan iedereen wat ik tegen jullie gezegd heb en dan krijgen jullie de man ook nog een flinke som geld van ons *of jullie weigeren en wij trekken onze handen van jullie af!*'

De soldaten knikten. Ook zij wisten dat deze mannen van het Sanhedrin 'de baas' waren over stadhouder Pilatus. Als deze vrome mannen borg konden staan voor hun leven dan wilden zij dat onzinnige verhaal wel vertellen. En dat geld? Nee, dat mochten ze niet weigeren!

Toen ze een uurtje later weer buiten stonden, elk met een flinke som geld in hun buidel, lachten zij met een opgeruimd gevoel. Wie had dit ooit kunnen denken?

Diezelfde avond nog vertelden deze zestien soldaten in alle kroegen van Jeruzalem het verhaal van het dode lichaam van Jezus dat uit het graf gestolen was, terwijl zij sliepen. Toen ze het een paar keer verteld hadden, geloofden ze het zelf. Ook de bevolking van Jeruzalem geloofde het. Ook zij accepteerden de leugen boven de waarheid....

*Maar diezelfde dag kwam de Here Jezus
zelf uit de hemel
om zijn leerlingen te vertellen
dat Hij werkelijk was opgestaan uit de dood.*

Hoofdstuk 98 - Jezus' opstanding uit de dood

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel bang, ja met angst en beven ergens naar toegegaan omdat jullie niet wisten wat daar op die plek jou zou overkomen?

Of dat je heel, heel verdrietig naar iemand toeging van wie je niets meer verwachtte en dat je dan het aller, ja het allermooiste in je leven kreeg dat je je maar kon voorstellen?

Dat laatste overkwam Maria Magdalena zoals jullie in onderstaand hoofdstuk kunnen lezen. En jullie en ik, wij allemaal met haar, hebben dit grote 'geschenk' zo maar gekregen.

Dit weten, dit geloven is het mooiste dat ons in dit leven kan overkomen.

*Ja lieve kleinkinderen, **het kennen van de Here Jezus** is het enige waardoor wij allemaal écht gelukkig kunnen worden.*

Hoofdstuk 98 - Het lege graf - Lucas 24 : 1 – 12
Johannes 20 : 1 – 18

De sabbat (de zaterdag) was nog niet eens helemaal voorbij toen de vrouwen op de eerste dag van de nieuwe week in alle vroegte zich gereedmaakten om naar het graf te gaan waarin Jezus begraven was. Voor de laatste keer....

Die vrijdagavond was alles zo snel gegaan. Er was geen tijd geweest om het dode lichaam te zalven en ook was er geen tijd meer geweest de dodenklacht te houden. Maar nu lag de hele dag nog voor hen en wilden ze hun overleden Meester de laatste eer bewijzen. Ze hadden specerijen en kruiden gekocht. Heel vroeg in de ochtend terwijl het nog donker was waren ze al op weg gegaan naar de tuin waar het graf van Jozef van Arimathéa was. Daar liepen ze, diep bedroefd en terneergeslagen omdat Jezus niet meer leefde. Maar ook waren ze een beetje blij omdat ze nog iets voor hem konden doen. Ja, als Jozef zijn leven niet gewaagd had en zijn graf niet aan Jezus had gegeven dan was dit allemaal niet eens meer mogelijk geweest. Dan was het dode lichaam van Jezus op de misdadigersbegraafplaats buiten de stad verbrand....

Heel die lange stille zaterdag hadden ze thuis gezeten, hoe graag ze ook naar het graf van Jezus waren gegaan. Maar zelfs om Jezus de laatste eer te bewijzen wilden ze de sabbat niet breken. Ze hadden van jongs af aan geleerd om zich aan de wetten van Mozes te houden. Het was een zware dag geweest. Al die eindeloze uren hadden ze bij elkaar gezeten, steeds maar weer over Jezus gepraat. Net zo lang totdat het hen te zwaar werd en ze alleen nog maar hadden kunnen huilen.

Het was niet alleen dat ze Jezus erg misten, niet alleen het leed van zijn wrede dood, maar het ergste was de twijfel of hij wel de Messias was geweest. Hadden ze zich allemaal dan toch in hem vergist? Kon de Christus hangen aan het kruis? Kon hij de vloek van God dragen en tegelijkertijd de Zoon van God zijn?

Niemand die het antwoord wist. Nee, er was geen antwoord op hun bange vragen. Maar één ding was zeker: Jezus was geen verleider geweest zoals de Farizeeërs en Schriftgeleerden zeiden. Hij was onschuldig de dood ingegaan.

Ze durfden niet meer te geloven dat Jezus de Messias was, maar een groot profeet was hij wel geweest. Zelfs veel groter dan Elia en Elisa in oude tijden. En al lag Jezus nu in een donker graf en ook al zouden ze hem nooit weer zien, nooit zijn stem weer horen, ze waren toch blij dat ze hem gekend hadden. Nooit zouden ze Jezus vergeten....

En nu liepen ze hier door de nog donkere straten van Jeruzalem. Straks zouden ze voor de laatste keer zijn dierbaar lichaam zien. Het was nu al de derde dag, de laatste dag dat men bij een dode het graf in kon gaan.

Omdat deze vrouwen de vorige dag niet naar buiten waren geweest, geen contact met andere mensen hadden gehad, wisten ze niet dat Romeinse soldaten de wacht hielden bij het graf. Dat het graf zelfs verzegeld was! Wie zou ook kunnen bedenken dat de vrome Farizeeërs de sabbat zouden ontheiligen om een wacht bij het graf van de Romeinse stadhouder Pontius Pilatus te eisen?

Toen het licht was geworden en ze al in de tuin waren – de soldaten waren al naar de stad gevlucht – dachten de vrouwen er ineens aan dat de steen voor het graf erg groot en zwaar was en dat zij niet sterk genoeg waren om die steen weg te rollen. Dat ze daar ook niet eerder aan gedacht hadden! Eén van de discipelen had best met hen mee willen gaan om hen met die zware steen te helpen.

Langzaam liepen ze verder. Ze wilden nu ook niet meer teruggaan om iemand op te halen. Ze konden ook bij

het dichte graf al huilend wachten tot er hulp zou komen. Ook al wisten ze niet van wie.

Ze waren dichtbij het graf, de donkere rots. En in die rots was een lichte opening. O God, zagen ze het goed? De steen lag niet meer voor het graf. Nu was er iemand in het graf geweest. En wie weet hadden ze het lichaam van Jezus weggehaald! Konden ze hem niet eens meer zien, zijn lichaam niet meer aanraken en zijn dode handen niet kussen. Hadden ze nu niets meer, zelfs geen graf? Eén van hen, Maria Magdalena draaide zich om en liep weg. Toen ze haar niet meer zagen hoorden ze haar wel luid huilen.

De andere vrouwen bleven staan. In het graf was geen beweging van mensen te zien. Geen flakkerend licht van fakkels. Alleen dat stille, wonderlijk witte lichtschijnsel. Als ze nu toch eens in dat graf gingen kijken....?

Bevend liepen ze verder en keken naar binnen. Een bijna dodelijke angst vloog hen aan. In het lege graf, bij de witte doeken zaten twee engelen in blinkend witte kleren. Eén aan het hoofdeind en één waar Jezus' voeten gelegen hadden.

De vrouwen konden geen woord uitbrengen en geen stap meer verzetten, zo verslagen waren ze.

Daar hoorden ze één van de engelen zeggen: 'Wees toch niet bang. Ik weet dat jullie Jezus zoeken die gekruisigd is. Jezus is hier niet. Hij is opgestaan uit de dood. Weten jullie nog wat hij in Galilea gezegd heeft? Hij zei: *'Ik, de Mensenzoon zal door slechte mensen gevangen genomen worden. Ze zullen mij aan het kruis laten sterven. Maar drie dagen later zal ik opstaan uit de dood. Kom dan in het graf en zie de plek waar hij gelegen heeft.'*

Ze konden nog geen woord uitbrengen, maar ze deden wat de engel gezegd had. Angstig liepen ze het graf in. Daar zagen ze de witte linnen doeken liggen. Ook de doek die Jezus' hoofd bedekt had, apart opgerold op een andere plek.

Ineens begrepen ze het wonder dat hier had plaats gevonden. Grote blijdschap vervulde hun harten. Jezus was niet meer in het graf. *Hij leefde! Hij was inderdaad de Messias koning van Israël, de Zoon van God!*

Weer sprak de engel: 'Nu jullie dit gezien hebben, ga direct terug naar de stad en zeg tegen de discipelen dat Jezus is opgestaan uit de dood en dat hij leeft! Hij zal jullie voorgaan naar Galilea. Daar zullen jullie hem weer zien. Ga nu en doe wat ik tegen jullie gezegd heb.'

Zo vlug ze konden liepen de vrouwen naar de stad. Blij waren ze, onbegrijpelijk blij. Maar ze schaamden zich ook omdat ze Jezus niet geloofd hadden toen Hij hun dit allemaal vertelde. Waarom hadden ze hem niet geloofd....? Nu wisten ze het. De engelen hadden het hun verteld: De Here Jezus was opgestaan uit de dood! Ze zouden hem zien in Galilea!

Nu moesten ze naar de elf discipelen. Als die hen maar wilden geloven. Het was niet gemakkelijk en straks in de stad waren er geen engelen die hun woorden zouden bevestigen door te zeggen dat het echt waar was!

Toen zij vanmorgen in alle vroegte naar het graf gingen en één van de elf discipelen tegen hen gezegd had dat Jezus opgestaan was uit de dood, zouden zij hem dan geloofd hebben?

Met welke woorden zouden ze het straks tegen hen zeggen? Zij waren zo blij, maar zouden de mannen hen wel geloven?

Het werd inderdaad geen blijde ontmoeting met de leerlingen van Jezus. Ze troffen het ook niet, want Petrus en Johannes waren niet thuis en de negen anderen geloofden hen niet! Deze vrouwen zouden het wel goed bedoelen. Maar dit mooie verhaal van hen *kon* niet waar zijn! Jezus was gestorven aan het kruis en was begraven in de tuin van Jozef. Volgens deze vrouwen die zoveel van Jezus gehouden hadden was het graf leeg. Nu dat kon maar één ding betekenen: het dode lichaam van Jezus was gestolen. De mannen van het Sanhedrin zouden er wel meer van weten!

En dat deze vrouwen visioenen van engelen gezien hadden kon je hen niet kwalijk nemen na zo'n lange zware dag als gisteren en twee slapeloze nachten. Maar waar gebeurd kon het niet zijn! Nee, dit verhaal was te mooi om waar te zijn!

De vrouwen deden hun uiterste best om de mannen te overtuigen. Maar hoe ze ook praatten, het lukte hen niet. Bedroefd gingen ze naar huis. Het was alsof er een schaduw viel over hun eerste blijdschap....

Maria Magdalena was direct vanuit de tuin naar Petrus en Johannes gegaan. Met tranen in haar ogen vertelde ze wat ze gezien had: het graf was open, de steen lag er niet meer voor, het lichaam van haar Meester zou wel gestolen zijn. Toen de twee discipelen haar naar meer informatie vroegen, bleek dat zij niet eens in het graf was geweest en dat zij niets met zekerheid kon vertellen. Dat had je nu met vrouwen!

Zo snel ze konden deden ze hun gordel om en renden ze naar het graf. De gedachte dat Jezus was opgestaan uit de dood kwam niet eens in hen op. Maar ze wilden wel weten of het graf leeg was of niet. Naar Maria die al huilend achter hen aan liep, keken ze niet meer om. Tot de ingang van de tuin renden de

mannen samen, maar daar begon Petrus langzamer te lopen. Mocht hij nog wel naar het graf van Jezus? Hoorde hij er nog wel bij na alles wat er op het binnenhof gebeurd was?

Johannes stond voor de ingang van het graf en keek naar binnen. Het was waar. Het lichaam van Jezus lag er niet meer. Alleen de linnen doeken van Jezus lagen op de grond. Johannes aarzelde om naar binnen te gaan, maar Petrus liep langs hem heen en stapte als eerste in het graf. Johannes wachtte. Zijn vriend Petrus bleef niet lang in het graf.

'Die is geen werk van dieven,' zei Petrus toen hij weer naar buiten kwam. De doeken liggen keurig opgerold aan het voeteneind en ook de zweetdoek ligt opgevouwen aan het hoofdeinde.'

Toen liep ook Johannes het graf in. De engelen zag hij niet, maar wel dat alles precies was zoals Petrus gezegd had. Zijn ogen begonnen te glimmen. Plotseling begreep hij alles: Jezus was opgestaan uit de dood! *Maar dan was hij toch de Christus* en dan zou nu alles toch nog goed komen. Johannes herinnerde zich ineens dat de Here Jezus bij zijn leven dit meerdere keren tegen hen gezegd had. *De derde dag zou hij opstaan uit de dood....* En vandaag was het de derde dag! Hoe was het mogelijk dat zij Jezus niet geloofd hadden?

Terwijl zij samen, Johannes en Petrus de tuin uitliepen, spraken ze opgetogen over het blijde nieuws. In hun grote blijdschap dachten ze niet meer aan Maria Magdalena die al huilend naar het graf liep....

Voor de ingang van het graf bleef Maria Magdalena staan. Haar schouders schokten. Ze begreep dat het graf leeg was. O, dat zij nu niets meer van Jezus had, zelfs zijn dode lichaam niet. Zij had Jezus zo liefgehad.... Jezus was haar alles vanaf de dag dat hij haar verlost had van die zeven boze geesten.

Nooit zou zij kunnen vertellen hoe zij geleden had door die demonen. Niemand zou ooit haar kunnen begrijpen wat zij die vrijdag bij het kruis uitgestaan had. De andere vrouwen hielden ook van Jezus. Die hadden ook geen gemakkelijke dagen gehad, maar voor haar was het anders.

Zij kon niet leven zonder Jezus, zonder zijn woord, zijn stem, zijn aanwezigheid. En nu kon ze zijn arme lichaam niet eens meer zalven, niet meer huilen aan zijn dode voeten.

Toch wilde ze nog één keer zien waar zijn dode lichaam gelegen had. Ze deed een stap naar voren en boog zich om het graf binnen te gaan. Ook nu weer was er een wit licht in het graf en weer waren daar twee engelen. Maria haar verdriet was zo groot en zij was zo vol van Jezus, dat zij niet bang werd, nee ze schrok niet eens.

Eén van de engelen vroeg haar: 'Waarom huil je?'

Alsof ze tegen mensen sprak zo eenvoudig antwoordde ze: 'Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze hem naartoe gebracht hebben.'

Ze wachtte niet op een antwoord. Wat voor zin had het om met engelen te praten als Jezus er niet was?

**Maria van Magdala kon niet leven zonder Jezus,
zonder zijn woord, zijn stem en zijn aanwezigheid.**

'Waarom huil je? Wie zoek jij?'

Toen Maria zich omdraaide om weg te gaan stond daar een man voor haar. Door haar tranen heen keek ze naar hem. Ze had hem niet horen aankomen en wist ook niet wie hij was. Het kon haar ook niets schelen.... Ze hoorde een vriendelijk stem die zei: 'Waarom huil je? Wie zoek jij?' Haar ogen lichtten op. Natuurlijk, deze meneer was de tuinman die haar kon helpen. Ze zei tegen hem: 'Meneer, als u Jezus hebt weggehaald vertel me dan waar u hem neergelegd hebt, dan kan ik hem meenemen.'

De vreemdeling zei slechts één woord: *'Maria!'*

En dat ene woord was genoeg. Het was de Here Jezus zelf! Het was Jezus! Nu zag ze het heel duidelijk. Zo had ze hem zien staan toen hij de mensen leerde voordat zijn verschrikkelijke lijdensweg begon. En zoals hij haar naam uitsprak, dat was precies gelijk als die dag toen hij haar demonen uitwierp.

'Rabboeni!' zei ze blij. Al haar verlangen, al haar liefde sprak ze uit in dit ene woord. Maria viel aan Jezus voeten neer en stak haar armen naar hem uit. Nu wilde ze hem nooit weer kwijt, nu wilde ze altijd bij Jezus blijven. Waar hij ook heen ging, zij zou hem volgen!

De Here Jezus wist wel, wat er in Maria omging. Hij kende haar gedachten.

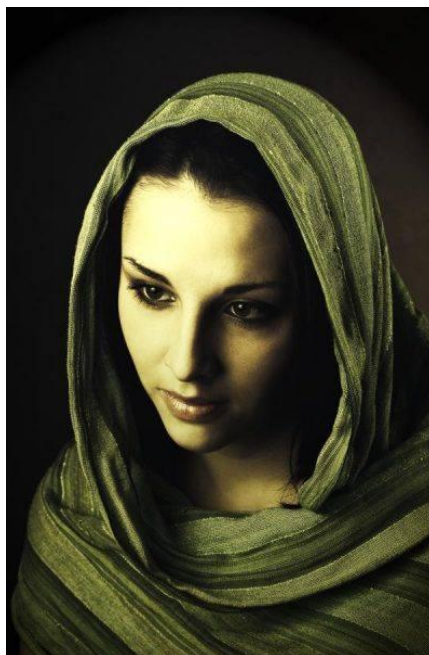
'Rabboeni' noemde ze hem. 'Goddelijke meester' betekende dat woord. Maar ondanks haar grote blijdschap dacht Maria toch nog te aards van hem. Jezus was ook voor haar uit de hemel neergedaald. Hij wilde ook haar vertellen dat hij in waarheid opgestaan was uit de dood. Maar ze mocht niet denken dat het weer worden zou zoals voor zijn sterven. Zijn plaats was niet meer bij zijn kinderen op deze wereld, maar bij zijn Vader in de hemel.

Ernstig en met grote liefde zei Jezus: 'Houd me niet vast, Maria. Ik ben nog niet opgestegen naar de Vader. Ga naar mijn broeders en zusters en zeg tegen hen dat ik opstijg naar mijn Vader die ook jullie Vader is. Naar mijn God die ook jullie God is.'

Maria ging dadelijk staan. Ze begreep na deze woorden van Jezus dat het nooit weer zou worden als eerder. Nooit weer zou ze achter Jezus aan opgaan naar de grote feesten in Jeruzalem. Maar haar blijdschap was er niet minder om. Hoe het kon wist ze niet, maar ze geloofde vast en zeker dat Jezus voor altijd dichtbij haar zou blijven ook al konden haar ogen hem niet meer zien en haar oren hem niet meer horen.

Het liefst was Maria voor altijd bij Jezus gebleven. Er waren nog zoveel dingen die ze niet begreep, die ze hem wilde vragen, maar nu ze goed naar Jezus keek begreep ze dat dat niet mogelijk was. Niet op deze wereld, maar boven bij God in de hemel zou voortaan Jezus' plaats zijn. Het zou niet goed zijn dat Jezus hier op aarde bleef.

Nog één keer keek Maria Jezus aan. Daarna draaide ze zich om en liep vlug de tuin uit naar de stad Jeruzalem. Bij de discipelen aangekomen vertelde ze enthousiast en heel blij dat Jezus was opgestaan uit de dood! Maar alleen Johannes en Petrus geloofden haar. De andere negen schudden bedroefd hun hoofden en zeiden dat het niet waar kon zijn. Dit viel Maria Magdalena erg tegen maar haar blijdschap werd er niet minder om.

Maria Magdalena

Hoofdstuk 99 - Reis naar Emmaüs

Lieve kleinkinderen,

Omie en ik zijn samen in een supermarkt om onze wekelijkse boodschappen te doen. Zegt omie tegen mij: 'Eelke, pak jij even dat pakje aspergesaus? Jij staat er vlak bij.'

Hoe ik ook kijk tussen al die pakjes met sauzen, ik zie niet welke omie bedoelt. Omie komt naast mij staan en pakt gewoon dat pakje uit het schap en zegt: 'Jij bent ziende blind.'

Waarop ik zeg: 'Ja, en horende doof.'

Omie, die graag het laatste woord heeft, zegt dan: 'Met jou is het net als met dat oude mannetje dat naar zijn bril zocht terwijl hij die bril op zijn neus had staan.'

'Dat ben ik volkomen met je eens,' is mijn antwoord.

Hoofdstuk 99 - Reis naar Emmaüs - Lucas 24 : 13 – 35

In de vroege ochtend van diezelfde dag waren twee leerlingen van Jezus op reis gegaan het noorden in, naar het dorp Emmaüs, dat wel vier uur lopen van Jeruzalem lag.

Zij behoorden bij de leerlingen die niet altijd bij Jezus waren. Maar ze hadden wel gehoord wat de vrouwen over Jezus verteld hadden en ook dat Johannes en Petrus het graf leeg hadden aangetroffen. Dat de Here Jezus uit de dood was opgestaan en dat om die reden het graf leeg was, nee dat konden ze niet geloven. Als deze twee mannen nog hoop hadden gehad dat hun Meester leefde dan waren ze wel in Jeruzalem gebleven. Maar hun werk wachtte en ze moesten nodig weer naar huis. Misschien was dat ook maar het beste. Maar zo snel mogelijk vergeten wat ze de laatste dagen in Jeruzalem meegemaakt hadden....

Het was stil op de weg. Ze kwamen weinig mensen tegen. Druk praatten ze samen over wat ze de laatste week meegemaakt hadden. Nog maar een week geleden had Jezus zijn 'Koninklijke' intocht gehouden in Jeruzalem en nu was alles, ja alles voorbij. Zij waren er zo van overtuigd geweest dat op dit Paasfeest het koningschap van Jezus zou aanvangen, maar nu was het wel duidelijk: *ze hadden zich gruwelijk vergist!* De Christus, de Messias koning kon niet hangen aan het kruis, sterven en begraven worden. Maar een gewone rabbi was Jezus niet geweest en al helemaal geen verleider zoals de overpriesters zeiden! Nog nooit eerder had een mens zulke grote wonderen gedaan. Nog nooit eerder had een leraar in Israël zulke woorden gesproken. Een groot profeet was hij geweest! Jezus had eens op het Tempelplein gezegd: *'van voordat Abraham er was, ben ik er....'* Maar nu bleek dat hij gewoon niet meer was dan een gewoon mens die in de bloei van zijn leven gestorven was.

Zelfs nu na zijn wrede dood vond zijn lichaam nog geen rust: het graf was leeg en niemand wist wat er met zijn lichaam gebeurd was.

Vrouwen geloofden dat Jezus was opgestaan uit de dood! Maar kon je zulke 'vrouwenverhalen' geloven? Als nu nog één van zijn elf discipelen dit vertelde? Maar vrouwen.....

Plotseling waren er voetstappen naast hen en een reiziger liep met hen mee. Zo druk waren deze beide mannen aan het praten over alles wat ze meegemaakt hadden dat ze hem niet eens hadden horen aankomen.

Verschrikt hielden ze zich stil en zeiden niets meer. Normaal gesproken waren ze blij geweest met gezelschap op die lange weg naar huis, maar nu waren ze liever samen gebleven.

Hun verdriet was te groot dat ze zomaar een ander daar deelgenoot van konden maken. En over gewone dingen praten lukte nu niet.

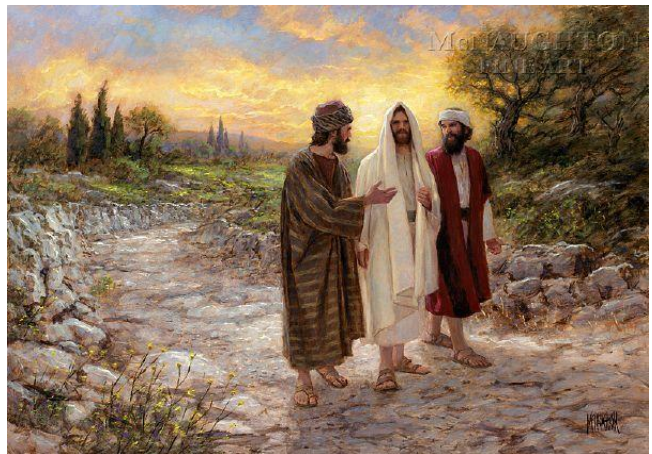
Ineens vroeg de vreemdeling: 'Waar praatten jullie toch zo druk over?'

De beide mannen bleven staan. Ze wisten eerst niet wat te zeggen. Begreep deze vreemdeling het dan niet, kon hij aan hun gezichten niet zien hoe

bedroefd ze waren?

Eén van de beide mannen, Kleopas heette hij, antwoordde: 'U komt hier zeker niet uit de buurt?

Weet u niet wat er de afgelopen dagen in Jeruzalem is gebeurd?'

'Waar praatten jullie toch zo druk over?'

De onbekende keek hen vriendelijk aan en vroeg: 'Wat dan?'

Zijn stem klonk zo vertrouwd dat plotseling alle angst van de beide mannen afviel en heel ernstig zeiden ze: 'We spraken over Jezus, de rabbi van Nazareth. Hij was een groot profeet voor God en voor de mensen. Hij was machtig in woord en daad. Maar de leiders van ons volk hebben hem overgeleverd om gekruisigd te worden. Wij dachten dat hij de Messias was die Israël zou verlossen uit de macht van zijn vijanden. Maar nu is het al de derde dag dat hij begraven is.'

Vandaag hebben een paar vrouwen uit onze groep ons erg in de war gebracht. Ze zijn vanmorgen heel vroeg naar het graf gegaan. Toen hebben ze ontdekt dat het lichaam van Jezus er niet lag. Dat kwamen ze ons vertellen. Ze zeiden zelfs dat ze engelen gezien hadden die hun vertelden dat Jezus leeft. Sommigen van ons zijn toen ook bij het graf gaan kijken. Alles was precies zoals de vrouwen gezegd hadden. Maar Jezus hebben ze niet gezien!

Gespannen keken ze naar de vreemdeling. Wat zou hij zeggen? Wist hij nu echt waar niets van wat er zich de laatste dagen in Jeruzalem afgespeeld had?

De onbekende vreemdeling zei streng: 'Wat zijn jullie toch dom! Jullie begrijpen het nog steeds niet! Waarom geloven jullie niet wat de profeten gezegd hebben? Jullie wisten toch dat de Messias eerst moest lijden voordat hij Koning kon worden?'

Kleopas en zijn vriend stonden sprakeloos. Wist deze vreemdeling *wel* wat er in Jeruzalem was gebeurd? En geloofde deze vreemdeling *wel* dat Jezus opgestaan was uit de dood!

Toen hoorden ze de vreemdeling zeggen: 'Kom, laten we verder gaan dan zal ik jullie alles uitleggen.'

Ze knikten blij van ja en liepen naast hem verder, elk aan een kant van hem.

Toen begon deze vreemdeling te vertellen over de Schriften, de oude boeken van Mozes. Het was net alsof ze hem al heel lang kenden.

De vreemdeling ging de heilige Schriften uitleggen

Jezus, Gods eigen Zoon, dat daar vergoten werd, vergeeft God alle mensen die in Jezus geloven en om vergeving vragen, alle verkeerde dingen die ze in hun hele leven gedaan hebben....

Het was waar dat Jezus moest lijden en sterven, maar ook van zijn koningsglorie hadden de oude profeten gesproken. En elk woord zou uitkomen, op Gods tijd.

Door lijden naar heerlijkheid. Zo was het gegaan met Jezus. En zo was het door de eeuwen heen voorspeld....

Steeds meer woorden haalde deze vreemdeling aan uit de oude boeken van Mozes, uit de Psalmen en van de oude profeten. Alles wat eerst duister en onbegrijpelijk was, werd duidelijk en helder.

Hij vertelde dat Mozes in de woestijn aan het volk de Wet des Heren bekend had gemaakt, maar dat geen mens zich ooit helemaal aan die geboden van God kon houden. Altijd maar weer deden de kinderen van Adam verkeerde dingen. Nooit kon er ook maar één iemand zich volledig houden aan Gods wet.

Dat zou pas Eén persoon kunnen die niet alleen mens, maar tegelijk ook God was.

En dat was Jezus, de Immanuël waar de profeten van gesproken hadden. De Messias, een mens was hij net zoals zichzelf. Hij kon lijden en sterven, maar omdat hij ook God was kon geen graf en geen dood hem tegenhouden....

Zij dachten dat de Messias niet kon sterven, maar hadden ze dan nooit in het boek van de profeet Jesaja gelezen: 'als een lam werd hij naar de slachtbank geleid?'

Niet om zijn eigen zonden had hij de dood verdiend, maar hij moest sterven om de zonden van zijn volk.

Mozes had tegen zijn volk gezegd dat ze God offers moesten brengen. Eeuwen lang waren als boetedoening offerdieren geslacht. Maar kon het bloed van koeien en schapen ooit de zonden van de mensen, de verkeerde dingen die ze steeds maar weer deden, wegnemen? Hadden zij nog nooit de gedachte gehad dat er één keer ander bloed zou moeten vloeien dan het bloed van dieren?

Dat was nu gebeurd, op Golgotha. *Door het bloed van*

De beide discipelen vergaten alles om hen heen. Ze wisten niet meer van tijd en uur. Ze voelden geen honger en vermoeidheid. Ze luisterden alleen maar....

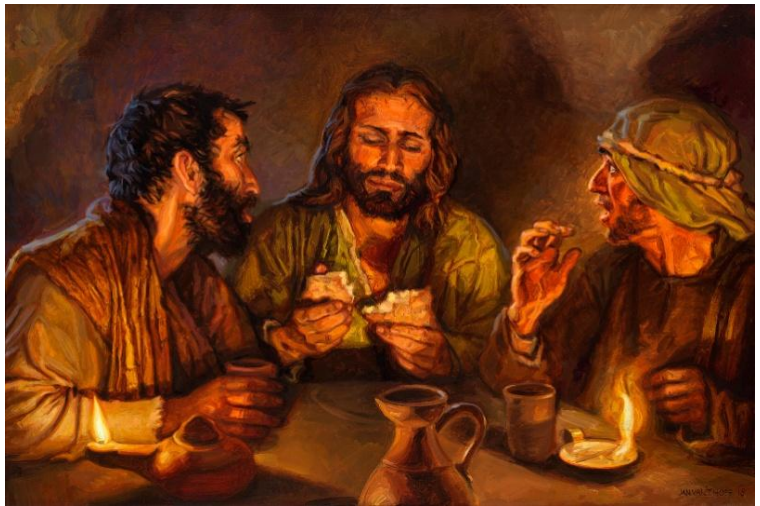
Er ging een nieuwe, blijde wereld voor hen open.

Nu wisten ze dat Jezus toch de Messias was. Zijn werk was *niet* mislukt. Het Koninkrijk der Hemelen was toch begonnen.

Voordat ze er erg in hadden waren ze in Emmaüs. Ze stonden voor hun huis. De vreemdeling groette hen en wilde verdergaan, maar zij vroegen uitdrukkelijk of hij bij hen wilde eten. De zon was al over het hoogtepunt heen en deze vreemdeling moest nu eerst bij hen de middagmaaltijd gebruiken voordat hij verder ging!

De vreemdeling kreeg de ereplaats aan tafel. Hij vond dat goed. En alsof hij de gastheer was pakte hij het brood en zegende het. Daarna gaf hij van dat brood aan Kleopas en zijn vriend.

Eerbiedig keken de beide mannen naar de vreemdeling en toen opende God hun ogen en ze wisten dat deze vreemdeling Jezus zelf was.

Jezus pakte het brood en zegende het.

Hoe was het toch mogelijk dat zij tijdens die hele lange reis toen ze met z'n drieën liepen, dit niet eerder hadden gezien?

Het was zo duidelijk te zien, ook al was hij nu anders dan voor zijn sterven.

Maar nu zouden ze het goed maken en hem hulde brengen. Vlug gingen ze staan. Maar nog voordat zij iets konden zeggen verdween Jezus voor hun ogen.

Lange tijd zaten ze daar aan tafel. Ze keken naar de stoel waarop Jezus gezeten had. Naar het brood dat hij gezegend had.

Het was alsof ze het geluid van zijn stem nog hoorden. Toen kregen ze een heel erg blij gevoel. De Meester was opgestaan uit de dood! Hij leefde weer en zij zouden hem weer zien.

Nu begrepen ze alles. Het kruis, zijn sterven, het graf in de tuin van Jozef van Arimathéa en zijn opstanding uit de dood op de derde dag.

Eén ding bleef voor hen onbegrijpelijk: Hoe kon het toch dat ze Jezus niet direct herkend hadden? Toch hadden ze wel direct geweten dat deze vreemdeling niet zomaar een gewone reiziger was geweest.

Ze aten rustig het brood op dat Jezus gezegend en gebroken had. Daarna zeiden de twee vrienden tegen elkaar: 'Kom, laten we teruggaan naar Jeruzalem en aan de elf discipelen vertellen wat wij vanmiddag meegemaakt hebben.'

Het werd weer een reis van vier uren lopen. Maar door het grote nieuws dat zij te vertellen hadden en hun grote blijdschap viel de reis hen kort.

Hoofdstuk 100 - Verschijning in Jeruzalem

Lieve kleinkinderen,

Hoe vaak hebben jullie meegemaakt dat je iets niet kon geloven? En ook dat er tegen je gezegd is dat dat hele verhaal van Jezus een sprookje is? Een onzinverhaal! Een verstandig mens gelooft zoiets stoms niet. Wees toch wijzer....

*Ja, dat was vroeger al zo en dat gebeurt vandaag nog steeds. Ik denk, ik weet wel zeker dat er in Nederland meer mensen wonen die niet in de opstanding van Jezus geloven, dan mensen die **wèl** geloven dat Jezus is opgestaan uit de dood.*

Niet kunnen, niet willen geloven dat Jezus is opgestaan uit de dood is niet iets nieuws. Zelfs één van Jezus' eigen twaalf leerlingen kon niet geloven dat Jezus uit de dood was opgestaan. Dat was volgens hem heel negatief gezegd: vrouwenpraat....

Mooi vind ik het dat in die mannenwereld van tweeduizend jaar geleden Jezus na zijn opstanding uit de dood niet het eerst aan een man verscheen. Nee, die eer kwam toe aan een vrouw!

Hoofdstuk 100 - Verschijning in Jeruzalem - Johannes 20 : 19 – 31

Toen Kleopas en zijn vriend diezelfde avond weer terug waren in Jeruzalem gingen ze naar het huis waar de discipelen van Jezus bij elkaar waren. De grote toegangspoort naar het plein van dat grote huis was op slot. Na alles wat er gebeurd was bij het graf van Jozef van Arimathéa was het goed mogelijk dat de overpriesters ook hen gevangen wilden nemen. Je wist maar nooit.

Ze schrokken hevig toen de beide vrienden op de poort klopten en vroegen om binnengelaten te worden. Bang deden ze de poort op een kier open, maar toen ze Kleopas en zijn vriend zagen ging de poort wagenwijd open. Met groot enthousiasme, ja uitbundig blij liepen ze met elkaar over het plein naar binnen. Kleopas en zijn vriend hadden verwacht dat zij de 'elf' in diepe rouw om de dood van Jezus zouden aantreffen, maar niets was minder waar. Direct bij binnenkomst, ja al op de binnenplaats voor het huis, riepen ze hen toe: 'Onze Here Jezus is opgestaan uit de dood! Hij leeft! Simon heeft hem gezien!' Voor de zoveelste keer vertelde Petrus en nu ook aan Kleopas en zijn vriend dat Jezus hem vergeven had. Dat Jezus niet boos op hem was omdat hij hem drie keer verloochend had. Ja, hij had zelfs met vloekwoorden erbij gezegd dat hij Jezus niet kende. Maar hij, Simon Petrus, hoorde nog altijd bij Jezus zijn leerlingen en later zou ook hij het evangelie van Jezus aan andere mensen mogen vertellen. Toen namen Kleopas en zijn vriend het woord. Ze vertelden van hun reis naar Emmaüs. Over Jezus die met hen meegelopen was en hun de Schriften had uitgelegd. En dat Jezus met hen aan tafel ging en na het breken van het brood door hen herkend werd en toen plotseling verdween.

Het werd een blijde avond daar in dat huis in Jeruzalem. Druk en luid praatten ze door elkaar heen. Maar plotseling werd het stil in de kamer en alle ogen keken door de open deur naar buiten. Op de schemerige binnenplaats stond een man met een wijde mantel aan. Hij keek naar hen. Even later liep hij de kamer binnen. Kleopas en zijn vriend zagen direct dat het Jezus was. Maar de anderen in de kamer werden vreselijk bang. De poortdeur zat op slot. Geen mens kon zo maar binnenkomen. Dit kon niet anders, het moest een geest zijn! O, en nu stond hij al in de kamer. Hij leek op hun Meester, maar hij was toch heel anders. Nee, dit was niet meer de Jezus van eerder die met hen praatte en met hen aan tafel ging om te eten. Dit was zijn geest die gekomen was om hen te straffen omdat ze niet in hem geloofd hadden.... De Here Jezus zag dat ze erg bang werden en rustig zei hij: '*Vrede zij met jullie.*'

Een zucht van verlichting ging door de kamer. Vrede betekende geen straf.... Daar hoorden ze Jezus' stem zeggen: 'Waarom zijn jullie zo bang? Ik ben het zelf. Hier staat geen geest voor jullie. Kijk naar mijn handen en voeten. Als jullie het niet kunnen geloven, raak me dan aan en kijk goed want een geest heeft geen vlees en beenderen. Zoals jullie zien heb ik die wel.'

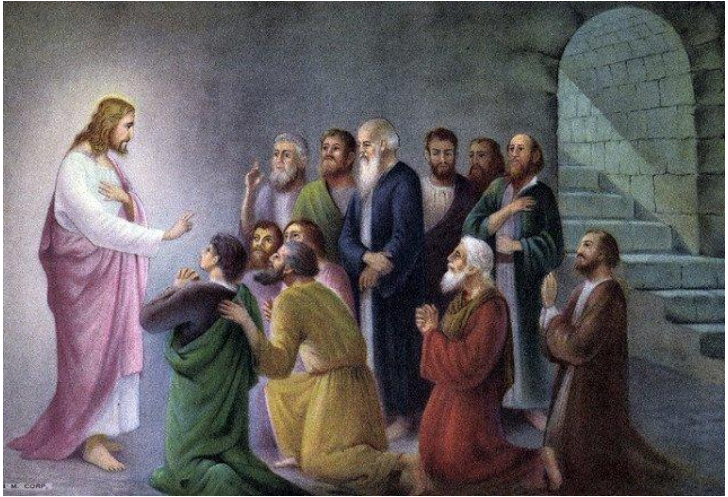
Jezus ging tussen hen in staan en liet de littekens in zijn handen en voeten zien. Hij deed zijn mantel open zodat ze de wond konden voelen in zijn zij. Nee, bang waren ze niet meer, maar ze konden het nog maar nauwelijks geloven. Was dit waar? Droomden ze niet?

De Here Jezus vroeg: '*Hebben jullie hier iets te eten?*' Eén van hen haalde een gebakken visje uit de keuken. Pas toen Jezus die vis voor hun ogen opgegeten had waren ze helemaal gerustgesteld. Een geest kon immers niet eten. En ook, de Meester wilde met hen eten. Dat was een bewijs dat hij niet meer boos op hen was! Blij keken ze allemaal naar hun Here Jezus die voor de tweede keer tegen hen zei: '*Vrede zij met jullie allemaal.*' Daarna zei Jezus een paar woorden over hun ongelof. Waarom hadden ze zijn boodschappers de engelen niet geloofd? En de vrouwen niet en ook Maria Magdalena niet! Beschaamd bogen ze hun hoofden. Maar nog voor zij hun excuses konden maken en zeggen dat het hun speet sprak Jezus verder. Hij was niet uit de hemel gekomen om hun verwijten te maken over wat geweest was, nee Jezus wilde hen klaarmaken voor de toekomst.

En net zoals Jezus gedaan had op weg naar Emmaüs, zo begon hij ook nu de Schriften uit te leggen. Met veel teksten uit de Schriften bewees hij dat hij de Messias was en dat al zijn lijden reeds vanaf oude tijden voorspeld was.

‘En nu moeten jullie in Jeruzalem en later in het hele land, ja ook aan de heidenvolken verkondigen dat de Christus gekomen is. Zoals de Vader mij gestuurd heeft, zo stuur ik jullie uit om mijn evangelie te vertellen aan alle mensen op de hele wereld. Iedereen die zich bekeert en in mij gelooft moeten jullie dopen.’

Jezus blies op hen en zei: ‘Nu hebben jullie de heilige Geest gekregen. Vanaf nu hebben jullie de macht om zonden te vergeven. Als jullie iemand vergeven, dan vergeeft God hem ook. En als jullie iemand niet vergeven, dan vergeeft God hem ook niet.’

Vrede zij met jullie.’

Terwijl ze aandachtig naar Jezus keken verdween hij voor hun ogen. Ze bleven die wonderlijke avond nog lang bij elkaar. Ze waren zo blij.... Zelfs dat Jezus nu weggegaan was maakte hen niet bedroefd. Jezus zijn plaats was niet meer bij hen hier op deze aarde, maar bij God in de hemel. Ook al was Jezus niet meer bij hen, ze voelden wel zijn aanwezigheid.

Na deze avond zouden ze nooit weer twifelen aan Jezus' opstanding uit de dood. Ze wisten het nu zeker: Jezus leeft! En al het leed van vorige week? Het was alsof dat al heel lang geleden gebeurd was.

Plotseling dachten ze aan Thomas, hun vriend en ook een discipel van Jezus. Ze hadden hem 'gesmeekt' om er vanavond ook bij te zijn. Maar hij wilde niet komen. Nu zat hij daar in zijn eigen huis. Stil en kapot van verdriet rouwde hij in z'n eentje om de dood van zijn Meester Jezus. Als hij er nu vanavond ook bij was geweest, wat zou hij blij zijn geweest.... Maar morgenvroeg zouden ze het hem allemaal vertellen en dan moest hij het wel geloven....

De discipel Thomas. Nee, hij wilde niet komen. Niet omdat hij minder van Jezus hield dan de anderen. Maar dat mooie verhaal van de vrouwen? Dat kon hij niet geloven! Thomas was zwaarmoedig van aard en dacht altijd het ergste. Alleen aan Jezus had hij nooit getwijfeld. Ook hij was er vast van overtuigd geweest dat Jezus op het Paasfeest zijn koninkrijk zou stichten. Dat hij zich zou openbaren als de Messias van Israël.

En nu was hem dit alles bij de handen afgebroken. Een paar vreselijke dagen had hij nu meegemaakt. Alle moed had hij opgegeven. Hij zou blij zijn wanneer God hem uit deze wereld zou verlossen. Dat hij zich zo vergist had in Jezus! Dat Jezus een groot profeet was geweest, groter dan Elia en Jeremia, dat geloofde hij. Ja, Jezus was zelfs groter dan Johannes de Doper geweest. Dat was waar. Maar Jezus van Nazareth was *niet* de Christus geweest.... En toch had Jezus zichzelf de Messias genoemd, de Zoon van God. Dat was het ergste, nog erger dan zijn wrede dood aan het kruis. Dat Jezus zijn woorden niet nagekomen was....

Ja, vrouwen waren heel blij en opgetogen komen vertellen dat het graf leeg was en dat Jezus leefde. Thomas glimlachte verdrietig. Die vrouwen, zij moesten wel heel erg veel van Jezus gehouden hebben dat ze zulke vreemde visioenen zagen. Hij geloofde er niets van!

Het was niet voor niets dat het getuigenis van een vrouw geen bewijskracht had bij een rechter! Ze zouden er nog wel achter komen dat hun visioenen over engelen slechts dromen waren geweest....

Ja, en dan hoorde hij, Thomas, ook nog over Petrus dat die Jezus ook had ontmoet. Natuurlijk Petrus! Als er één van hen was die zijn hoofd op hol liet brengen met dwaze verhalen dan was dat Simon Petrus. Die wist altijd meer en kon altijd meer dan de anderen. Die nacht op het meer toen Simon over het water liep.... en er doorheen zakte! En dan die nacht op het binnenplein van Kafafas.... En nu zou Jezus hen allemaal voorbij gaan en alleen aan Petrus verschijnen?

‘Ik geloof het niet,’ zei hij, ‘en ik wil dat jullie mij met rust laten! Dachten jullie nu heus dat ik het zo gemakkelijk heb nu jullie steeds maar weer die wond openmaken?’

Toen ze weg waren had Thomas zich weer overgegeven aan zijn verdriet. Niemand zou ooit weten, wat hij

doormaakte. Alleen God in de hemel kende zijn verdriet, zijn verlangen naar Jezus en ook dat hij het niet lang meer zou volhouden.

De volgende ochtend waren ze er al weer. Thomas zijn stille kamer was nu vol met blijde stemmen. Jezus was bij hen geweest. Hij had hen de Schriften uitgelegd. Hij had zelfs bij hen gegeten! Geloofde hij het nu nog niet?

'Uit de mond van twee of drie getuigen....' Zo stond het in de wet van Mozes. Hoeveel getuigen had hij nodig voordat hij wilde geloven?

Thomas sprong overeind en heftig sprak hij: 'Ik wil eerst de wonden van de spijkers in zijn handen zien en ze voelen met mijn vinger. En ik wil met mijn hand de wond in zijn zij voelen. Anders geloof ik het niet!'

Een eindeloos lange week had hij nu thuis gezeten. Eenzaam en wanhopig. Vaker als één keer was één van zijn vrienden bij hem geweest. Thomas was niet meer kwaad geworden. Hij had hen geduldig aangehoord. Maar geloven wat zij hem vertelden? Nee, dat kon hij niet.

Als Jezus was opgestaan, als hij de Messias was, dan wist hij hoe groot zijn verlangen naar Hem was. Ja, dan was Jezus al lang bij hem geweest! Waarom wel bij Petrus en niet bij hem? Het was een mooie droom waar de anderen in geloofden. Maar hij kon dat niet. Nee, want het was slechts een droom....

Steeds maar weer zochten zijn vrienden hem op. Judas was al niet meer bij hen en Thomas mocht niet de volgende van de twaalf zijn die hun Meester uitgezocht had en hen zou verlaten. Thomas schudde droevig zijn hoofd. Kon hij het helpen dat hij anders was dan Petrus?

Simon Petrus was weer bij hem. Tranen stonden in de ogen van Petrus. Dat vond Thomas erg. En hij, hij had geen moed meer om tegengas te geven. Hij was zo moe, zo dodelijk moe van alles.... 'Ik kom,' zei hij hees, 'ik kom zondagavond bij jullie.'

Later speet het hem niet eens dat hij beloofd had om te komen. Die eenzaamheid was zo erg, Hij kon er niet langer tegen.

Die tweede zondag waren ze weer bij elkaar in hetzelfde huis, in hetzelfde vertrek. De buitenpoort was op slot. Weer klonken er blijde stemmen in de grote kamer. Thomas was er ook. Stil en afwezig zat hij daar in een hoekje. Hij zag en hoorde zijn vrienden met wie hij drie jaar lang bij Jezus was geweest. Ik hoor hier niet meer bij, dacht hij somber. Zij spreken met elkaar een taal die ik niet begrijp. Ik sta hier volledig buiten. Misschien was het toch beter geweest dat ik thuis was gebleven, alleen zijn met mijn verdriet. En alleen maar terugdenken aan die drie mooie jaren met Jezus....

Thomas keek naar buiten, naar de binnenplaats. Wie kwam daar aanlopen? Geen twijfel mogelijk! Dat was Jezus! Hij werd bleek en tegelijkertijd vloog ook het bloed naar zijn wangen. Zijn hart klopte fel in zijn keel.

De Here Jezus liep recht op Thomas af. Thomas boog zijn hoofd. Nu zou Jezus het vonnis over hem uitspreken en hem uitstoten uit de gemeenschap van zijn leerlingen. Hij had het verdiend! Als eerste Judas.... en nu hij! Van de twaalf waren er nog maar tien over!

'Thomas,' sprak Jezus, 'kom hier bij mij staan!' In Jezus' stem klonk een grote liefde en een diep medelijden.

Thomas ging staan en liep naar Jezus. Was de Meester dan niet boos op hem? Was zijn liefde zo groot, dat hij hem zijn ongelooft vergaf?

'Kijk Thomas, en voel met je vinger aan mijn handen en voel met je hand aan mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof!'

De discipel Thomas stak geen vinger uit. Hij raakte Jezus niet aan. Het hoefde niet meer, want hij geloofde met heel zijn hart. Hier stond zijn koning, zijn Messias. Nee, meer dan de Messias-koning van Israël: Hier stond de Zoon van God, zijn Heiland en Verlosser.

Blij zei Thomas: *'U bent mijn Heer en mijn God!'*

Van ver was hij weggekomen, deze Thomas, maar nu was hij in één keer alle anderen voor.

Jezus zei nog tegen Thomas: *'Jij gelooft in Mij, omdat je Mij gezien hebt. Vanaf nu zullen mensen in Mij geloven zonder dat ze Mij zien. En God zal hen gelukkig maken.'*

Nu was Thomas weer opgenomen in de kring van Jezus' discipelen. Nadat Jezus de vredegroet had uitgesproken, was hij plotseling niet meer in hun midden. Maar de blijdschap van het zeker weten, dat Jezus opgestaan was uit de dood, die bleef.

'En nu moeten jullie in Jeruzalem en later in het hele land, ja ook aan de heidenvolken verkondigen dat de Christus gekomen is. Zoals de Vader mij gestuurd heeft, zo stuur ik jullie uit om mijn evangelie te vertellen aan alle mensen op de hele wereld. Iedereen die zich bekeert en in mij gelooft moeten jullie dopen.'

Hoofdstuk 101 - Verschijning aan het meer

Lieve kleinkinderen,

Toen jullie mama's en papa nog klein waren vonden ze het altijd heel leuk wanneer ik verhaaltjes vertelde over de tijd toen ik zelf nog een klein jongetje was. Verhaaltjes die waar gebeurd waren.

Ik vertelde dan b.v. over mijn vader, die ook imker was en die een keer een Keulse pot vol met honing uit zijn handen liet vallen, precies op zijn dikke teen. Hij kon toen niet meer goed lopen en werd door zijn leerlingen op het fietskarretje van onze burens naar school gebracht. Op dat fietskarretje van de buurman konden precies vier melkbussen staan. En nu stond er een stoel op dat karretje, waar de meester op zat. Ja, mijn vader was ook onderwijzer net zoals ik vroeger geweest ben. De laatste keer dat zijn leerlingen hem met dat fietskarretje naar huis brachten (mijn vader kon al weer goed lopen) lieten ze dat karretje in een greppel glijden waardoor mijn vader met stoel en al in die greppel terecht kwam. En een pret dat ze met elkaar hadden!

Of ik vertelde aan onze kleine kinderen het verhaal van mijn moeder die met een heel klein steentje een tamme kraai dood gooide. Zij had een hekel aan tamme kraaien want die gingen wel eens in de kinderwagen zitten waar een baby in lag. Dat was gevaarlijk, want kraaien konden de ogen van een baby uitpikken. Mijn moeder zei uit de grap tegen mijn vader: 'Zal ik hem doodgooien?'

Mijn vader antwoordde: 'Je moet doen, wat je niet kunt laten.'

Als mijn moeder het echt gewild had, dan was het haar niet gelukt. Maar een steentje in het wilde weggegooid raakt heel soms zijn doel. De tamme kraai was dood en mijn moeder had veel spijt van wat ze 'per ongeluk' gedaan had.

Zo zijn er heel veel verhalen van vroeger die doorverteld moeten (mogen) worden.

Ook de Here Jezus gaf die opdracht aan zijn leerlingen. Kunnen jullie hieronder lezen.

Dat is de BLIJDE BOODSCHAP van Jezus, bestemd voor alle mensen op deze wereld. Die mag, ja die moet doorverteld worden aan iedereen die het wil horen.

Hoofdstuk 101 - Verschijning aan het meer - Johannes 21 : 1 – 23

De elf discipelen van Jezus waren niet lang meer in Jeruzalem gebleven. Zoals de engelen tegen hen gezegd hadden op de ochtend van de opstanding waren ze met elkaar naar Galilea gegaan.

De Here Jezus had tegen hen gezegd dat ze naar een berg moesten gaan en daar verscheen hij aan de elf en aan de andere mensen die in hem geloofden. Sommigen van hen konden het eigenlijk nog steeds niet geloven dat Jezus uit de dood was opgestaan. Maar toen ze Jezus zagen en hoorden wat hij zei viel alle twijfel bij hen weg. Allemaal knielden ze voor Jezus neer en brachten hem hulde.

De woorden die Jezus sprak, vooral over het werk dat hen te wachten stond, maakten diepe indruk.

Jezus zei: *'God heeft mij alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. Jullie moeten naar alle volken gaan zodat iedereen mijn leerling kan worden. Jullie moeten de mensen dopen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Leer de mensen om zich te houden aan alles wat Ik jullie verteld heb. En vergeet nooit: Ik ben altijd bij jullie tot de nieuwe wereld komt.'*

Wat deze machtige woorden van Jezus precies betekenden begrepen ze toen nog niet helemaal. Maar dat zij tot grote daden groeppen waren, dat begrepen ze wel. Geduldig moesten ze wachten tot de Trooster, de Heilige Geest op hen neergedaald zou zijn. Op Gods tijd. Dan zou hun grote werk beginnen.

Niet langer zouden ze discipelen, *leerlingen* van Jezus zijn, maar zijn boodschappers, zijn *apostelen*.

Er gingen een paar weken voorbij en er gebeurde niets bijzonders. Wachten op de komende dingen....

En wachten duurt altijd lang.

'Weet je wat?' zei Petrus, 'ik ga vissen. Wie gaat er met mij mee?'

'Ik,' zei Nathanaël.

'En wij ook,' zeiden Thomas, Jacobus, Johannes en nog twee discipelen van Jezus.

Na een hele nacht vissen op het meer kwamen ze bij zonsopkomst weer terug. Ze hadden niets gevangen. Langzaam dreef de vissersboot naar de kant van het meer. Al hun werk van een hele lange nacht vissen op een vissersboot was voor niets geweest. Misschien dachten de mannen wel terug aan die keer, al weer een paar jaar geleden, dat ze ook niets gevangen hadden. Maar toen kwam Jezus die tegen hen zei om het net nog een keer in het water te gooien. Zoiets kon nu natuurlijk niet meer! De enkele keren dat Jezus nog bij hen was sprak hij over hogere zaken dan vissen in het meer.

Niet voor niets had Jezus al een keer tegen hen gezegd dat ze 'vissers-van-mensen' zouden worden.

Toen ze niet ver meer van de oever af waren zagen ze een man dichtbij het water staan. In de ochtendschemering konden ze vanaf de boot niet zien wie het was. Ook toen deze vreemde meneer riep: 'Jongens, hebben jullie misschien wat vis voor me,' hoorden ze niet dat het Jezus was.

Ze riepen terug: 'Nee, we hebben niets gevangen!'

Ik weet wie daar staat. Het is de Heer!

Als antwoord kregen ze: 'Gooi het net uit aan de rechterkant van de boot. Dan zullen jullie wel vis vangen!'

De mannen keken elkaar verbaasd aan. Hoe wist die meneer dat zij boven een school vissen voeren? Viste hij zelf ook op het meer? Of zag hij op afstand in het heldere water veel vissen terwijl zij die zelf niet konden zien? Ze konden het altijd proberen, kwaad kon het niet. Vlug gooiden ze het net uit en toen zij het wilden ophalen zat het vol met vissen. Er zaten zoveel vissen in het net dat zij het niet aandurfden om het net met de vissen erin binnenboord te halen. Het net zou scheuren en dan waren ze alle vissen kwijt. Het was beter om het net met de vissen erin in het water naar de kant te slepen.

Johannes en Petrus stonden naast elkaar op het schip. Johannes zag het wonder gebeuren. Zachtjes zei hij tegen Petrus: 'Ik weet wie daar staat. Het is de Heer!'

Simon Petrus geloofde het direct. Wie anders dan Jezus zou zo'n teken doen en al die vissen in hun netten drijven? Maar dan stond de Heer daar te wachten en voordat het schip aan wal lag zou nog wel even duren. Zonder verder na te denken sloeg hij zijn mantel om die hij tijdens het werk afgedaan had. Hij sprong in het water en was als eerste bij de Here Jezus.

Op de oever van het meer zag Petrus een vuurtje branden met vis erop en brood. Maar voor acht mannen was er geen vis genoeg.

Jezus zei: 'Haal een paar vissen die jullie gevangen hebben.'

Petrus ging terug naar het schip dat nu aan wal lag. Hij hielp eerst mee om alle vissen uit het net te halen. Het waren er honderddrieënvijftig, allemaal hele grote vissen. Dat het net niet scheurde was een wonder op zich.

Met z'n achten zaten ze om het vuur.

Jezus zei: 'Kom, laten we met elkaar gaan eten.'

Nu was het weer net zoals in die eerste dagen, drie jaar geleden toen ze met Jezus door Galilea trokken. Vaak hadden ze buiten met elkaar zitten eten. Jezus was nu weer de gastheer die brood en vis uitdeelde. Eten dat op zo'n wonderlijke manier klaargemaakt was op het vuurtje aan de kant van het water.

Jezus zei: 'Kom, laten we met elkaar gaan eten.'

Deze keer had Jezus niet gezegd wie hij was, maar ze wisten allemaal dat Hij het was. Na zo'n lange nacht werken smaakte het eten bijzonder goed. Toen iedereen genoeg gegeten had begon Jezus over het doel van deze bijeenkomst. Op die Paaszondag toen Jezus was opgestaan uit de dood had hij al met Petrus gesproken en hem alles vergeven. Maar ook de anderen moesten weten dat alles nu weer helemaal goed was. Jezus wilde met Petrus praten en hem vragen stellen waar de anderen bij aanwezig waren. Zij moesten allemaal weten dat Jezus Petrus in het bijzonder had geroepen tot het apostelambt.

Geen strenge woorden en verwijten zou Petrus nu in het bijzijn van de anderen te horen krijgen, maar wel moest Petrus weten dat hij een groot kwaad had gedaan, ja dat hij goed fout was geweest.

'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij, meer dan de andere leerlingen?'

Beschaamd boog Petrus zijn hoofd. Na die nacht bij het vuur op de binnenplaats wist hij wel beter! Hoe had hij het ooit in zijn hoofd kunnen halen zich meer te voelen dan de andere discipelen? Het was goed dat Jezus het hem vroeg waar zijn vrienden bij zaten. Ook hen had hij onrecht gedaan met zijn trotse woorden in de Paaszaal.

Deemoedig antwoordde hij: 'Ja Heer, u weet dat ik van u houd.'

Jezus antwoordde: 'Zorg dan goed voor mijn volk zoals een herder voor zijn kudde zorgt.'

Petrus durfde weer omhoog te kijken. Zijn Meester kende zijn liefde voor hem en hij mocht net zoals de anderen zijn apostel zijn!

Voor de tweede keer vroeg Jezus: **'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij?'**

Weer diezelfde vraag! Maar hij had het verdiend en heel bescheiden zei hij: 'Ja Heer, u weet dat ik van u houd.'

Jezus zei tegen hem: 'Pas dan goed op mijn volk zoals een herder op zijn schapen past.'

Het werd stil. Petrus wachtte vol spanning. De Here Jezus zou het toch niet nog een keer vragen? Hij kon immers toch geen ander antwoord geven? Maar het was wel waar, drie keer had hij gezegd dat hij Jezus niet

kende. Moest hij daarom nu voor de derde keer zeggen dat hij van Jezus hield?

Ja, weer vroeg Jezus: **'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij?'**

Petrus boog nog dieper zijn hoofd. Hij kreeg een kleur en de tranen branden achter zijn ogen. Wat kon hij nu nog zeggen? Het was waar dat hij Jezus lief had. Hij hield van hem met heel zijn hart.

Verdrietig antwoordde Petrus: 'Heer, u weet alles. U weet dat ik van u houd!'

Toen zei Jezus: 'Zorg dan goed voor mijn volk zoals een herder voor zijn schapen zorgt.'

Na deze derde keer vroeg Jezus niet weer. Drie keer was genoeg voor zijn discipel die hem drie keer verloochend had.

Maar Jezus had nog meer tegen Petrus te zeggen. Ja, juist tegen Petrus die zo bang was geweest in het huis van Kajafas.

Simon Petrus, eens zou hij sterven als een held, als een martelaar voor de zaak van Gods Koninkrijk.

'Luister heel goed naar mijn woorden, Petrus,' zei Jezus. 'Toen jij jong was kon je zelf beslissen waar je naar toe ging. Je ging overal heen waar je wilde. Maar als je straks oud bent, zal dat anders zijn. Dan zal je je handen uitsteken en anderen zullen ze vastbinden, je omgorden. Ze zullen je als gevangene meenemen naar een plaats waar je niet heen wilt.'

Petrus begreep wat Jezus bedoelde. Hij zou oud worden en aan het eind van zijn leven zou hij gevangen genomen en gedood worden. Het woordje 'omgorden' had Jezus genoemd. Zo noemden de Romeinen het wanneer zij een gekruisigde aan de kruispaal vastbonden. Petrus zag zichzelf al hangen, maar hij wist nu dat hij alles voor Jezus over had. Dat hij alles, ja het allerergste kon ondergaan.

Hij hoorde Jezus zeggen: 'Volg mij' en met de anderen liep hij achter Jezus aan.

Johannes en Petrus liepen het dichtst bij Jezus. En toen was het ineens toch weer de 'oude' Petrus die alles maar zei, wat hem voor in de mond kwam. Zo maar zei, wat hij dacht en ook alles mee wilde regelen.

'Heer,' zei hij, 'wat gaat er met Johannes gebeuren?'

De Here Jezus keek Petrus verwijtend aan en zei: 'Misschien wil ik wel dat hij blijft leven totdat ik terugkom.

Maar dat is *niet* jouw zaak! *Jij* hoeft alleen maar Mij te volgen!'

Beschaamd liep Petrus verder en zei niets meer.

Later dachten de andere discipelen die deze woorden van Jezus ook gehoord hadden dat Johannes niet zou sterven. Dat hij in leven zou blijven tot de dag dat Jezus terug zou komen op deze wereld.

Natuurlijk had Jezus dit niet bedoeld en Johannes had deze woorden ook niet zo opgevat. In het evangelie dat Johannes later geschreven heeft is hij hier heel duidelijk over.

Hoofdstuk 102 - Hemelvaart

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wat een kettingbrief is? Zo niet, vraag dan aan je papa of mama maar wat dat is. Ik weet zeker dat zij vroeger ook wel een keer aan een kettingbrief hebben meegedaan. Maar nu eerst iets heel anders.

*Gisteravond keken omie en ik naar een mooie film op de televisie. Het ging over een jongetje van elf jaar dat op school van zijn leraar de opdracht had gekregen: **'Hoe kun jij de wereld verbeteren?'***

Dat jongetje bedacht het volgende plan. Hij ging drie mensen helpen. Maakte niet uit wie en als zij hem een bedankje gaven, zei hij: 'Nee, u moet mij niet bedanken, maar u moet nu zelf ook drie andere mensen gaan helpen, mensen die hulp nodig hebben, net zoals ik u geholpen heb. En hun dankjewel moet dan zijn, dat ook zij weer drie andere mensen in nood gaan helpen, enz. enz.'

Als deze mensen die hulp gekregen hebben nu zelf ook andere mensen zouden gaan helpen, (slechts drie) wat zou dat een kettingreactie geven van mensen die andere mensen helpen!

*Lieve kleinkinderen, met Kerst vieren wij dat Jezus als baby op deze wereld is gekomen. In dit laatste hoofdstuk met als titel: **'Hemelvaart'** neemt Jezus afscheid van zijn leerlingen en gaat Hij naar de hemel. Dat was duidelijk zichtbaar voor zijn leerlingen. Lees het onderstaande verhaal uit de bijbel maar.*

Als laatste gaf de Here Jezus zijn leerlingen de opdracht om aan alle mensen op de hele wereld over Hem te vertellen. Dat was ruim twee duizend jaar geleden.

Wat een 'kettingreactie' heeft deze opdracht van Jezus tot gevolg gehad.

*Jullie omie en ik, ja wij allemaal mogen aan deze **'kettingbrief van Jezus'** meedoen. Ook vandaag!
En anders morgen wel....*

Hoofdstuk 102 - Hemelvaart - Handelingen 1 : 1 – 14

Het was de veertigste dag na de opstanding van Jezus uit de dood. In de bovenzaal van een huis in Jeruzalem wachtten zijn discipelen, zijn leerlingen nu weer op hem. Al twee keer eerder was Jezus in dit huis aan hen verschenen. Maar deze keer waren hier niet alleen zijn elf discipelen bijeengekomen. Nee, heel veel mensen in Jeruzalem die in Jezus geloofden waren er. Met elkaar zo'n honderdtwintig. Onder hen waren ook de vrouwen die Jezus gevolgd waren vanuit Galilea. Ook Jezus' moeder Maria was er en voor de eerste keer ook de vier zonen van Jozef en Maria.

Tot nu toe hadden de halfbroers van Jezus niet in hem willen geloven. Er was zelfs een tijd geweest dat ze Jezus met geweld van zijn werk wilden afhouden. Maar nu waren ze totaal veranderd. In deze weken na Jezus' opstanding was Hij ook verschenen aan Jacobus, de oudste van de vier broers. Jacobus had daarna met zijn broers gepraat en nu geloofden ze alle vier dat Jezus ook hun Messias was. Zij hoorden nu ook bij de volgelingen van Jezus en iedereen respecteerde hen, want zij waren familie van de Meester. Nu wachtten ze met alle anderen in grote spanning op de dingen die gingen gebeuren.

Jezus kwam vandaag niet onverwachts. Ze wisten dat hij vandaag met hen zou eten en dat zij hem allemaal zouden zien en horen. Ze wisten ook allemaal dat dit de laatste keer zou zijn. Als een schaduw lag het naderend afscheid over hun blijdschap heen. Want ook al begrepen ze dat het zo niet kon blijven en dat Jezus' plaats bij God in de hemel was, het gemis zou er niet minder om zijn!

Maar toen de Here Jezus in hun midden kwam, op de ereplaats aan tafel ging zitten en hen zegende, waren ze allemaal alleen nog maar blij.

Dat Jezus niet alleen met hen wilde praten maar ook met hen wilde eten was voor hen een teken dat zij voor altijd bij hem hoorden. Ja, dat Hij altijd bij hen zou zijn, zelfs als hij opgevaren was naar de hemel.

Aan het einde van de maaltijd sprak Jezus hen voor de laatste keer toe. Ze luisterden stil en aandachtig. *Nog een keer zei Jezus dat ze later aan alle mensen zijn woord, zijn evangelie moesten verkondigen.* Maar eerst zouden ze de Heilige Geest ontvangen.

Jezus zei: 'Jullie kennen Johannes de Doper. Hij doopte met water. Johannes vertelde jullie dat er Eén zou komen die met de Heilige Geest en met vuur zou dopen. Die Eén ben Ik en nu zal het niet lang meer duren, slechts een aantal dagen, dan zullen jullie met de Heilige Geest gedoopt worden. Jullie moeten in Jeruzalem blijven en wachten. Twijfel niet of het wel zal gebeuren, want ik zeg jullie dit in de Naam van mijn Vader.'

Daarna nam Jezus zijn elf apostelen mee de stad uit, naar de Olijfberg. Eerbiedig liepen ze voor de laatste keer achter Jezus aan. Het was dezelfde weg die ze gelopen hadden op die zondag van de koninklijke intocht. Veel mensen hadden toen met palmtakken gezwaaid en 'Hosanna' geroepen. Ja, toen nog hadden ze gedroomd van strijd, verlossing en van koningseer. Het was uitgelopen op de dood van Jezus aan het kruis en de begrafenis. Al hun hoop was teniet gedaan....

Maar nu was alles goed gekomen. Jezus was opgestaan uit de dood. Hij was de Messias, de Christus, de Zoon van God.

Nu ging Hij hen verlaten, maar ééns zal Hij terugkomen op de wolken van de hemel. Dan zal Hij de Koning van de hele wereld zijn! Dan zal Hij zijn koningschap stichten en Israël zal dan 'hoog en heerlijk' zijn te midden van de volken en alle mensen op de hele wereld zullen voor Jezus buigen! O, als dat maar niet te lang meer zal duren....

Eén van de elf die dichtbij Jezus liep, vroeg: 'Heer, gaat u binnen afzienbare tijd het Koningschap over Israël herstellen?'

Vol blijde hoop keken ze allemaal Jezus aan en wachtten op zijn antwoord. Wel hadden ze deze veertig dagen geleerd dat het Koninkrijk van Jezus Christus totaal anders zou zijn dan de Farizeeërs hun hadden geleerd en waar de Zeloten van droomden. Ze dachten niet meer aan een Messias die met het zwaard in zijn vuist aan het hoofd van zijn soldaten de Antoniaburcht ging bestormen en daarna de mars naar Rome.

Ze wisten nu, ja dat geloofden ze, dat het nieuwe rijk van Jezus een Koninkrijk over Israël zou zijn en dat het oude land Israël het grote middelpunt van de hele wereld zou worden. En nu wilden ze graag weten hoe lang dat nog zou duren.

Nog één keer nam Jezus het woord. Ze moesten nog leren dat nu alles anders was geworden. Dat vanaf nu alle mensen van alle volken over de hele wereld vrij tot Jezus mochten komen. Eeuwen lang was Israël het uitgekozen volk van God geweest. Eeuwen lang ging de weg naar God over Jeruzalem naar de tempel waar God woonde. Maar nu zou de tempel verwoest worden en heel Jeruzalem vernietigd. Vanaf nu zouden voor God alle volken gelijk zijn. Maar dat konden de elf leerlingen van Jezus nog niet begrijpen. Jezus wilde dit hun nog een keer zeggen zodat ze het nooit weer zouden vergeten.

Op hun vraag wanneer Hij terug zou komen antwoordde Jezus: 'Jullie hoeven niet te weten wanneer dat zal gebeuren. Dat weet alleen mijn Vader. Maar jullie zullen kracht krijgen van de Heilige Geest. *En daarna moeten jullie in Jeruzalem over Mij vertellen. En in heel Judea en Samaria en overal op aarde.*'

Terwijl dit machtige woord van Jezus tot hen doordrong zagen ze dat Jezus opgenomen werd. Voor hun ogen steeg Jezus omhoog. Niet zomaar verdween hij zoals de vorige keren, maar ze zagen Jezus omhoog naar de hemel gaan. Als laatste zagen ze zijn mantel, zijn gezicht, zijn zegende handen. Toen Jezus al hoger ging kwam er een witte wolk die hem meenam zodat ze hem niet meer konden zien.

Ze bleven omhoog kijken terwijl Jezus niet meer te zien was. Nu was Hij niet meer op deze aarde. Het zou leeg en stil worden, zonder Jezus. Plotseling stonden er twee engelen bij hen in blinkend witte kleren. Ze zeiden: '*Mannen uit Galilea, jullie moeten niet naar de lucht blijven kijken. Jezus is naar de hemel gegaan. Maar hij zal terugkomen op de wolken, op dezelfde wijze als jullie hem zojuist zagen heengaan.*'

De elf apostelen van Jezus begrepen, dat zij niet bedroefd mochten zijn. Dat God hen niet zou vergeten nu Zijn Zoon niet meer bij hen was. Moedig gingen ze terug naar Jeruzalem, naar dezelfde bovenzaal waar zij met Jezus gegeten hadden, wachtend op het wonder dat spoedig zou gebeuren.

Toen hij dit gezegd had, werd hij voor hun ogen omhooggeheven en opgenomen in een wolk, zodat ze hem niet meer zagen.

Handelingen 1:9

Hemelvaart

pake Eelke en omie Zwanny

Kerst 2024